Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Spiesz, Krist. Henrik.; oversat af Tydsk ved L. A. Hiorth.
Titel | Title:	Børnemorderes Biografier : Sidestykke til Selvmorderes Biografier
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : K. Kristensens Forlag, 1804
Fysiske størrelse | Physical extent:	164 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

1295/1616.
57.-496.

Børnemorderes Biografier.

Sideſtykke

til

Selvmorderes Biografier

af

Kriſt. Henr. Spieß.

Overſat af Tydſk

ved

L. A. Hjorth,

Kandidat i Theologien og første Lærer ved Admiralitætets Haandverksſtoks Skole.

Kjøbenhavn, 1804.

Trykt paa K. Kriſtenſens Forlag,
hos Johannes Breinholm.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Indhold.

	Side
Charlotte A. fra F.	1.
Sognefogeden i S.. ved Torg..	35.
Den skjønne Møllerdatter	85
Ludvig R.	139.

I.

Charlotte A* fra F*.

En lille Hytte, omgiven af fire skyggerige Lindetræer, var den gamle A**s Bolig; en Mand, som stod i stor Anseelse hos sine Jevnlige. Han havde fordum tjent under den store Frederiks sejrrige Fane, opsvinget sig fra gemeen Grenadeer til Kaptein, og derefter, da Krigen var tilende, erholdet sin Afskeed med en lille Pension.

Omendskjøndt han var født i den laveste Borgerklasse, følde han dog allerede fra Ungdommen af en heftig Lyst til engang at spille en glindsende Rolle: og han skulde gandske vist være bleven Een af de sjeldneste Mænd, hvis ikke hans økonomiske Forfatning havde virket saa Meget paa hans Aands Flugt og standset den. Uagtet disse Hindringer, bestræbte han sig for, saavidt hans Kræfter tillode det, at overstige Bjerge og Umuligheder, og at

udbanne ikke blot sine Legems-, men fornemmeligen sine Aands-Kræfter i den Grad, som det var nødvendigt, for at han ikke i de glindsende Kredse, hvilke hans Forhold svingede ham ind i, skulde kaldes raa.

A** var en smuk Mand. Han følde det selv; men endnu mere Pigerne, som vare i Aar med ham. Mange udkastede deres Garn efter ham, og alligevel kunde ikkun en Eneste fange ham. Juliane R* var denne Lykkelige. Hendes huldе Øje, hendes aabne Blik, hendes skjønne Skabning, hendes høje hvelvede Pande, hendes henrivende Ansigtstræk vare strax istand til at smelte hans jernhaarde Hjerte. Han søgte Julie og fandt hende. Begges Øine mødtes, og Begge svore hinanden evig Kjerlighed. A** fandt i Omgang med hende Anledning nok til at forglemme alle Livets Lidelser. Han levede kun for hende, og aldrig bleve vel en skjøn Kones Ønsker hastigere opfyldte, end — Julies. Men Julies Ønsker vare ædle, som hun selv. Hun forlangde ikke urimelige Ting, efter vore Tiders Modetone, da saa mange Koner ligesom gjøre sig en Fornøjelse af at bringe deres Mænd til Bettelstaven, naar ikkun deres Lyst til Pynbt og Stads vorder tilfredsstillet. Hun forlangde saadanne Ting, som hendes Mand var istand til at forskaffe hende. Hun var tilfreds med det Lidet, som Skjebnen havde tildeelt hende, og kun da sørgede hendes ømme, deeltagende Hjerte, naar det, ikke gik hendes Mand efter Ønske. Med

hendes Død, som indtraf, efterat de havde levet to lykkelige Aar med hinanden, gik A***s Glædesoel ned. Uden Knurren, men med et sønderrevet Hjerte fulgde han bag efter hendes Kiste; han ofrede hendes kjære Støv Sorgens bitre Taare, og faldt efter den Dag til en Tungsindighed, der vel ikke var Melankoli, men dog mere, end mørk Alvor. Man kaldte ham derfor: den godmodige, ædle, men tillige den mørke, menneskelige Sværmer.

Da Krigen var tilende, drog han til en rolig lille Landsby, hvor han just var født, og som ikke laae langt fra Hovedstaden. Her havde han i Nydelsen af den skjønne Natur bortsværmet sit Livs lykkaligste Dage. Den Hytte, som han nu beboede, havde engang seet hans spæde Barndom. Den var et Minde om hine søde Timer, et sørgeligt Mindesmerke om Ungdomsaarene, i hvilke der uskyldige, ubesmittede, glade Hjerte bygger Luftkastieller, der nedstyrte ligesaa hurtigt, som de rejse sig.

Tilfreds med sig selv kjøbte han for en meget billig Priis sine Forældres lille Hytte, for at boe der indtil sin Dødsdag, og for dagligen at kunne besee enhver Krog, ethvert Stillerum, enhver Dør og enhver Plet, som fordum gjorde ham lykkelig.

I den Stand, hvori han tusinde Gange havde tilkæmpet sig Laurbærkrandsen, fandt han alle sine Ønskers fulde Maal. Aldrig vilde han sig denne Stand uværdig; han gjennemgik i den Erfa-

ringens Skole, vogtede sig med Klogskab for sin Stands raa Sæder, undertrykte aldrig Menneskelighedens Følelse, men nærede i sin Barm almindelig Menneskekjærlighedens Flamme mod Ven og Fiende. Midt under Krigens Uroligheder arbejdede han paa sin Aands Dannelse. Paa Ruinerne af en brændende Stad læste han sin Tids skjønneste Digtere, studerede Cyri Toge og Alexanders Levnet, og forglemde med alt dette dog ikke sin Stands Hensigt. Saaledes blev A** en stor Mand ved sig selv og i sig selv. Hvilken Fordeel for en Stat, naar den forskaffer sig slige Borgere. Saadanne Mænd ere de eneste Grundviller for Kulturen og det almindelige Vel. Heraf øsde han sine mange Indsigter. Hans Tids bedste Verker vare ham værdige, og, da han ingen skændigere Synd kjendte, end Ledighed, fandt man ham aldrig uden Beskæftigelse. Hans uophørlige Arbejde havde Fuldkommenhed til Hjemeed. Hans Aand tog derved en Vending, som afveeg fra den almindelige Vej, og opnaaede tilsidst en stille Fuldkommenheds Maal, som vel Ingen misundte ham, men som dog Enhver fandt sig forbunden til at skatte højt.

Med disse Skatte og en eneste Datter kom han paa Landet. Hans Rigdom var tilstrækkelig til hans Nødtørftigheder. Han ejede saa Meget som han behøvede, og at vorde rigere var aldrig hans Hensigt. Hvad han havde tilovers, sparede han til sin Datter; og, da det virkeligen kun var Lidet, skeede det ogsaa for største Delen af Lune;

thi — meente han — hvo der begjærer min Lotte til Kone, maae kunne ernære hende; hvo der ikke kan dette, faaer hende ikke. For en Forbindelse uden Overlæg vil min faderlige Kjerlighed vogte hende og min Omhyggelighed beskytte hende.

Under huuslige Sysler var Lotte bleven fyrten Aar gammel. Hun var hans eneste Fryd i denne Verden. I hendes skjønne Skabning, rank, som den unge Birk, og i hendes blaa Øje, hvoraf Ømhed og Hjertensgodhed tindrede, saae han sin hensovede Julies afskrykte Billede. Ofte, naar han, hvilende sig efter Dagens Beskæftigelser, sad uden for sin lille Hyttes Dør, og i Dampen af sin Pibe blæste alle sine Sorger med Himlen, og fordybet i sød Erindring om de svundne Dage, betragtede sin Lottes blomstrende Kinder, der, lig fordum Penelope, sad med sin snurrende Rok og spandt Sølvtraad ved Bredden af den rasende Bæk, som tæt uden for hans Hytte vandede Engene — o! da forvandlede sig hans sædvanlige Alvor til blid Tilfredshed, hans Øje straalede lysere, hans Pande udfoldede sine Rynker, og fra hans Hjerte opsteeg en brændende Bøn mod Himlen, om at bevare hans uforglemmelige Julies Barn for Forførelsens og Forførelsens giftige Slangebid. Naar nu Lotte bemerkede de Taarer, der trillede ned over hans indfaldne Kinder, da sprang hun hastigt hen, faldt sin gamle, gode Fader om Halsen, og forsikkrede med tusinde Kys og ved sin salige Mo-

ders Ubsdelighed, at hellige sit Liv til Dydens Tjeneste, og aldrig at afvige fra Dydens Vej.

Lotte kjendte ikke Kjerlighed. Et sligt Løfte maatte derfor i hendes Øine være saare let at holde. A** tænkde ligesaa lidet paa at gjøre hende bekjendt med denne Lidenskab, og gav hende derfor aldrig Anledning til at tale kun eet Ord derom, og endnu mindre søgde han at udforske hendes Begreber derom. Giftermaal faldt ham ogsaa endnu ikke i Tankerne; thi han havde allerede for længe siden selv glemt denne Tilfredsstillelse af alle menneskelige Ønsker, og bedømde — kun alt for haardt — sin stakkels Datter efter sig selv. Skrifter, hvori Kjerlighed læres og anprises, vidste han meget viseligt at skjule for hende, skjøndt han i sin Samling havde mange af det Slags. Og tilmed synede han endog formedelst Landsbyens Fraliggenhed fra Staden, efter al Sandsynlighed, ikke mindste Lejlighed til at Lottes Hjerte kunde vorde bekjendt med Kjerlighed. At hun ikke vilde vælge en Bonde, derom var A** fast overtydet; thi sligt Valg var uovereensstemmende med hans Datters Dannelse, og en Sprader fra Staden — ej! da maatte Fader A** ogsaa være med.

Ubekjendt med Verden og dens Tillokkelser levede vel Lotte i sin Faders eensomme Hytte tilfreds; men alt for længe siden var der i hendes Hjerte opvaagnet en vis Længsel, som hun ikke forstod at tilfredsstille. I Begyndelsen anfaae hun det, som var en brændende Hjertens Trang, ikke for det heftige

Ønske efter en Mand, eller Sjelens Længsel, men for en Legems Svaghed. Hendes Øjes Ild, som tilforn skinnede saa klar og levende, blev nu mat; hendes Kinders Ungdomsrødme forsvandt; hendes Blik fæstede sig, sørgmodigt og ligegyldigt for enhver Fornøjelse, paa Jorden, og hendes Bryst stormede i vilde Bølger, der truede med at gjennembryde det tynde Floer. Efter Faderens Raad drak hun hver Aften, naar hun gik til Sengs, en Skefuld Kremortartari, for at dæmpe sit gjærende Blod. Hun tog de bitreste Lægemidler ind mod Hovedpine og Hjerteklemme. Hun tog engang om Maaneden Bræk- og Lavere-Midler ind; — men hendes Hjertes ubekjendte Sygdom lindredes ikke derved, og den ufrabedelige Gjest blev, som før.

Lotte vidste tilsidst ikke mere, til hvilket Middel hun skulde tage sin Tilflugt. Hun grundede hele Dagen paa at udfinde Aarsagen til sin Sygdom, greeb begjerlig efter enhver Tanke, der lovede hende Lindring, og stod ligesaa begjerlig op igjen, som hun havde lagt sig.

En Morgen sad hun grædende ved Bækken og holdt sin Morgenbøn. Dagens Dronning traadde, bekrandset af tusinde Straaler, frem bag Bjergene, og hilsede med sin Purpurglands Havets Overflade og Træernes Toppe. Skovboernes Sange kappedes med de klingende Leer, som stolte og glindsende dandsede i de brusende Hobe af gyldne Ax. Bondepigerne, som med en venlig Hilsen gik forbi Lottes Huus, for at binde Kornet, istemde muntre

Gange. I Nærheden af hende spøgede smaa Drenge og Piger, paa hvis Kinder Sundhed og Munterhed malede sig, og kastede vellugtende Kornblomster paa hinanden. Bagved hende brølede Beboernes fede Hjorder, og Hyrdens krumme Horn gjenlød, ledsaget af hans Leiesvendes skingrende Pidskeknald. De modige Hunde laae bagved og pustede, og joge ethvert Kreatur, som vilde gaae afsides og forstyrre Ordenen, tilbage til dets Række.

Kun Lotte følde ikke mindste Glæde. Store Taarer, rene og glindsende, som Duggens Perler, trillede langsomt ned paa hendes Bønnebog. Hendes Bryst hævede sig højere, hendes Mund sittrede, og med dybe Aandedrag skuede hun foran sig i det vide Rum. Tankefuld og glemmende Alt omkring sig, sad hun et godt Qvarteer i denne Stemming, uden at lægge Mærke til den skjønne Yngling, der i en grøn Jagtklædning, med en Flindt, blank, som Naalen i Lottes Haar, over Skulderen, stod foran hende, og tilsidst greb hendes Haand. Et højt Skrig satte hendes Blod i Omløb igjen. Jægeren smilede og spurgde, om han torde bede hende om et Glas sød Mælk?

Lotte undskyldte sig saa godt hun kunde, skjulde sit Ansigts pludselige Rødme, eller vilde meget mere skjule den, og sprang, uden at svare den skjønne Jæger eet Ord, ind i Hytten, og kom strax ud igjen med et Glas sød Mælk. Jægeren tog Glasset, saae Lotte, som undseelig stod og pillede

paa sit Forklædebaand, med et skjelmsk Smiil i Øjnene, og tømde det i een Slurk.

Lotte (rager Glasset tilbage). Befaler De endnu eet?

Jægeren. Nej, mit smukke Barn! jeg er fuldkomment vederqvæget, og takker Dem meget. Aldrig drak jeg Mælk med saa søde Fornemmelser; men, saadeligen! heller aldrig modtog jeg et Glas af saa skjønne Hænder.

Lotte (naiv). Have mine Hænder Deres Bifald?

Jægeren (kysser dem). O! hvem skulde disse bløde Hænder ikke behage. Jeg vilde prise mig lykkelig, hvis jeg maatte tilbringe mine skjønneste Timer i Livet ved at kysse dem.

Lotte. Det vilde De ønske —

Jægeren. Tilforladeligt! Maatte kun mit Ø ske ikke være for dristigt!

Lotte. Hm! det veed jeg ikke. — Jeg vilde just ikke være fortrydelig derover; men —

Jægeren. Nu, men —?

Lotte. Jeg tænker paa, hvad det vilde nytte Dem.

Jægeren. Ubeskriveligt Meget! Jeg vilde derved naae den Lykke, stedse at kunne see Dem og tale med Dem, og endnu oftere faae et Glas Mælk af denne skjønne Haand, bevidne Dem min Høiagtelse og Ærbødighed og — elske Dem.

Lotte. Og kunde De da ikke alt dette, uden derpos at kysse min Haand?

Jægeren. Aa jo! men et Kys, smukke Pige! er Underholdningens Krydderi.

Lotte. Det forstaaer jeg ikke.

Jægeren. Af Kysset fremspirer den sande Fryd, som gjør Mand og Qvinde til lykkelige Mennesker. Vist nok vilde Kys paa Haanden ikke alene udrette det, men —

Lotte. Nu?

Jægeren (smilende). Haandkysset er blot ligesom Forsmagen paa hiin Fryd; men Læberne paatrykke det bekræftende Segl.

Med disse Ord bøjede den skjønne Jæger sig til Lottes glødende Læber, og trykkede et hjerteligt Kys paa hendes sittrende Mund. En høj, aldrig tilforn følt, Fornemmelse syntes med dette Kys at yttre sig i hendes Hjerte. Hun lod ængstlig Bønnebogen, som hun endnu holdt i Haanden, falde fra sig. Hendes hele Legeme rystede, og hendes Mund blev hendes Hjertes Forræder.

"Ak! — stammede hun — og det første Skridt til hendes Fald var gjort.

Langt borte lød Jagthornet. Ynglingen reev sig løs, udstammede en Undskyldning, lovede at komme strax igjen, trykkede endnu eet brændende Kys paa hendes Mund, og forsvandt imellem Buskene.

I Lottes Hjerte foregik nu en Hovedforandring. Hun var ligesom født paa ny. Hendes hele Væsen var ligesom fortryllet. Blodet løb friere i hendes Aarer. Paa hendes Kinder have-

de sig en yndig Rødme. Hendes Øjne tindrede fyrigere og hendes Bryst bankede heftigere, end nogensinde tilforn. Hun var forelsket, uden selv at vide det. Der var endnu en Draabe Mælk i Glasset. Den var hende en hellig Levning. Hun opsøgde det Sted paa Randen af Glasset, hvor hans Læber havde siddet; dette førde hun til sine, og vædede med funklende Øje sin Tunge med denne Levning.

"Lotte!" — raabde A** ud af Vinduet — "hvor bliver Du af? Du har jo endnu ikke bragt mig min Frokost."

Som en let Raa, hoppede hun ind i Huset, skar et Par tynde Stykker paa Tallerkenen, skjenkede det Glas, hvoraf den skjønne Jæger havde drukket, fuldt af Mælk, og bragde Faderen begge Dele. A** bemerkede strax den Forandring, der var foregaaen med hende, og frydede sig over hendes tilsyneladende Bedring.

"Seer Du, min kjære Datter! mine Lægemidler begynde at virke. Dine Kinder skinne i Dag bedre, end tilforn. Dit Øje straaler friere, og — jeg veed selv ikke — Du forekommer mig ganske anderledes! Endnu i Gaar var Du saa skranten og syg, græd og klagede, saa at man af Angst gjerne kunde have grædt med Dig. Nu! det er mig overmaade kjært; jeg glæder mig over din Sundhed."

Lotte. Ak! jeg selv ogsaa, kjære Fader! Men jeg maae oprigtigen tilstaae Dem, at denne

yndefelige Forbedring forekommer mig gandske besynderlig.

A**. Hvorledes?

Lotte. Endnu for en halv Time siden befandt jeg mig, som sædvanligt. Jeg græd, ligesom i Gaar, og næsten endnu heftigere. Alt var Glæde trindt omkring mig; den hele Natur helligholdt en Fest. Kun jeg sad bedrøvet og bekleme ude ved Bækken, og holdt min Morgenbøn.

Faderen. Nu?

Lotte. Med eet opvakte en varm Haand mig af min Dybsindighed, og — Fader! tænk Dem min Forskrekkelse — en ung, skjøn Mand stod foran mig, og saae mig venligt i Øinene. I den ømmeste Tone bad han mig om et Glas Mælk.

Faderen. Og Du gav ham det?

Lotte. Naturligviis! hvorfor skulde jeg ikke det? De har jo selv engang lært mig, at man bør lædske den Tørstige, og mætte den Hungrige. (meddidende) Og det stakkels Menneske var tilvisse overmaade tørstig.

Faderen (smilende). Har Du beregnet det saa nøje. Hm! Hvad talede han da med Di?

Lotte. Meget, overmaade Meget. Men jeg kunde ikke svare ham. Jeg veed ikke — jeg blev saa ude af om Hjerter. Snart følde jeg ubekjendte smerte bag ligefornemmelser. Bl. det steeg mig i Ansigter. Mit Hjerte bankede lidelsigt. Og, da han ømmeligt kyssede min Haand og

Mund, foer der, ligesom et gloende Jern, igjennem mit Hjerte.

Faderen (seer skarpt paa hende). Hvorledes? han kyssede Dig endog?

Lotte. Ja, Fader! og det var et gandske særegent Kys. Mit hele Væsen syntes at være sat i Bevægelse. Jeg kan slet ikke beskrive Dem, hvad jeg følde. Naar De kysser mig, er det noget gandske Andet. Deres Kys ere mig vel behagelige; men hans brændte som Ild.

Faderen. Jeg takker Dig, min Datter! for din aabenhjertige Fortælling. Gaae lidt bort, og lad mig være alene. Jeg troer, at Du er fuldkomment helbredet, for om en føje Tid at vorde syg for Alvor.

"Gamle, graahaarede Nar! — sagde A** til sig selv, da hans Lotte var gaaen ud fra ham — du er bleven halvhundrede Aar gammel, og kjendte ikke engang endnu din Datters Sygdom. Nu er der med eet ligesom faldet Skæl fra mine Øine. Pigen staaer nu i sit Livs Vaar. Rosen har skjønt udviklet sig. Dens Duft trækker de unge, smukke Herrer til sig, og Pigen er forelsket, som jeg fordum var i hendes Moder. Jeg har plaget den Stakkel med Lativer og Kremortartari, og Alt hjalp Intet. Nu faaer hun et Par Kys af en Mand, og Sygdommen er ikke meer. O! du gamle Nar!"

A** maatte i Førstningen le over sig selv; men siden hen blev hans Pande overtrukken med tykke Folder, og han overtænkte nu med Uroelighed

sin forelskte Datters egentlige Forfatning. Hans Resultat blev omsider dette: han vilde selv tale med hendes Elsker, undersøge hans Vilkaar og Tankemaade, og, hvis han fandt begge Dele saaledes, som han ønskede, i Guds Navn give dem sin faderlige Velsignelse. — Lotte kom nu igjen ind i Stuen, og forstyrrede den Gamle i hans Betragtninger, da han just sad og grundede paa, hvorledes han sikkerst kunde faae Jægeren i Tale.

Hans Mine blev mildere. Lotte bemerkede det med Glæde; thi, siden hun var bleven syg, havde hun aldrig seet ham smile. Og man vederqvæger sig saa gjerne ved den faderlige Glædes Soelstraaler. — Han troede det meget urigtigt, at lære Lotte at kjende Noget til hendes hemmelige Drivt til den Fremmede. Meget mere ansaae han det stødende for hendes Følelse, at fordriste sig til at gjøre hende bekjendt med Kjerlighed, eller endog at opvække i hende et Haab, hvilket han dog tilsidst ikke vilde være istand til at opfylde. Hans Forsigtighed var viis og rigtig. Vi skulle see, om den ogsaa svarede til hans Ønske.

Lotte var nu stum over enhver Gjenstand. Hun havde Modbydelighed for Alt. Hendes Spinderok drejede sig kun langsomt, og Haven var lukket i Laas. Men des længe vandrede hun fra sin Hytte, og stirrede hele Timer ud mod den Egn, i hvilken den elskede Flygtning var forsvunden; des mere ødholdende talede hun nu med dem; des fyrigere tindrede hendes Øje, naar hun til

Punkt og Prikke afmalede sig hans skjønne Skabning.

Engang stod hun under Træerne uden for Hytten, og skuede hen mod den tykke Skov. Den gamle A** sad bagved Døren, og læste i en Bog. Med eet sprang hun hurtigt hen til ham, kyssede hans Haand med straalende Glæde, faldt ham hyppigt om Halsen, og raabte uophørligt: "Fader! Fader! han kommer, han kommer!" "Naa, naa! tryk mig ikke ihjel! — sagde A** smilende, og gik ind i Stuen, for at kunne, uden at vorde seet, høre paa den Samtale, Lotte vilde begynde med den Fremmede. Han havde allerede i Forvejen aftalt dette med hende, og derfor opvakte det ikke hendes Forundring, at han gik bort.

Frants — saaledes kaldte Jægeren sig — kom syngende over Engen, og nærmede sig med en venlig Mine til Hytten. Han havde, ligesom den foregaaende Dag, sin Flindt hængende over Skulderen, og ovenikjøbet iført sig en smuk Jagtklædning. Paa Hovedet havde han en rund Hat med en grøn Feder, fine Læder-Beenklæder smykkede hans skjønne, fyldige Lender, og paa sine velskabte Fødder havde han nette Halvstøvler. Frants var i sig selv en skjøn, velskabt Mand, som det ikke kunde falde vanskeligt at sætte en Pige Griller i Hovedet og hendes Hjerte i Lue. Hans Kinder vare rosenfarvede; hans Pande overgik Allabast i Skjønhed; han havde en romersk Næse; og over hans hele Aasyn udbredte sig mandig Værdighed.

Alt dette forhøjedes ved et Par store, sorte Øine, af hvilke Kjærlighedens Ild funklede. I hans Gang laae en vis Værdighed, og hans Sprog var hverken blødt eller haardt, men en Mellemting imellem begge Dele. Et smt Haandtryk af ham var et Dolkstik i hver Piges Hjerte, og et Kys af ham hver Piges kjæreste Ønske. Og — hvor kunde det anderledes være? — den bløde, uerfarne Lotte var fra første Øieblik indtagen af ham. Frants, som ikke kjendte nogen større Lykke i Verden, end Besiddelsen af en skjøn Pige, jublede høit, da han gjorde denne Opdagelse, og var nær ved at gjøre sig selv Bebrejdelser over, at han ikke allerede for længe siden havde gjort dette Bekjendtskab.

Nærmere Lys over hans Karakteer skulle vi erholde ved Fortællingens Ende.

Lotte sprang ham imøde, som om han havde været en gammel Bekjendter af hende.

"Vil De atter have et Glas Mælk? — spurgde hun naivt — jeg har just sat et godt Glas hen til Dem."

Frants (gribe hende Haand). Hvor ulykkelig er jeg dog ikke, min gode Pige! ved Deres kjærlige Omhu.

Lotte. O! det gjør jeg gjerne.

Med disse Ord sprang hun ned i Kjælderen, og inden een Minut stod hun for ham med et Glas Mælk.

Frants. (drikker) Du vedergvæger mig, himmelske Pige! og min Tak er dog saa lidet vedergvægende.

Lotte. Ej! Hvo vil lade sig Sligt betale med Tak? Men — dersom De vilde kysse mig; — det tog jeg gjerne imod.

Frants. (omfavner og kysser hende med Heftighed) O! du gode, uskyldige Skabning!

Lotte. Ej! roes mig kun ikke for meget! jeg kunde blive stolt deraf. Naar min Fader er vreed, kalder han mig ikke saaledes. Ak! jeg erindrer, at han adskillige Gange har kaldet mig en dum Tøs.

Frants. (smilende) Den stemme Fader! —

Lotte. Nej! han er en god Fader. Jeg holder meget, ret meget af ham. — Men hør! jeg har i Dag saa Meget at sige Dem. Da De i Gaar havde været her, fortalde jeg ham strax det Bekjendtskab, jeg havde gjort med Dem; thi jeg maae oprigtigen tilstaae Dem, at jeg i alle Henseender synes meget godt om Dem.

Frants. Det glæder mig overmaade meget, smukke Pige!

Lotte. Da sagde min Fader, hvorfor jeg havde været saa dum, ikke at spørge om Deres Navn, og — hvad han endnu mere kunde sige. Altsaa — hvad hedder De?

Frants. Frants! 2

Lotte. Et allerkjæreste Navn! — (betænker sig) Ja — — og da spurgde han ogsaa, hvem De var, hvem De tilhørde. —

Frants. (noget forlegen) Jeg hører mig selv til — jeg har hverken Fader eller Moder, og jeg er Jæger hos Baron von Hordenfels, som i forrige Maaned kjøbde det Gods, som ligger bag-ved Skoven. Mit Herskab vil tilbringe denne Sommer her, og ikke førend i November tage tilbage til Hovedstaden.

Den gamle A** havde nu hørt Nok. Tilfreds gik han ud af Hytten, og hilsede den fremmede Jæger venskabeligt. Lotte tog sin Fader ved Haanden, og førde ham hen til sin Elskede. Hendes Glæde var uden Grendser, da hun af sin Faders egen Mund hørde, at Frants blev buden at træde nærmere; thi af denne Indbydelse lovede hun sig ret ofte at see sin Frants hos sig. Frants takkede den Gamle paa det forbindtligste, og lovede, ikke at misbruge den erholdte Tilladelse; men meget mere at benytte sig deraf, for at gjøre sig til en Ven af dette lykkelige Huus.

Den gamle redelige A** glædede sig over dette Bekjendtskab, og tvivlede intet Øjeblik om, at jo denne Jæger var den ærligste Mand af Verden, og gandske skabt for hans Datter. Han udkastede i Betragtning heraf mange Planer for Fremtiden, skabde sig en Himmel fuld af Fryd, og

levede paa ny op igjen, naar han tænkde paa den Datterson, som hans elskede Lotte vilde skjenke ham.

Frants var nu hans daglige Selskab; og Frants søgde snart at gjøre sig saa uundværlig for den Gamle, at denne først da saae fornøjet ud, naar han saae Frantses grønne Fjeder i Døren. Ligeledes Lotte. Hun merkede vel, at hendes gamle Sygdom, som forjog Roserne af hendes Kinder, indfandt sig igjen med end større Heftighed, naar Frants blev borte to eller flere Dage efter hinanden. Alt blev modbydeligt for hende; Intet vilde behage hende; Misfornøjelse malede sig i hendes Ansigt med stærke Træk, og hun forelsatte sig at holde en alvorlig Straffeprædiken, naar han kom igjen; men, naar han endeligen kom, løb hun ham imøde med ømme Bebrejdelser, og gav ham hundrede Kys til Betaling, fordi han saa længe havde været borte.

Frants betjende sig af enhver Leilighed til at gjøre sin elskede Pige — dette var hun i Ordets snævreste Forstand — bekjendt med alle Kjærlighedens Sødheder; og Lotte, en saa villig Lærling, modtog Undervisningen med saa megen Lære-Begjerlighed, at Frants kun alt for snart erholdt af hende det, han ønskede.

Saaledes vare nu tre Maaneder forløbne, da engang den gamle A**, imod Sædvane, aflagde et Besøg hos Præsten i Landsbyen. Præsten var en graahaaret, halvfjerdsindstyve Aars Olding,

mild og from, som en kjerlig Fader, og inderligt deeltagende i sin Menigheds Skjebne. Han faldt i stor Forundring, da han saae den gamle Soldat træde ind, og troede i det mindste, at, han kom, for at bestille Tillysning, hvorved han vilde beskæmme alle de forskjellige Domme om Frants, der allerede i nogen Tid havde herskket i Landsbyen, og, som giftige Pile, krænkede Lottes Ære. Men den ædle Præst bedrog sig selv, og den gamle A** sagde, at derpaa var endnu ikke at tænke, fordi hans tilkommende Svigerson vilde forandre sit Opholdssted, og forpagte et Jægerdistrikt i H**. Nu kunde den gode Præst ikke længer afholde sig fra at oplyse ham fuldstændigt over adskillige Punkter. Han fortalde ham Alt, og føjede endog til: "Det forundrer mig overmaade meget, at De endnu slet ikke har hørt Noget om disse Ting."

Den Gamle. Men, kjere Hr. Pastor! Folk sige saa Meget; og den, der stedse vilde lægge Merke til Pøbelens Snak, vilde faae Meget at bestille.

Præsten. Deri har De fuldkommen Ret. Men opdigtet kan det dog ikke Alt være. Noget Sandt maae der være deri. Og — for at gaae den sikkreste Vej — har De allerede nokſom undersøgt Frantses Herkomst?

Den Gamle. Nej! Hvorfor skulde jeg vel ogsaa gjøre det? Nok, naar han er en ærlig Mand; og, at han er det, siger hans Ansigt,

hans Handlinger, hans hele Væsen? Nej! sligt et Ansigt kan ikke lyve.

Præsten. Og De har heller ikke været hos Baronen, som han tjener hos?

Den Gamle. Hvad skulde jeg der? Baronen er — som Frants siger — et grillefuldt, egensindigt Menneske, der ikke engang tillader sin Kone at see paa ham. Og mig vilde en skjev Mine smerte meget mere, end enhver Anden, da jeg er — Soldat. Desaarsag bliver jeg hjemme.

Præsten. Men, naar jeg nu siger Dem, at netop denne Frants er hiint grillefulde, egensindige Menneske, at han fører Dem bag Lyset, og med forstilte Kjærtegn søger at krænke Deres gode Datters Dyd og Uskyldighed — at han selv er et afskyeligt, ærefost Menneske. —

Den Gamle. Tael ikke saaledes, for Guds Skyld! tael ikke saaledes. Frants skulde — føj! — nej det er ikke muligt. Men omsonst skal De ikke, Hr. Pastor! have sagt mig det. Jeg vil undersøge Sagen; og da skal det beroe paa denne Prøve, om jeg skal takke Dem for denne Underretning, eller — foragte Dem.

Den ærlige A** gik. Ved sin Hjemkomst traf han netop Frants hos Lotte. Lotte sad ved Klaveret, og spillede en skjøn Adagio.

"Hold op dermed! — sagde A** med et fortredeligt Aasyn — jeg har et Par Ord at tale med Frants." Paa et Vink af Faderen gik Lotte

hurtig og taus ud af Stuen, og gav, uden at ane sin Ulykke, sin inderligt Elskede endnu et Afskeedskys.

"Hør, kjære Søn! — sagde A.. alvorlig til Frants, da Lotte var gaaen ud — De maae af visse Aarsager — allerede i Morgen gifte Dem med min Datter. Jeg har netop Kongebrevet i min Lomme."

Ved disse Ord saae han ham stivt i Øjnene, og fordrede Svar. Denne Tiltale kom Frants meget uformodet, og han blev rød og bleeg.

Frants. Hvorledes kommer De saa pludseligt paa denne besynderlige Tanke? De kjender jo min Forfatning, at jeg først da kan erklære Lotte for min Ægtehuustro, naar jeg seer mig istand til at føde og klæde hende. Og nu — Forpagtningen — hm, jeg veed, hvad det betyder —

Den Gamle. Dersom det er Deres Bekymring, da kan den snart vorde hævet. De har hidtil ikke kjendt min Formue. Jeg eier Mere, end De har troet. Jeg kan i det mindste i et Par Aar standsmæssigen ernære Dem med Kone og et Par Børn. Imidlertid tilbyder sig vel en Udsigt til en Næringsvej, der maaskee er endnu fordeelagtigere, end den nærværende.

Frants. (endnu forlegen) Det kunde være gandske godt — men, uden at have en Bestilling, vilde jeg falde Dem til Besvær, og hendrive min Tid i Ledighed.

Den Gamle. Det har De ikke nødigt. Jeg gaaer ikke ærkesløs, og De skal heller ikke gjøre det.

Frants. (stedse mere forlegen) Men jeg kan ikke — det er mig virkeligen ikke muligt allerede i Morgen —

Den Gamle. (griber ham med Heftighed i Brystet, og spænder sin Pistol) Min Herre! hvorfor er det Dem ikke muligt? Hvem er De? Og under hvilket Skin har De indsneget sig i mit Huus?

Frants. (sittrende) For Guds Skyld! Hr. Kapitain! De er uden for Dem selv.

Den Gamle. Dreng! hvis Du har vovet at drive Spot med mine graa Haar, og at krænke min stakkels, uskyldige Datters Dyd! — Dreng! hvis Du har vovet at besudle min Ære, en fattig, men redelig, Families Ære med dit højtadelige Vons Givt — vee Dig da, Ubyre! Jeg standser da ikke, førend Du for dette Sværd, hvilket jeg har baaret med Ære, og indtil mit sidste Aandedrag vil føre med Ære, har tusinde Gange udsonet denne Skændsel.

Frants blev snart rød, snart bleeg, og forsikrede den gamle lettroende A[illegible], at han, som en ærlig Mand, havde næsten i tre Aar tjent hos Baronen, og stedse havt retskafne Hensigter med Lotte; — at Rygterne i Landsbyen vare Pøbelens lumske Bagvaskelse, og formodentligen opspundne,

fordi man ikke unde ham hans Datter. Han skulde selv — fojede han til — tage hen til Baronen, for at indhente Kundskab om ham, og da skulde han i hans Nærværelse erfare det Latterlige i sin Fortælling.

Hvor meget end Frants i Begyndelsen røbede sig selv ved sine sittrende Bevægelser, hvilke dog A·· formedelst sin Enthusiasme ikke bemerkede, saa bidste han dog nu meget smildeligen, da han under Fortællingen samlede nye Kræfter, at skjule sin Forlegenhed, der endnu malede sig i hans Aasyn.

Lotte kom nu atter ind i Stuen, og hørde i Faderens Nærværelse de sorte Nedrigheder, man havde paadigtet Frantses Karakteer. Hun loe hjerteligen over disse Ytringer: at hendes Elskede skulde være en streng Herre, ja endog Baron; og hun gjorde hele Optrinet saa latterligt, at den gamle A·· endog tilsidst blev munter, og sagde med Djervhed i en Billet den gamle, ærlige Præst sin Mening.

"Men Eet, min Søn! sagde den gamle A·· — tilgiv mig, hvis jeg fornærmer Dig — Eet maae Du love mig, for at vi kunne beskæmme Folks Snak. Jeg vil i Morgen tilligemed Lotte tage over til Godset, for ret levende at overbevise mig om, at ikke Du, men en Anden er Baron von Hordenfels."

Frants bifaldt denne Beslutning, og lovede at berede sin Herre paa denne Visit.

Under det Foregivende, at Baronen i Dag tidligere, end sædvanligt, behøvede hans Opvartning, tog Frants bort fra F**, og tog, som han plejede, den ømmeste Afskeed med sin Lotte. Hun lovede, at komme brav tidligt den følgende Dag med sin Fader paa Slottet, og at udbede ham af Baronen Tilladelse til at tilbringe den hele Dag i hendes Selskab.

Frants smilede, som om han bifaldt hendes Yttring, og de skiltes ad.

Tidligt om Morgenen stod A** op, og tog sin bedste Uniform frem; spændte sin Kaarde om Livet, og satte sin største og smukkeste Fjeder i Hatten. Lotte tog en fiin Musselins Kjole paa, smykkede sit Haar med en simpel Blomsterkrands, og stak en Rosenknop i sit Bryst.

"Saaledes — sagde hun — vil jeg behage min Frants bedst."

Nu gik Rejsen fremad. De toge Vejen over en vel duftende Slette, som var beplantet med frugtbare Æbletræer. Kjølige Smaavinde gjennemfusede Lottes flagrende Klædning, og de modne Kornax bukkede sig venligen, medens de svævede over de grødefulde Agre. Omsider saae de Slottet liggende foran sig i Dalen, efterat de havde tilbagelagt et høit Bjerg. Frants havde lovet at vente paa dem ved Bjergets Fod; men hendes Øje skuede haabløst rundtomkring, og ingen Frants var at see. Hun havde ikke sagt sin Fader eet

Ord derom, fordi hun vilde overraske ham med Frantses Nærværelse. Men nu formørkedes hendes forskende Øje, og faldede de bitreste Taarer over, at Frants for første Gang havde bedraget hende.

"Vær ikke nogen Nar! — sagde A··. Hvem vil græde derover! Naar Frants kun venter paa os i Slottet, saa er det ligesaa godt, som om han var her. Eet Qvarteer tidligere eller sildigere i dine Arme, gjør — i mine Tanker — ingen synderlig Forskjel."

Medens Faderen paa denne Maade trøstede hende, naaede de Slottet. Da A·· i den forrige Ejers Tid ofte havde været der, kjendte han meget vel Indgangen i Huset. Han forføjede sig derfor med sin Lotte ved Haanden ind i Folkestuen, hvor der sad en gammel Mand, som i sin Magelighed drak en Kop Kaffe og røgede en Pibe Tobak. Paa Slottet herskede en dyb Stilhed. Kun nogle Avlskarle og Tjenere gik og dovnede paa Gaarden, uden at bekymre sig om de Fremmede.

Den gamle A·· tog sin Hat af, og hilsede meget beskeden og høflig Manden med Piben. Denne hilsede ham igjen paa samme Maade, satte et Par Stole frem, og bød dem sætte sig ned.

Den Gamle. Med hvem har jeg vel den Fornøjelse at tale?

Faderen. Inden jeg siger Dem det, maae De tillade mig et Spørgsmaal, som fremfor alle

andre Ting ligger mig paa Hjertet. — Kan jeg ikke faae Jægeren, Frants Altmann i Tale?

Den Gamle. Frants Altmann? — Jeg kjender ikke nogen Jæger, som hedder saaledes. Skal han være her hos os?

Faderen. Ja vist! —

Lotte blev urolig. Hun rykkede sin Stoel frem og tilbage, og Taalmodigheden syntes at forgaae hende.

Den Gamle. De maae virkeligen tage fejl. Hos os har der aldrig været et Menneske ved dette Navn. Og jeg maae dog vide det, efterdi alle Domestikerne staae under mig. Jeg er Forvalter.

Faderen. Jeg er dog vel paa Baron von Hordenfels's Slot?

Den Gamle. Ja!

Faderen. Hvor er Baronen?

Den Gamle. Han er i Morges Kl. henimod 2 over Hals og Hoved reist til Spaa med Kureer-Befordring, og har taget alle Tjenerne med.

Faderen. Saa er Frants Altmann maaskee reist med?

Den Gamle. Jeg kjender ingen Frants Altmann, og vor Jæger hedder Frits Rehfeld.

Lotte var nær ved at falde i Besvimelse. Gandske uvilkaarligt blev hun siddende paa Sto-

len, og den gamle, ærlige A** vidste neppe, hvad han skulde svare Forvalteren. Langt om længe kom Alt for en Dag. Ved forskjellige Spørgsmaal, ved Afskildring af den formeente Frants, og tilsidst ved oprigtig Tilstaaelse, opdagede den gamle Forvalter den egenlige Knude, og saae den Klippe, hvorpaa Lottes Uskyldighed havde strandet.

"Formodentligen — sagde Forvalteren — ere de Begge bedragne, og jeg beklager Dem. Af Alt, hvad De har fortælt mig, seer jeg tydeligt, at Brudgommen, som De søge efter, er ingen Anden, end vor Herre, Baron von Hordenfels selv."

Lotte faldt afmægtig ned paa Gulvet. Kokkevigen og et Par andre Piger, som opholdt sig i Nærheden af det Værelse, hvor de Gamle talede sammen, ilede til, da de hørde Skriget, og bare den Ulykkelige ind i et Sovekammer, hvor de plejede hende. Hun kom strax til sig selv igjen; men hun vaagnede med en heftig Feber, der i Øieblikket angreeb hendes hele Legeme. Midlertid hørde Kaptainen Enden paa Historien, og erfoer sin Elendighed i dens hele Sammenhæng. Han erfoer, at Baron von Hordenfels hidindtil havde været gandske ubekjendt i denne Egn, og allerede anden Dagen efter sin Ankomst under streng Straf forbudet alle sine Folk, at lade Nogen komme ind til ham, uden at nævne sit Navn. Han plejede sædvanligvis i Jagtklæder, og netop saaledes, som mine

Læsere kjende ham, at flakke omkring i F' og den omliggende Egn. Ingen var endnu kommen ham for nær. Forresten var han en god, høflig Mand, og Ingen af hans Undergivne kunde klage over Undertrykkelse. Men at han havde forført hans Datter, var udenfor al Tvivl; thi han var en Elsker af Forandring og af smukke Piger og Koner.

Trøstløs, men stum, som en Brændemerket, der flyer for sin Skændsel, vandrede A'' til sit Huus, og tilskrev en god Ven, der just den Gang opholdt sig i Spaa, Historien om sin krænkede Ære. Hans Blod sydede af Hevngjerrighed. Mere end een Gang greeb han med sittrende Haand sit Sværd, for at vorde sit uskyldige Barns Morder. Den stakkels Lotte var endnu beklagelsesværdigere, da hun forglemde Skam og Ære, og ikkun bevidnede med Taarer Flygtningen sin Kjærlighed. Der laae hun udstrakt paa Sengen i en heftig Feber, klagede, græd og nævnede sin Forførers Navn. Enhver, som saae hende, saae i hende et levende Billede paa Elendighed. I hendes Øje malede sig Død og Fortvivlelse; thi selv hendes Fader, som dog i sig selv var Hovedaarsagen til hendes Forførelse, fordi han skulde have været klogere, end hun, gjorde hende uophørligt Bebrejdelser.

Saaledes forløb to Maaneder. Med hver Dag tabte Lottes skjønne Udvortes sig. Hendes tørre, affaldne Hænder syntes allerede at være et

Rov for Døden. Kun med megen Møje var hun istand til at udstamme et Ord. Hendes Øjne faldt tilbage i Hovedet og hendes Sjel kæmpede grueligt med Forbudet om en hurtig Opløsning. Den gamle A** sad i dybe Tanker med Bønnebogen i Haanden ved hendes Seng, lagde undertiden sin Haand paa hendes Liv, vendte under krampagtige Bevægelser sine Øjne mod Himlen, og nedbad med bitterlig Fortrydelse de frygteligste Forbandelser over Forførerens Hoved. Lotte rystede med Hovedet, og yttrede tydeligt, hvor utilfreds hun var med hans Bøn. Da udstammede hun sagte: "Tilgivelse for min Frants."

Lægen gjorde sig al Umage, for at redde den stakkels Pige. Hans Konst udtømde sig, for at vedligeholde Skabningens Mesterstykke. Præsten i Landsbyen, hvis Spaadom, desværre! var gaaen i Opfyldelse, rakde hende sin hjelprige Haand, og vedervægede den Ulykkelige, dybt Nedbøjede med Religionens Trøst. For dog at skjenke hende i det mindste een Deel af hendes Ro tilbage, forbød man Faderen, der endnu var rasende opbragt, at være tilstede ved hendes Seng. Og A** maatte, skjøndt gandske imod sin Villie, opfylde Præstens Befaling. Dette bidrog Meget til Lottes Roligheb, og efterhaanden kom hun sig ogsaa igjen. Men hendes Øjes Glands, hendes Sjels Munterheb var forsvunden, og for hende var Intet til-

bage, uden Haabet om at vorde lykkeligere i en bedre Verdens Egne.

Omsider overfaldt Fødselsveerne hende. A.. blev rasende, da man meldte ham dette. Han vilde med Vold og Magt til sin Datter; men Lægen holdt ham standhavtigen tilbage. Under heftige Smerter fødte Lotte en Søn, Frantses udtrykte Billede. Barnet var usselt, bleegt og magert, ligesom sin Moder. Men, ubekjendt med sin Moders Skændsel, smilede det saa mildt ad hende, at den Ulykkelige, Bedrøvede ikke kunde afholde sig fra at hilse det med tusinde Taarer. Hun trykkede Barnet til sit indfaldne Bryst; hendes Øjne skinnede endnu eengang med deres Fordums Ild, og derpaa lod hun af Mathed det igjen synke ned.

Lægen og Præsten vare tilstede ved Fødselen. Præsten døbde Barnet i Stilhed.

"Du er nu en Kristen — sagde Lotte grædende — men Skjæbnens Forbandelse hviler paa dit Hoved. Jeg forbander Dig ikke. Nej! Jeg velsigner Dig; thi du har i ni Maaneder hvilet under mit Hjerte. Vorder du engang stor, saa opsøg Din Fader, men — forband ham ikke. Jeg er da allerede forraadnet i den skumle Grav — Tænk da paa mig, og lær af mit Exempel, hvor skrækkeligt den myrdede Uskyldighed hevner sig!"

Angst, Qval og Elendighed havde svækket hendes Livskræfter. Moder og Barn laae i en

Slummer, der lignede Døden. Lægen og Præsten glædede sig derover; og, da de selv i lang Tid ikke havde nydt mindste Hvile, lukkede de Døren i Laas, og begave sig hjem, uden at blive seet af den gamle A··. Kun en gammel Opvarterske blev tilbage. Men ogsaa hun listede sig bort, for at fuldføre en Forretning, som just paalaae hende.

A·· bemerkede, hvad der var forgaaet; Hevnens Lue flammede uophørligt i hans Bryst. Uden at vorde bemerket af den Gamle, sneeg han sig ind i Kammeret, hvilket hun havde oplukket, men glemt at lukke i Laas igjen. Skærende Tænder traadte han hen til Sengen, og svingede frygtelig, som Dødsengelen, en skarpsleben Lommekniv i Vejret.

"Saa er det — lispede han med ildsprudende Øjne — Død og Fortvivlelse er engang min Lod. Datter og Dattersøn vandre over i Evigheden, tidligere eller sildigere, ligemeget, om ogsaa Alherren ikke kalder! Min Ære fordrer Død — Død skal være dens Offer. Døe — døe Elendige! og nyd den Sejer, du selv har tilvundet Dig."

Med disse Ord styrtede han over det sovende Barn, og jog Kniven ind i ders Bryst, saa at Blodet sprang højt i Vejret. Moderen vaagnede over denne djevelske Gjerning, og samlede sine

Kræfter for at redde sit Barn af denne Djevels Klør.

"Barbar!" — skreeg hun og udstrakte sine hentærede Arme mod ham — "skaan mit Barn, umenneskelige Fader!" — men, inden hun fik sagt disse Ord, laae ogsaa hun, gjennemboret af den Rasendes Kniv, rallende paa Jorden. Endnu eengang slog hun sine brustne Øine i Vejret, vinkede med sin Haand mod Himlen, og døde med disse Ord paa Læberne: — "Frants — Fader — Tilgivelse!"

A·· stod med blodbestænkte Klæder ved Siden af Sengen, i hvilken de Myrdede laae. Hans Øie var stivt hæftet paa eet Punkt; Mordstaalet laae rygende paa Gulvet, og sort, som hans Misgjerning, randt Blodet ned af Sengen. Skrigende styrtede den Gamle ind i Kammeret; dødbleeg fulgde Præsten efter hende: det var et gyseligt Optrin. Afmægtig faldt A·· ned ved Sengen. Vanvittighed bemægtigede sig ham. Man førde ham halvdød i Fængsel.

Fyrsten, en oplyst og ædel Menneskeven, erfoer denne rædsomme Tildragelse. Hans Dom var mild og lemfældig. A·· kom paa Livstiid i Fængsel, hvor han nød simpel, dog ikke slet, Kost. Men hans Vanvittighed var ulægelig. Lotte tilligemed sit Barn fik en hæderlig Begravelse. Alle Ædle, som kjendte hende, fulgde efter hendes

Kiste, og græd bitterligt; thi Naturen døde i sin Ynde. Roser og Lilier saae man blomstre paa hendes Gravhøj, og elendige, forførte Piger, som havde ladet sig bedaare af Vellystens indbydende Trylleri, følde sig trøstede og beroligede ved at falde Taarer paa hendes Grav.

Frants v. Hordenfels blev af Kapitainens Venner myrdet i en Tvekamp. I sit Livs sidste Øieblik tænkte han endnu engang paa den stakkels forførte Charlotte, anklagede sig lydeligen, som hendes Morder, og døde under de heftigste Forbandelser over sit førte Liv.

II.

Sognefogeden i S** ved Torg**.

Siegmund F** levede med sin Kone og to Pigebørn, som Sognefoged i S**, ved Enden af Syvaarskrigen, der syngede Ødelæggelsens Fakkel fornemmeligen over Saksen. Krigsurolighederne kostede ham mange Suk, mange bittre Taarer. Men derved blev det ikke. Adskillige Ågre bleve ham bersvede; og, uagtet han var vant til bedre Tider, maatte han nu tage det meget knapt. Fra Rigdoms, idetmindste Velstands, Højde sank han ned til Armods lave Kaar. Dog ernærede han sig redeligt, og ingen Nabo i Byen var istand til at beskylde ham for nogen slet Handling.

Krigen var tilende. Byens Enge og Ågre havde lidt overmaade meget. Fyrsten kom Landet til Hjelp, og bidrog ved betydelige Summer, som han skjenkede Landet, til mange nye Bønderhuses Opbyggelse i S**. Blandt Andre traf

Lodset ogsaa den ærlige F**. Han byggede sig et smukt Huus, og prydede det med en Kjøkkenhave. Han kjøbde sig fire Køer og to Heste, og begyndte sin Landhusholdning fra ny af. Hans Kone og Børn vare ham meget behjelpelige; især de'eshed arbejdede begge hans Døttre meget flittigt. Disse Pigebørn vare Moderens Øjestene, og Faderen elskede dem ikke mindre. Ernstine, den Yngste, omtrent fjorten Aar gammel, var rigtigt nok skjønnere, end Susanne, men ikke saa yndig: hun var mere blendende, end indtagende; hvorfor ogsaa Susanne havde flere Tilbedere, end Ernstine. Imidlertiid vare begge disse Piger to elskværdige Skabninger; ikke alene i Landsbyen, hvor de boede, men endog i A**, en meget anselig Provindsstad, gjenlød Rygtet om deres Skjønhed. F** anvendte Alt, hvad han kunde sammenspare, paa deres Opdragelse; thi han elskede dem inderligt. De erkjendte det ogsaa med barnlig Ømhed, stjal ethvert Ønske af hans Øje, og gjorde sig muligste Umage, for at han paa det mindste Vink kunde see det opfyldt. Moderen glædede sig i Stilhed, og talede ofte med Faderen om sine Døtres videre Uddannelse; udkastede mangen Plan, til at sikkre dem en anselig Arv, og talede om store Udsigter i Fremtiden og om rigt Giftermaal. Men ved saadanne Leiligheder plejede den Gamle at ryste paa Hovedet.

"Lad kun, Anna! slige Bekymringer fare. Den gode Gud vil nok sørge for mine Døttre, ligesom han har sørget for os. Han har ikke forladt os; han vil heller ikke forlade dem."

Derved forblev det en Tidlang. Men Tiderne forandrede sig snart.

S·· laae i en meget romantisk Egn, midt imellem Vinbjerge og Frugttræer. Besidderen af S·· var en meget riig Adelsmand, som havde seet Verden og elskede sine Bønder. Hans Huus stod aabent for enhver Fremmed. Han holdt over Gjæstereetten, og hans Bord var besat med de kostbareste Retter og Vine. Man kan let forestille sig, at dette snart blev almindeligt bekjendt. Altiid tog man den skjønne Egn til Undskyldning. Man reed og kjørde til S··, og drak Adelsmandens Viin. Mange Spradere, som gik paa Rov efter Uskyldigheden, fandtes blandt disse Lystrejsende. Blandt disse gaves just et Par Adelsmænd, som fik Øie paa de omtalte nydelige Landsbypiger; og strax udkastede de en Plan, hvorledes de bedst kunde lokke disse Uskyldige i deres Garn. De erkyndigede sig meget nøiagtigen om Pigernes Fader; og, da de hørde, at han var Foged og boede i Landsbyen, slage de vel Rynker paa Næsen; men de bleve kort og fyndigt afviste.

"Dersom Pigerne ikke have Lyst; — sagde En af Herrerne — saa vil den Gamle bideli de Bar, som vi byde hans Forsængelighed!"

En af dem, Hr. v. M*, kjørde en Dag til S**, for at tale med den gamle F** om Sagen. For at give sine Forestillinger en des større Vægt, kjørde han i en prægtig Stadskaret. Hans Klæder vare, efter den Tids Brug, broderede med Guld og Sølv, hans Linned var af det fineste Slags, og hans Kudsk og Tjener havde overmaade skjønne Livrier paa. Indvaanerne i Byen gjorde store Øjne, da Vognen holdt for Sognefogedens Dør. Hr. v. M* steeg af, og den gamle F**, som just var tilstede, sendte strax sine Døttre ud i Køkkenet til deres Moder, og tog selv imod den fremmede Herre. M** traadde ind i Stuen, og gjorde tusinde Undskyldninger for sit dristige Besøg. F** hørde taus derpaa, og sagde omsider til ham, at enhver Undskyldning var overflødig, og at han meget mere ansaae hans Besøg for en Æresbevisning. Han lod sine Døttre kalde, og befalede dem at sætte en tarvelig, men god Frokost paa Bordet. Ernstine, som denne skjønne, ynglede Mand stak stærkt i Øjnene, løb frem og tilbage, og gjorde sig megen Umage, for at erhverve hans Bifald. M** merkede den Umage, hun gjorde sig, for at behage ham, og byggede strax i sit Hjerte paa denne Grund sit Vellysts Tempel. Saasnart Ernstine var gaaen ud af Stuen, sagde M**:

"Det er Deres yngste Datter?"

Faderen. Ja!

M**. Det er en skjøn Pige?

Faderen. Hm! hun gaaer saa an. Men De maae kun ikke rose hende saaledes; thi naar hun hørde derpaa, kunde hun let vorde stolt derover. De unge Fyre, og isærdeleshed min Naboes Søn, Fætter Tobias, have Øje paa hende.

M**. Det maae De ikke tillade.

Faderen. Hvorfor ikke?

M**. Fordi Deres Datter er bestemt til meget Bedre. Hun er saa smuk en Pige — med hendes Ansigt kan hun gjøre langt bedre Lykke i Staden, end paa Landet.

Faderen. Det kan vel være! Men Forførelsen — siger man — skal være meget stor i Staden. Og jeg har mine Døtre saa kjære, at det vilde smerte mig ubeskrivelig, hvis Een af dem, eller maaskee begge To skulde vorde ulykkelige.

M**. Derfor skal nok vorde sørget, Fader F**! — Her er min Haand; jeg antager mig Deres Børn. I Staden har jeg en Søster, Kriigsraadinde Alburg. Hun behøver en Kammerjomfru, og ønsker sig helst en fra Landet, fordi Pigerne i Staden fordetmeste ere fordærvede. Hun har givet mig i Kommission at skaffe sig en saadan Jomfru, og jeg har allerede udvalgt Deres Ernstine.

F** var just ikke nogen lettroende, men heller ikke nogen meget klog Mand. Han havde vel hørt tale om det andet Kjøns Forførelser; men nu forkastede han al Tro derpaa, fordi han ikke saae

ligefor Øjnene de Snarer, som M·· truede med at kaste om hans Hals. Ogsaa var han forfængelig nok til at drive en tilladelig Handel med sine Døtres skjønne Ansigter. "Thi — tænkde han — kommer En af dem til Staden, saa foreliker vel en stor Herre, en Baron, en Greve sig i hende, og Du kommer da ved din Svigerson til høj Ære!"

"Velan, naadige Herre! — sagde F·· med et Smiil, der umiskjendeligen lagde hans Hjertes Glæde for Dagen — dersom det er Deres Alvor, og Deres Frue Søster forlanger min Datter, da har jeg Intet derimod."

M·· var udenfor sig selv af Glæde over, at det ikke kostede ham større Møje, at vinde den Gamle. Han roesde den Gamle for hans Beslutning, og forlangde at tale med Ernstine. Hun kom. Han paatog sig en meget alvorlig Mine. Han tog hende i Haanden, og forestillede hende den Lykke der ventede hende, hvis hun vilde blive Dyden tro, og opføre sig saaledes, at hans Søster, Krigsraadinden, kunde være tilfreds med hende. Ernstine græd ret hjerteligen over disse søde Ord og disse endnu sødere Forhaabninger; og den gamle F·· stod med sin Kone i en Krog og tørrede sine Øjne.

Da M·· var færdig med Ernstine, trykkede han hende en Guldpenge i Haanden. Hun vegrede sig ved at modtage den, men da han forsikkrede, at den kom fra hans Søster, puttede hun den i sin Lomme. Susanne, den Ældste af

Døttrene, stod i nogen Fraſtand og græd. Hun var ikke bedrøvet over Tabet af Ernſtine; men hun misundte hende den Lykke at komme til Staden, da hun derimod maatte blive paa Landet. M'' lurede juſt paa denne Erklæring.

"Hvis det gaaer Dig saa meget nær — sagde han — saa giv din Fader et godt Ord, at Du maae følge med din Søſter til Staden. Jeg vil, ifald Du kan paarage dig en Tjeneſte hos et Herſkab, strax søge at skaffe Dig en."

Alle, Unge og Gamle, iſærdeleshed Suſanna, stormede med Bønner ind paa Faderen.

Dersom F'' kun havde været noget klogere, kunde han let have kiget i de Kaart, som M'' saa forræderiſk blandede mod ham; thi dette Forſlag angaaende Suſanne var saa plumpt og uoverlagt, at det let røbede de Hensigter, som laae derunder. Men F'' tog det Hele for Venſkab, for den ædle Mands uforſtilte Godhed, og lovede ham ogsaa denne Datter.

M'' lovede at belønne hans Tillid, og at hans Søſter den følgende Dag ſkulde afhente hans Døttre. Han tog Afſkeed, steeg i sin Vogn og kjørde tilbage til Staden. De Gamle glædede ſig hjerteligen over at see deres Børn saa vel forſørgede, og beſkæftigede ſig den hele Nat med de søde, tryllende Følelser, som Foreſtillingen om deres Døtres tilkommende Lykke fyldte deres Hjerter med.

Ernſtine og Suſanne vare ligeledes vel tilmode. De lukkede næſten hele Natten igjennem ikke et Øje,

og udkastede tusinde Planer, hvorledes de ret vilde grunde deres tilkommende Lykke, og nu paa engang gjøre dygtig Nar af deres Nabo, Tobias.

"Det maae vi nu for Alvor paastaae — sagde Susanne — at vi ikke længer ere hans Lige."

Med de sødeste Glædesfølelser slumrede de nu ind, og sprang glade op af Sengen, da Solen kastede sine Straaler paa Kirkekaarnets Fløj.

Allerede tidligt om Morgenen kom Tobias, og traf Susanne i Dagligstuen. Han spurgde om Ernstine, og om det var sandt, at hun skulde til Staden og være Kammerjomfru. Susanne loe og sagde: "Ja, Mosjø Tobias! det er gandske sandt og jeg rejser med hende. Han indseer vel altsaa, at vi ikke længer kunne give os af med Ham. Allerede idag kommer her en skjøn forgyldt Vogn og afhenter os."

Taarene stode Tobias i Øjnene. Det varede længe, inden han igjen kunde tale; thi denne hastige Beslutning overraskede ham meget. Omsider sagde han med en godmodig Stemme, men med en ny Taarestrøm:

"Ja, ja! som Gud vil. Saameget kan jeg sige Dem, Susanne, at jeg elsker Ernstine overmaade høit, og at jeg evigt skal elske hende, om hun ogsaa ikke længer bekymrer sig om mig. Men jeg meende det godt med hende, og jeg vilde have ægtet hende, uden at forlange af hendes Fader

Huus eller Gaard eller Kreature eller Jord, da jeg har alt dette selv —"

"Ja! det kan nu inter hjelpe — faldt Susanne ham ind i Talen — da min Søster rejser til Staden, hvor hun maaskee vorder en stor Dame. — Dog der kommer hun selv. Nu kan Han spørge hende selv, om det ikke forholder sig, som jeg har fortællet Ham."

Ernstine nærmede sig til ham, og paatog sig en betydende, fornem Mine.

Hun. God Morgen, Tobias!

Han. God Morgen, Ernstine!

Hun. Saaledes maae Han nu ikke længer tale til mig. Jeg er ikke længer Hans Lige. Jeg hedder nu: Jomfru Ernstine.

Han. Er Hun da med eet bleven saa fornem?

Hun. Tiderne bringe det saaledes med sig.

Han. Tiderne? Hm! Om nu Tiderne igjen forandre sig. Jeg tænker nok, at Hun engang vil fortryde ....

Hun. Maaskee — at jeg giver Ham Kurven? Ha ha hvad er Han vel? Han er jo dog kun en Bonde!

Han. Vist nok ikke mere. Men en ærlig Bonde. Maaskee man ellers skal være noget Mere...

Hun. Jeg er noget Mere...

Han. Saa? hvad da?

Hun. En Kjøbstædsdame.

Han. (smilende) Er Hun det?

Hun. Og, om jeg endnu ikke er det, kan jeg dog vorde det.

Han. (noget satirisk) Hun har ret. Jeg er kun en Bonde og ingen tyrkisk Kejser, men jeg kan endnu vorde det!

Med disse Ord tog Tobias Afskeed fra Ernstine. Taarene stode ham atter i Øjnene, da hun gav ham Haanden. Hun trykkede venlig hans Haand. Han takkede hende mange Gange.

"Eftersom det dog ikke er Hende saa aldeles ligegyldigt — sagde han — saa modtag denne Ring til Erindring om mig!"

Ernstine besaae Ringen, bekigede den paa alle Kanter, slog Kryller paa Næsen og sagde: "af Sølv?" Hun gav ham den tilbage med de Ord: "Der, Mosjø Tobias! har Han sin Ring igjen. Da jeg er vorden en Kjøbstædsdame, kan jeg ikke bære nogen Sølvring. Der bruger man blot Guldringe!"

Tobias gik med sin Ring hjem til sin Bolig, og fældede endnu mange Taarer over den Ulykke, som han forudsaae, at Ernstine ilede imøde.

Af disse Aarsager kunne mine Læsere gjøre sig Begreeb om begge disse Pigers Karakteer. De vare ikke onde af Naturen, de vare gode i Grunden. Men Forfængelighed, det smukke Kjøns Skjødefejl, virkede saa heftigt paa deres Karakterer,

at deres hele Hu nu stod til at følge den store Verdens Tone. Af deres Fader havde de faaet en naturlig Opdragelse. De vare ikke plumpe, ikke eenfoldige, som de øvrige Landsbypiger. Deres Væsen og Forstand vare mere dannede og rensede. De besad endog en vis Skarpsindighed; men de manglede Begge den nødvendige Menneske- og Verdenskundskab. De vare skjønne, men uerfarne Piger. De kjendte Menneskene kun fra det Udvortes, og forstode at sætte Prüs paa deres Ansigter, at vurdere Guld og Sølv, og at sætte Landlivet mod Kjøbstadlivet. Men Menneskets Indvortes, Forførelserne i Stæderne og Vellystens tryllende Tillokkelser kjendte de kun af Sagnet, og neppe engang deraf. Forældrene vare ligesom Børnene. Klogere kunde de ogsaa neppe være; thi ellers havde de vist nok meddeelt Børnene deres Kundskab i denne Henseende.

Hr. v. M** benyttede sig snildeligt af deres svage Sider. Han saae Ernstine, og brændte af ukydsk Tilbøjelighed til hende. Fra den Dag af pønsede han paa Midler til at vinde hende. Han besad Intet, uden Penge. Ligesaa forholdt det sig med hans Staldbroder, en Hr. v. Adler, som vi i Begyndelsen af denne Fortælling borde nævne. Denne elskede Susanne. De forskandsede sig Begge bag en gammel Koblerske. For Penge gjøre slige foragtelige Skabninger Alt. Madam Dore, saaledes hedde hun, lovede Alt,

hvad de forlangde af hende. Da Sagen med Pigerne var afgjort, blev hun sat i en prægtig Stadsvogn, forsynet med hemmelige Forholdsregler, og under Navn af Kriigsraadinde Aalburg sendt til S**. Hun havde anselige Forærninger med sig til de Gamle, og en Mængde Tjenere ledsagede hende.

Hun kom til S**. Alle Indvaanerne i Byen lukkede i en Hast Vinduerne op, da den prægtige Vogn med de mange Tjenere atter holdt udenfor Sognefogedens Huus. Damen steeg af, og hendes kostbare Klædedragt blev af Alle beskuet og beundret. Ernstine og Susanne modtoge hende med mange Komplimenter i Huusdøren. Kriigsraadinden takkede dem meget nedladende, og spurgde efter deres Fader. Han var just ikke langt borte; han kom og gjorde sin Reverents.

"Min Broder, Hr. v. M** — saaledes begyndte hun — har fortællet mig om Deres skjønne Døttre, og opvakt min Nysgjerrighed efter selv at lære at kjende dem. Saavidt jeg seer, har han ikke sagt for Meget, Det er virkeligen meget smukke Døttre, De har. Min Kammerjomfru er for kort siden, ved min Mellemvirken, bleven givt med Baron v. Sturm. Jeg skal igjen have hendes Plads besat, og, da mine Besøg dagligen formere sig, efterdi jeg boer i Staden, kan jeg gjerne bruge to Jomfruer. Vil De overlade mig Deres Døttre?

Jeg giver hver af dem firsindstyve Rdlr. i aarlig Løn, foruden alt Andet i Overflødighed."

F** blev yderst forundret. Saa megen Naade havde han ikke ventet.

"Firsindstyve Rdlr.?" — mumlede han i Skjægget — "det er næsten for Megret."

Han brændte af Glæde, greeb Krigsraadindens Kjole og trykkede et varmt Kys paa den. Hun vægrede sig og rækkede ham Haanden, hvilken han kyssede med Heftighed. Ernstine trængde sig frem, for at lade sig see; ligeledes Susanne. Krigsraadinden blev dem vaer, og talede meget venskabeligt med dem. Derpaa forærede hun Forældrene mange Smaating, der i sig selv kun havde lidet Værd, men dog vare af megen Vigtighed for den gamle Siegmund. Hun spiisede vel i Fogedens Huus, men af sit eget Køkken, hvilket hun førde med sig. Ernstine skjenkede Viin, og Susanne, som den Ældste, sad ved Siden af Krigsraadinden, og beskuede med skjendelig Henrykkelse de Juveler og rare Stene, hvormed hendes Klæder indtil Overflod vare besatte.

Mod Middag begave de sig paa Rejsen. Tobias stod i Porten, da Vognen rullede forbi, og kastede endnu et medlidende Blik paa sin forhen elskte Ernstine. "Ak! — raabde han — hun kaster sig i den store Verdens Arme, for maaskee om en kort Tid at rive sig ud deraf med Tabet af sin Dyd og Uskyldighed.

Hr. v. M. havde kjøbt et prægtigt Huus med alle tilhørende Bequemmeligheder. Adler var meget smaksom, og viisde sig, da Matronen ankom med Pigerne, som en gammel Bekjendter af det aalborgske Huus. De beskæftigede sig Begge med Ernstine og Susanne, og sendte imidlertid Kriigsraadinden ud af Stuen, for at tilberede en Supee, der svarede til deres Riigdom og passede til deres Smag.

Man gik tilbords. Ernstine underholdt Gjesterne med sine Ungdomshistorier, der, hvor liden Interesse de end havde, dog erholdt Kriigsraadindens og Herrernes Bifald. Susanne bidrog ogsaa Sit til Underholdningen, og den Dag endtes med Glæde.

Pigerne havde meget smukke Værelser, og Alt, hvad deres Hjne saae, fik de; intet Ønske blev utilfredsstillet. Hr. v. M** anvendte mange Penge, for at omdanne dem til Stads-Damer; og iærdeleshed Ernstine vidste meget vel at skikke sig i sin ny Stand, saa at mangen Pige stod langt tilbage for hende. De havde Begge to meget nette smaa Værelser, der vare forsynede med alle Bequemmeligheder og vendte ud til Gaden. Susanne stod derfor mangen Time i Vinduet, og gottede sig over den brogede Vrimmel af Mennesker, der gik frem og tilbage. Ernstine gjorde hende Selskab, og udbrød ofte:

"Ak! det er dog gandske anderledes her i Staden, end paa det døde, eensformige Land. Her nyder man tusinde Afvexlinger; her pines man ikke af Kjedsommelighed; her lever man frit og urvungent!"

"Det glæder mig, Ernstine! — sagde M.. der havde luret paa hende ved den halvtaabne Dør, og nu sprang frem — at Byliret ikke mishager Dig."

Ernstine. Det vilde være aabenbar Utaknemmelighed, naadige Herre! hvis jeg vilde være misfornøjet med min Skjebne. Fru Kriigsraadinden er saa naadig mod mig og min Syster. Hun behandler os ikke, som sine Kammerjomfruer, men som sine Veninder.

M.. Og det gjør hun, fordi jeg saa ofte taler et Ord for Dig og din Søster. Jeg elsker Eder, som mine Børn, og — ak! gid jeg dog kunde gjøre Eder ret lykkelige!

Ernstine. O! hvor De er god! naadige Herre!

Susanne stod noget derfra, og en klar, glindsende Taare perlede i hendes skjønne Øje.

M.. Naa! og Du, Susanne! staaer saa langt borte?

Susanne. Ak!

M.. Du sukker endog?

Susanne. Jeg har Aarsag til at sukke.

M.. Og hvorfor det?

Susanne. Fordi De stedse taler saa godt til Ernstine, og jeg staaer, som om jeg havde gjort noget Onde. Hvad har jeg vel gjort Dem, da De ikke ogsaa holder en Smule af mig?

M** kunde formedelst denne naive Ytring ikke undlade at omarme hende; han trykkede hende til sit Hjerte. Hun vægrede sig ikke; men en yndig Rødme tegnede sig paa hendes Kinder.

"Jeg har Dig ligesaa kjer, som Ernstine — sagde han. Jeg bærer Omsorg for Eder begge, som om jeg var Eders Fader. Jeg har endog allerede udseet Dig en Mand, som er Dig aldeles værdig."

Susanne slog Øinene ned, og vovede ikke at spørge om denne Mands Navn.

M** sagde hende selv hans Navn.

"Hr. v. Adler — sagde han — elsker Dig, og, hvis Du veed at benytte Dig af hans svage Side, saa kan det ikke slaae Dig fejl. Han taler ofte og meget om Dig. Han er en riig, anseet Mand, som ejer sex Godser midt i Landets bedste Egne, og fortærer her en Deel af sine Indkomster."

Susannes Hjerte bankede; thi Adler besad allerede for længe siden hendes Agtelse. Og denne Agtelse gik nu over til Kjerlighed.

Under et Paaskud forlod hun Værelset, for at skjule sit Ansigts stærke Rødme. Ernstine blev alene tilbage. M** gav sig i Samtale med hende om Kjerlighed. Ernstine talede med en vis Lige-

gyldighed om denne Materie, og yttrede den Mening, at det var overmaade daarligt af en Pige, naar hun forelskede sig i et Mandfolk.

"Mændene — tilføjede hun smilende — ere uden Undtagelse uredelige Personer, der kun mene det ærligt med sig selv; der love Pigerne Guld og grønne Skove, og lade dem tilsidst gaae med en lang Næse, naar de først have faaet deres Kriig frem."

M** smilede over Ernstines Klogskab. Hun mærkede det, og brast i Latter.

De grunder vel paa, hvorfra jeg veed alt dette? See her — denne er den Kilde, af hvilken jeg øsede.

I det hun sagde dette, viiste hun ham en Roman, som hun foregav at have fundet paa Krigsraadindens Natbord, og som indeholdt hiin Filosofi.

M** beed sig i Læberne, og ærgrede sig over Krigsraadindens Uagtsomhed, der havde ladet slig en Bog falde i Hænderne paa en Pige, med hvem han havde sine egne Hensigter. Han talede meget og mangehaande om det, hun havde læst i Bogen, og omvendte i kort Tiid Pigen, saa at hun holdt Mandfolkene for lutter Dydige og ham selv for en Engel i Menneskeskikkelse.

Fra den Dag af kastede han hende og Susanne ind i en Hvirvel af Forlystelser, saa at de om Dagen neppe havde en Time, i hvilken de kun-

de drage fri Aande. M** anstillede Baller og Lystigheder af alle Slags, ved hvilke Ernstine og Susanne spillede Festens Dronninger. Man beundrede og misundte dem, og Krigsraadinden afstod til dem sin Ret, for at sætte sine Veninder i et des større Lys. Ernstine og Susanne vidste ikke, at deres Herskab kun var M's Maskine, at hun var aldeles afhængig af hans Villie, og ikke var Andet, end en Glædes-Præstinde. Ernstine svævede i Vildfarelse: hun havde Følelse og Øine; men hun brugde, kunde ikke bruge dem, fordi hun betragtede Verden, hvori hun levede, i et malet Glas. Susanne var endnu langt letsindigere, end sin Søster. Naar Ernstine i saadanne Øieblikke, da hun afdrog sig fra Alt, hvad der foregik omkring hende, anstillede Betragtninger over sin nærværende Stilling, og deri fandt Adskilligt, som smigrede hendes Forfængelighed, men ikke hendes Forstand, saa sprang Susanne over Stigt, nod det Nærværende uden Betingelse, og tænkde ikke paa Eftertiden. Kjærlighed til hendes Forældre indtog endnu stedse den vigtigste Plads i hendes Hjerte. Hun havde ofte sendt smaa Foræringer, som hun havde faaet af Hr. v. M** og Hr. v. Adler til S*. Siegmund F* og hans Kone glædede sig ubeskriveligt derover, og viisde alle Indvaanerne i Byen disse Herligheder. Mange misundte dem saadanne Døttre .... Men de Fornuftigere ryste de paa Hovedet, og meende, at det nok ikke vilde

tage nogen god Ende. Siegmund hørde disse Tvivl og ærgrede sig hemmeligt; han anklagede vel endog stundom slige Spottere for Herredsfogeden; men denne afviisde ham stedse dermed: "slige haarde Domme maae man lide med Taalmodighed, og opbie Enden, som alene er istand til at afgjøre, hvorvidt disse ere grundede i Sandhed."

Ernstine og Susanne havde allerede været et godt Fjerdingaar i Byen, da Siegmund F. fik det Indfald at besøge dem. Han pyndtede sig saa godt, hans Garderobe tillod, satte sig paa sin bedste Hest, og reed til Byen. Hans Kone bad ham meget, endnu engang at formane Pigerne til at blive Dyden troe. Fader F. lovede det, og reed sin Vej.

Han kom lykkeligt til A., og spurgde om Krigsraadindens Huus. Intet Menneske kjendte hende. Derover forundrede vel F. sig meget; men det faldt ham imidlertiid ind, at hun selv havde sagt ham, at hun ikke forblev længe i A. Han gik altsaa uopholdeligt til Hr. v. M.., der boede i en af de anseligste Palæer i Byen. M.. sad paa sit Kammer og læste. Da han hørde Fogedens Navn, sprang han fortredelig op, og sagde, "Hvad vil den Tølper?"

Midlertiid vinkede han ad Tjeneren, og F. traadte ind. Hr. v. M.. paatvang sig en ven skabelig Mine, og fortællede den gamle F. saa Meget om hans Døttres gode Egenskaber, at han blev ligesom uden for sig selv af Glæde. Han

forlangde nu at see sine Døttre. Hr. v. M'. rejste sig, for at opfylde hans Forlangende. De gik, og naaede Kriigsraadindens Huus. Ernstine og Susanne vare paa deres Kammer, og beskæftigede sig med en ny Hovedpynbt, som de vilde have færdig til en Komedietur. De havde en meget nydelig Morgendragt paa; Haarene flagrede ubundne ned over deres Skuldre — Møblerne vare efter den nyeste Mode, og Alt vidnede om deres Frues gode Smag. F.'s Øine blendedes, da han saae alle disse Herligheder. Han blev staaende ved Døren, og mynstrede Alt, hvad han saae. Ernstine saae sig om, og blev ham vaer. Med aabne Arme foer hun ham imøde, og raabde: "O! min gode Fader!"

M'' havde ikke Lyst til at være Vidne til denne rørende Scene, thi han havde ikke Følelse derfor. Han gik bort og lod Faderen alene hos Døttrene.

Da Ernstine saaledes foer ham imøde med barnlig Ømhed, trykkede ham til sit Hjerte, vidste F. ikke, om han var vaagen eller om han drømde. Han befandt sig i et gandske fremmet Værelse, og de Fruentimmer, som boede der, holdt han ikke for sine Døttre, men for Damer af den store Verden; saameget havde Pigerne forandret sig: saa aldeles forskjellige vare deres Sæder fra deres forrige Landsbyvæsen. Som Bønderpiger havde de forladt S. i korte Trøjer og Kattuns Livstykker,

med Haaret indstoppet under smaa spidse Huer — nu fandt han dem i lange Slæbekjoler, i Guld og Silke. Hvor havde ikke Alt forandret sig! En Tanke, som svarede aldeles til hans jevne, landsbyagtige Tænkemaade, opstod hos ham: "Hvad om ogsaa deres Sjele ere blevne saa forandrede, som deres Legemer?"

Ak! hvorfor tænkde han ikke saaledes, da Krigsraadinden hentede dem — Susanne tog hans Haand og kyssede den. Ogsaa dette var ham noget Fremmet. Haandkys var dengang ikke Brug blandt Bønderne. Ernstine var mere efter hans Hoved; hun tog hans Haand og trykkede den, og F' sagde: Tak! Derefter fortællede de ham tusind skjønne Sager om deres Levemaade, og at de snart skulde vorde et Par naadige Damer.

"Gud give Eder Lykke — sagde F'' alvorlig, og rystede paa Hovedet.

Ernstine. I troer det vel ikke, Fader?

Faderen. Om jeg nu ogsaa troer det, saa . . .

Susanne. Ja! — Nej, I troer det vist ikke, Fader! og dette gjør et Skaar i vor Fornøjelse. Vi ville saa gjerne gjøre Eder lykkelig, men I vil ikke tillade det.

Faderen. Jo, jeg vil . . . men Børn! tilgiver mig mine bange Følelser. Jeg ventede det ikke saaledes, som jeg finder det. I leve paa saa prægtig en Fod, og dog har man bestemt Eder

til Kammerjomfruer. Det kan ikke gaae til med Ret.

Susanne. Aa jo, Fader! Det lader sig meget naturligt forklare; thi see kun . . . Kammerjomfruer ere vi ikke; vi have ikke engang været det. Vi ere Hr. v. Adlers og Hr. v. M**s Elskte, og have det sikkerste Haab om at komme i Besiddelse af dem.

Ernstine. Mig vil Hr. v. M** ægte. O! I kan ikke troe, hvor godt denne Herre tænker imod mig. Naar Noget behager mig, behøver jeg kun at give et Vink, og strax er mit Ønske opfyldt.

Den Gamle troede endeligen sine Børns Forsikkringer og talede endnu et Par Ord med Hr. v. M**. Hr. v. Adler lod sig ikke see; af hvilke Aarsager, vide vi ikke. Derpaa reed han igien til S*, og bragde sin Kone de bedste Efterretninger, og lagde sig rolig til Sengs.

Saasnart han var rejst, indfandt strax Hr. v. M** sig med nye Forædinger. Ernstine hoppede den Elskte imøde, og snakkede ham en Hoben for, at hendes Fader havde forskrækket sig over deres Stads og Vellevnet, og at han havde brugt de Udtryk: "dette skeer dog maaskee ikke paa Eders Æres og Uskyldigheds Bekostning?"

M** havde ventet sig slige Tvivl, og allerede i Forvejen bevæbnet sig med Grunde.

"Hvor kan din Fader — sagde han — have saadanne Tanker om mig? Dit Vel, din Lykke og din Tilfredshed har jeg til Hensigt — intet Andet. Hvad kunde det nytte mig, at røve din Ære, din Uskyldighed? Er jeg da en Sommerfugl, der flagrer omkring fra den ene Blomst til den anden? Eller er det ikke klart, at min Søster har de bedste Hensigter med Eder? Jeg elsker Dig — denne Kjerlighed var Aarsag til din Ophøjelse? Min Plan er at ægte Dig. Jeg holder mit Ord, saasnart jeg faaer en vis Familieomstændighed bragt i Orden. Da er der intet Mere i Vejen for vor Forbindelse, og Du er for Verdens Øjne, som Du allerede er i mit Hjerte, min Kone, min elskte Kone!"

Ernstine beroligede sig gandske. En Taare trillede vel ned over hendes Kind; men M** kyssede den bort, og den forrige lyse Himmel malede sig igjen i hendes Aasyn.

Hr. v. Adler talede ligeledes med Susanne. Hun troede hans Ord, som et Evangelium, og tænkde, naar hun var alene, paa Intet, uden sin Bryllupsdag — den Dag, da hun skulde grunde sin Lykke. Der forløb nogle Maaneder, og endnu frembrød ikke denne Dag. Ernstine og Susanne syntes at vorde utaalmodige; de undsaae sig dog ved at yttre deres Utaalmodighed. De lode sig vel merke med deres Uskk, men de tolkede dog ikke deres Følelse med Ord.

En Morgen kom M** og Adler paa Ernstines og Susannes Kammer. Begge Søstrene arbejdede, for at fordrive Tiden, paa en Rosenkrands. De fore hen i en Krog, da Herrerne traadte ind. Susanne hoppede Adler imøde, og straffede ham med et Kys, fordi han ikke havde været hos hende siden den forgangne Dag. Ernstine gjorde ligesaa ved M**. Herrerne undskyldte sig det bedste de kunde.

Endeligen sagde Adler: "veed De ogsaa, Susanne! at jeg har Aarsag til at skjende paa Dem?"

Susanne. Paa mig?

Adler. Hvad skrive vi vel i Dag?

Susanne. Jeg troer — den 17de.

Adler. Og i Morgen?

Susanne. Naturligviis den 18de.

Ernstine. Forstaaer Du det, Søster?

Susanne. Sandeligen ikke!

Ernstine. Den 18de er jo Din Fødselsdag.

Susanne. Det er sandt. Derpaa tænkde jeg ikke. Naa, Hr. v. Adler! derfor vil De skjende paa mig? Hvis jeg ikke var født, saa kunde De jo heller ikke elske mig.

Adler. Det er saa. Men det er ikke det. — Men fordi De ikke bedre seer paa Deres egen Fordeel, derfor skjender jeg paa Dem, og fordi De dølger for mig en saadan Dag, som jeg fremfor Alt bør helligholde.

Susanne. Ja! naar De tager det saaledes, da bør jeg bede om Tilgivelse.

Hun omfavnede ham med inderlig Ømhed, og Adler gjengjeldte hendes Kjerlighed med Kys.

Adler. Jeg har foranstaltet en lille Højtid til i Morgen. Jeg indbyder Dem begge dertil, da de ere Festens Dronninger. Selskabet skal endes med en Maskerade. De har dog vel Lyst til at gjøre Parti med — Ernstine?

Ernstine. Ej, naturligviis! De veed jo vel, at jeg er en Elsker af Dands! der har De min Haand — jeg begynder Ballet med Dem.

Adler kyssede hendes skjønne Haand og imodtog taknemmeligen Tilbudet. Dagen frembrød — en mørk, skyfuld Dag; thi den skulde koste de stakkels Piger deres Ære, Ro og Uskyldighed.

Forførerne vare endeligen kjede af at forstille sig. Timen kom, da de havde bestemt at fremtræde i deres sande Skikkelse. Paa Ballet vare lutter tvetydige Damer. Dette vidste Ernstine og Susanne ikke. De søgde og fandt i alle Ansigter den reneste Dyd; thi for den Rene er jo Alt reent.

Da de Begge vare Elskere af Dands, og havde gjort store Fremskridt i denne Kunst, kom de ikke meget af Gulvet. Susanne syntes især at ville tømme Glædens Bæger indtil Bunden. Dette bemerkede Adler med ubeskrivelig Glæde. Da hun ved en Valts var bleven meget heed, og den

optændte Lidenskab fyldte hendes Blod med utilladelige Ønsker, vinkede Adler ad hende. Hun fløj ham imøde, og lagde fortroligt sin Haand paa hans Skuldre.

"Kom et Øieblik ind i dette Kabinet — sagde Adler — De maae drikke et Glas Punsch!"

Susanne formodede intet Ondt, og fulgde med ham.

De traadte ind et tilstødende Kammer, og Susanne tog Masken af. I Kabinettet var der en Seng foran Sengen stod et Bord med Punscheflasker og Glas. Susanne drak heftigt, og Adler, der, for at sikkre sig for Overraskelse, havde lukket Døren ilaas, nødte hende stedse til at drikke Mere. Den ulykkelige Pige, der ikke saae den Afgrund, ved hvis Rand hun stod, lod sig af Glæden forføre, gav Kys for Kys, og gjorde ingen synderlig Modstand, da Adler vilde tillade sig uanstændige Friheder; da Susanne taalde dette, blev Adler endnu dristigere. Han overøsde hende med Kjærlighedserklæringer og Kys; og, da den opvakte Lidenskab qvalde Fornuftens Stemme, da hendes brændende Ønsker attraaede Tilfredsstillelse, faldt hun og blev et sørgeligt Offer for Adlers Vellyst.

Susanne drog et dybt Suk, da hendes dyrebareste Klenodie var hende berøvet; dog kom hun ikke strax til sin Fatning. Hun omfavnede sin Adler ligesaa heftigt, som før, og troede ligesaa fast hans Forsikkring, at han snart vilde favne

hende, som sin Kone. De gik tilbage til Salen i jeu. Susannes Øjne gjennemforskede Raderne. Hun savnede sin Søster. M** viiste sig gandske ligegyldig derved, greeb Adler ved Armen, og hoppede ved hans Side den hele Sal igjennem. Den ene Dands var neppe tilende, førend en ny blev begyndt. Ernstine, som ogsaa var kommen tilbage med sin Forfører, blandede sig vel imellem de Dandsende; men hun var ikke istand til at fremvise sin forrige Munterhed. Fra dette Øjeblik forsvandt hendes Letsindighed, da hun havde begaaet en Handling, der satte hende i Klasse med Susanne. Ogsaa hun var falden. Hendes største Klenodie, der gjør en Pige til Engel, var borte, var bleven et Rov for Forførelsen. Ballet holdt sildigt op. Selskabet, som allerede for fem Timer siden havde demaskeret sig, skiltes ad, og begge Søstrene, som nu vare lige Kaar underkastede, toge deres Kaste-Tørklæder og vilde hjem. Allerede frembrød Morgenrøden. Adler aabnede Vinduet, for at overbevise dem derom.

"Nu maae De blive — sagde han — vi agte at spise Frokost i Haven her ved Huset og at høitideligholde efter en behagelig Nat en endnu behageligere Morgen!"

Susannes Letsindighed tillod hende ikke at indsee det Tvetydige i disse Ord, men des bedre forstod Ernstine det. Susannes store, blaa Øjne smilede. — Ernstine slog sine til Jorden. En høj Ild-

rødme malede sig i hendes Ansigt. Dog tog hun imod Tilbudet, tog M.'' under Armen, og spadserede med ham ud i Haven. Det andet Par fulgde efter.

Her var et smukt Lysthuus, prydet med alle Bequemmeligheder. Der vare to Kabinetter i det. Adler gik med Susanne ind i det paa venstre Hxand. M.'' vilde gaae med Ernstine op i det andet Kabinet. Men Ernstine frabad sig den Ære, og yttrede den Mening, at det var bedre, at de alle Fire gjorde Selskab sammen. M.'' slog Rynker paa Panden, og dadlede hendes Mistænksomhed.

Ernstine drog ham hen til en Side: "Hvorledes? — sagde hun — Mistænksomhed? Hvor falder De paa dette Ord? For Guds Skyld! naar Mistænksomhed først udstrøer iblandt os Tvedragts Sæd: naar den Ene intet Godt lover sig af den Anden: naar De troer, at jeg tænker ilde om Dem . . . da god Nat Lyksalighed, Ro, Fred! god Nat alle mine Forhaabninger, som jeg med barnlig Glæde hængde ved!"

Med Taarer i Øinene styrtede hun ud i Haven. M.'' sprang efter hende. Han traf hende under et Træ. Hun sad med Haanden under Kinden, og betragtede en af Ormene stukken Pære, som Vinden havde kastet fra et nærstaaende Træ ned paa Græsbænken. M.'' satte sig hos hende, og greeb hendes Haand.

M'' Ernstine! hvor Du er bleven forandret!

Ernstine. Merker De det ogsaa?

M'' Hvor skulde jeg kunde Andet, da Din forrige Munterhed. . . . .

Ernstine. Og derover forundrer Hr. v. M'' sig? Ja vist er jeg forandret! For ti Timer siden var jeg endnu en uskyldig Pige; nu (græder højt) ligner jeg denne Pære: Dødens Orm har gnavet min Dyd.

M''. Ernstine! hvi overlader Du Dig til slige mørke Tanker?

Ernstine. Fordi Fremtiden, som jeg betragter, er mørk; fordi jeg føler, at jeg aldrig mere kan vorde glad, dersom De er den Nedrige, som — ikke mit lettroende Hjerte, men — min tvivlsomme Fornuft holder Dem for.

M''. Du fornærmer mig, Ernstine!

Ernstine. Gud give jeg gjorde det! Jeg skulde være stærk nok til at afbede Fornærmelsen. De har jo fornærmet mig paa en langt afskyeligere Maade. De har berøvet mig Uskyldighedens Krands. Giv mig den igjen, og jeg gaaer tilbage til S'', og tager igjen til min Fader. Der findes vel en ærlig Bonde, som forbarmer sig over mig, naaer en rig Kjøbstædherre truer med at tillukke sit Hjerte for mig.

M''. Gjør jeg da det? Har Du ikke mit Hjerte?

Ernstine. Jeg troer det ikke. Havde jeg Deres Hjerte, da vilde De ved Guds Alter have givet mig det, som Troskabs Pandt. De skulde da ikke have myrdet min Sjelefred; De skulde ikke have narret mig ud paa Kjerlighedens glatteste Is. Nu staaer jeg paa Lastens øverste Trin, og ... min røvede Uskyldighed styrter mig ned i Afgrunden, i min Skændsels bundløse Afgrund.

M**'s Taalmodighed forsvandt. Hans Tunge var kun vant til at tale smigrende Ord; nu skulde den bruges til at trøste — det formaaede den ikke; fordi han havde nydt Uskyldighedens Foraar. Den raa Vinter nærmede sig, og han drog sig tilbage. Egentligt talt ... M** blev alvorlig og tav. Ernstine kastede et Sideblik til ham, og sukkede. Da brast hun paany i Taarer, sprang op og bortfjernede sig. M** blev siddende, og fulgde ikke efter hende. Dette sønderrev næsten gandske den stakkels Piges Hjerte.

Susanne, hvis umaadelige Letsindighed ikke hørde op, tog sig noget gandske Andet for. Hun savnede ikke engang sin Søster, og troede, at hun var gaaen med M** i Haven, at spadsere. Adler benyttede sig imidlertiid af hendes Svaghed, og tømde Glædens Bæger tilbunds.

M** kom alvorlig og knurvurn tilbage. Susanne hoppede ham imøde; og trak ham hen for et Spejl, uden at sige eet Ord.

M··. Naa, hvad skal det betyde?

Susanne (smilende). Er De da blind?

M·· Hvorfor det?

Susanne. Seer De da Intet?

M··. Mit Ansigt seer jeg i Spejlet.

Susanne. Og hvad for et Ansigt? Huf! et mørkt og knurvurnt Ansigt, som om De var en Edikebrøgger.

M·· smilede over Pigens Skjelmskhed, og — sukkede. "Ak! naar dog din Søster Ernstine tænkde, som Du! Du er en sand Glædespige, hun en alvorlig Matrone, der skjender paa den kjere Soel, fordi den skinner hende i Øjnene.

Susanne. Hvor er hun da?

M··. Hun tumler omkring i Haven, og knurrer.

Susanne. Den Taasse! I de Aar, da vi faae Briller paa Næsen, er det tidsnok at knurre.

Adler lod Frokosten bære frem. Susanne fik Chokolade. Hun ventede med Utaalmodighed paa sin Søster; men hun kom ikke. Hun havde allerede for længe siden forladt Haven. M·· sad paa Sofaen og faldt i Tanker. Endnu var han ikke saa ryggesløs, at Ernstines eftertrykkelige Ord ikke skulde gaae ham til Hjerte. — Man skiltes ad, og Adler ledsagede Susanne hjem.

De fandt Kammerdøren lukket ilaas. De bankede paa. Ernstine aabnede Døren med rød-

grædte Øjne. Adler sagde Farvel, og Susanne traadte ind.

Susanne. Naa! og Du svømmer i Taarer?

Ernstine. Ak, Susanne!

Susanne. Er det et Ansigt efter min Fødselsdags-Højtid?

Ernstine. (brister i Graad, og omfavner sin Søster).

Susanne. Min Gud! hvorfor græder Du da?

Ernstine. Aa! gid jeg var død!

Susanne. Saa sig dog, hvorfor Du græder!

Ernstine. O! jeg er en elendig, ulykkelig, foragtelig Skabning!

Susanne. (smilende) Du? Min Gud! Ernstine! har Du da stjaalet Noget fra Nogen?

Ernstine. Ak! mig har man stjaalet Alt fra!

Susanne. Fra Dig? Hvad da?

Ernstine. (græder højt) Min Ære, min Uskyldighed, ak! min Sjelefred!

Susanne. (forlegen) Saa?

Ernstine. Dit "Saa?" Susanne! kører mig i mit Hjerte. Det siger mig, at Du gjør mig Bebrejdelser: at jeg taber din Kjærlighed: at Du hader mig, som en Skjøge.

Susanne. Du tager fejl, min Søster! jeg tør ingen Bebrejdelser gjøre Dig. Thi, naar

jeg tænker efter, saa har det samme Tilfælde mødt mig, som Dig. Du har tabt Ære, Uskyldighed og Fred...? Jeg ligeledes.

Ernstine. Hvorledes? Søster? For Guds Skyld?

Susanne. Letter det din Byrde, at jeg deler den med Dig?

Ernstine gik tankefuld op og ned af Gulvet. Hun saae ind i Fremtiden, og gysede tilbage; hun saae paa sin Søster, greeb hendes Haand, sank til hendes Bryst, og sagde:

"Susanne! kom! lad os flye!"

Susanne. Hvorledes? Er Du rasende? Drømmer Du?

Ernstine. Vi ere bedragne; vi ere Begge skændigen bedragne.

Susanne. Hvad...

Ernstine. Endnu er Du forblindet? Seer Du ikke, at man har lagt an paa at bedrage os? Susanne! Din Letsindighed krænker mig i Sjelen.

Susanne. Veed Du det med Vished, at man har bedraget os? See dog først Udfaldet. Vore Kjerester have lovet os Ægteskab. I det mindste holder Adler Ord; derpaa vedder jeg. Din M.. har jeg fra Begyndelsen af aldrig troet. Han har saadant et falskt Øjekast, der ikke behager mig. Sammenlign din Uskyldighed med din Søsters. Det er sandt... Dyden er et stort

Klenodie. Men skulle vi ærgre os ihjel, fordi En røver det fra os? Hvor mange Piger gives der ikke i Verden, som ikke mere besidde dette Klenodie, og dog svømme i Glæde og Velstand? Lader os tænke ligesaa! Tager din M.. Dig til Kone saa er der ingen Skade skeet, saa gaaer Alt sin lige Tur. Du er ligesaa dydig og riig, som før! See! det er min Katekismus!

Ernstine overvejede sin Søsters Ord, og fandt meget Vaklende i hendes Grundsætninger. Hendes Forældre stode for hende i Tankerne, og vrede Hænderne, og gjorde hende Bebrejdelser, og... døde af Græmmelse.

Saaledes forløb igjen nogen Tiid. Adler og M·· fortsatte uafbrudt deres Besøg. M·· søgde ved søde Ord at bedøve Ernstine; men det varede ikke længe. Hun plagede ham med bittre Bebrejdelser, hun truede, hun bad, hun fordrede Erstatning for sin fornærmede Ære — Ægteskab. M·· fremkom med Udflugter; og, da Ernstine omsider viisde sig gandske ligegyldig mod ham, blev han aldeles borte. Hun sendte vel engang Bud efter ham, men Tjeneren kom tilbage med den Beskeed, at Hr. v. M·· var paa nogle Dage rejst paa Landet. Det var et Tordenslag for hende.

"Hvorledes? — udbrød hun, og store Taarer rullede ned over hendes Kinder — er han rejst paa Landet? Og det uden at tage Afskeed med mig? Det er uhørt!"

Hun græd den hele Dag, og kastede sig omkring i Sengen, uden at faae Søvn i sine Øine. — Gandske anderledes forholdt det sig med Susanne. Vel var hun ikke saa munter, som før; vel sang og loe hun ikke mere; men naar Adler var tilstede, paatvang hun sig Mine af Rolighed. Ernstine misundte hende ofte denne Ligegyldighed.

"Hvor lykkelig er Du dog ikke, Susanne! sagde hun en Aftenstund. Du er i samme Elendighed, som jeg; men Du føler det ikke. Du har tabt Alt, gaaer din Skændsel med stærke Skridt imøde, og er dog ligegyldig. Ak! at jeg dog var bleven min Tobias tro! Jeg havde da vel ikke været saa fiin en Dame, som nu, men dog en brav simpel Kone. Hvor er nu Kjøbstædsdamen? Tobias havde ret, da han sagde: "Jeg er en Bonde og ingen Kejser, men jeg kan vorde det!"

Saaledes vedblev Ernstine at tale en heel Time. Susanne svarede intet Synderligt derpaa, og sov endeligen ind over et Bind Digte, som hendes Adler havde bragt med.

En Morgenstund lod Kriigsraadinden sig melde. Hun blev strax imodtagen. Mutter Dore traadte ind i en kort Kattuns Kantusche, en Dragt, som stak meget af mod hendes forrige stadselige Paaklædning. Pigerne studsede, og traadte forlegne tilbage. Mutter Dore loe, og

leverede den Ældste et Brev. Susanne aabnede det, og læste:

"Kjære Dore! Din Rolle er udspilt. Jeg sender Dig hermed endnu femten Dukater til Duesr. Sørg saasnart muligt at vorde Pigerne qvit. Jeg skal nok betænke dem Begge med Lidt, at de ikke skulle have Grund til at klage over mig.

J**. Den — —

Frederik v. M**."

Susanne faldt paa adskillige Formodninger, dog forstod hun ikke Brevet tilfulde.

Hun. Hvem er dette Brev til?

Mutter Dore. Til mig.

Hun. Er da ikke Hr. v. M** Deres Broder?

Mutter Dore. Nej!

Hun. De er altsaa ikke Kriigsraadinde?

Mutter Dore. Intet mindre, end det.

Hun. Hvad er De da?

Mutter Dore. Jeg lever af saadanne skjønne Ansigter, som jeg her har for mig, og af godtroende Narre. Vellysten underholder mig, og gemene Folk kalde mig en Koblerske.

Begge Pigerne stode, som to Billedstøtter, for den Gamle. Ernstine faldt besvimende tilbage i en Lendestol. Hendes Læber bævede, alle hendes Nær, ver sittrede. Susanne var stærkere. Hun saae paa den Gamle med lynende Blik, knyttede sin

høire Haand, for at trykke Vellystens Følger med læselig Skrivt i den Gamles Ansigt. Men Mutter Dore var klog nok til ikke at oppebie Angrebet. Hun tog Flugten, og vi høre intet Mere om hende.

Saasnart den Gamle var gaaen bort, sendte Susanne bud efter Hr. v. Adler. Adler kom ikke; men i sit Sted sendte han en fremmed Karl med en forseglet Pakke og følgende Skrivelse:

"Tilgiv mig, kjere Susanne! at jeg, uden at tage Afskeed, er reist bort fra Dem. Naar jeg skal see Dem igjen, veed jeg ikke. Jeg har Forretninger i O**. De gjør bedst i, at de reiser hjem til Deres Fader. Medfølgende Smaasager vilde De modtage, som en Gave fra mig.

Karl v. Adler."

"Den Forræder!" — raabde Susanne gandske uden for sig selv, og stampede rasende i Gulvet. "Er det hans hellige Løfter?"

Hun vendte sig til Ernstine.

"Du har ret — sagde hun — vi ere bedragne. De Skændige have forladt os. Din skjønne M** er en ligesaa nederdrægtig Bedrager, som den fine Hr. v. Adler. Dog har han fuldkommen ret: "vi gjøre bedst i at pakke sammen og reise hjem igjen til vor Fader."

Ernstine blev enig med hende derom, og end-

nu den selvsamme Dag bestilde de en Vogn, der skulde bringe dem hjem til deres Faders Huus.

Allerede saae de Fløjen paa Kirketaarnet. Deres Hjerter begyndte at banke. Tobias stod i Porten, da Vognen rullede forbi. Ernstine bleegnede og slog Øjnene ned. Hun kunde ikke taale at see den ærlige Tobias. Susanne paatog sig endnu engang sin gamle, nu næsten forsvundne, muntre Lune. Hun nikkede venligt ad Tobias; og han takkede høfligt, men viisde sig ganske ligegyldig. Da Vognen holdt udenfor deres Forældres Huus, kom F. selv ud og løftede sine Børn ned af Vognen. Ernstine hoppede nu ikke ind i Huset, saaledes som hun hoppede ud af det. Susanne fulgde bagefter hende, og omfavnede sin Moder i Stuen.

"I ville nok besøge os?" — sagde Fader Siegmund.

Ernstine. Ja! Fader!

Susanne. Det ville vi. Vi ere mætte og kjede af Bylivet; og, om I ikke have Noget derimod, saa ville vi blive med Et og Alt hos Eder.

Moder og Fader gjorde store Øjne.

"Det har nok noget Andet at betyde!" mumlede F.

Moderen bleegnede, jo nøjere hun betragtede sine Døttre. Faderen havde ikke hendes dybtskuende, grantseende Øje. Pigernes Kinder vare blege, deres Øjne matte, og — deres Figur opvakde Mis-

tanke hos hende. Under et Foregivende fik hun sin Mand til at gaae ud af Stuen, for at hun kunde alene tale med dem. Nu tog hun dem for sig.

Moderen. Kommer hid til mig, mine Børn! nu ere vi gandske alene. Siger mig uden Tilbageholdenhed, hvad der fejler Eder. I have en Hemmelighed paa Hjerte. Ere I syge?

Ernstine (Grædende). Ak! kjere Moder!

Moderen. Du græder? Din Graad hindrer Dig i at tale? Stig Du, Susanne! Hvad fejler Eder?

Susanne. Ak! Meget, kjere Moder!

Moderen. Der fejler Eder Meget — I græde ... Naar jeg sammenligner det Hele med Kjøbstædlivet, hvad kommer der da ud af? O, Børn! jeg seer det paa Eders Ansigter — I ere dødeligt syge.

Moderen rejste sig. Ernstine vreed sine Hænder, og fulgde grædende efter hende. Susanne blev staaende i et Hjørne af Stuen, og tællede Vinduesruderne. Derpaa kastede hun sig i sin Moders Favn, og udbrød hulkende:

"Ak, kjere Moder! tilgiv os, tilgiv Deres faldne Børn! Vi ere Begge ved skændig List blevne forførte. Vi ere Begge frugtsommelige!"

Denne Erklæring sønderreev den bekymrede Moders Hjerte. Hun betragtede med stum Smerte sine Døttre, vilde hjelpe, men kunde ikke. Ende-

ligen brast hun i Graad og Ernstine og Susanne hulkede lydeligt. Ved dette Optrin overraskede Faderen dem.

"Gud i Himlen! hvad er det? — raabde han, og foldede ængstelig sine Hænder.

Moderen. Der — see dine Børn! Med Ære droge de fra os; med Skændsel vende de tilbage.

Faderen. Mine Børn! Hvorledes? De ere....! Hellige Gud! skal jeg da opleve dette?

Susanne og Ernstine kastede sig ned paa Knæ for ham, og besvore ham under en Strøm af Taarer, at han dog maatte tilgive dem. F' stød'e dem fra sig, og sagde, at han ikke vilde vide mere af dem at sige. Moderen traadte imellem, og forestillede ham, at hans Døttre vare mindre skyldige i deres Brøde, end han.

"End jeg?" — sagde han opbragt.

"Ja! — sagde hun i en mild Tone — dine Børn ere ikke saa gamle, som Du, og Alderen — siger man — dømmer med Klogskab og Erfarenhed om alle Ting. Nu borde Du have havt bedre Forstand, end de. Du var Fader, Du var Mand. Du skulde ikke have ladet dem komme til Staden."

"Var det ikke ogsaa din Villie?" sagde han.

"Jo! — svarede hun — thi jeg troede din

Klogskab; jeg er ikke Huseis Hoved; jeg ansaae mig ikke saa klog og indsigtsfuld, som Dig!"

Siegmund tav stille, overvejede sin Kones Ord, og rejste sig op, for at gaae bort. Derpaa sagde han:

"Jeg maae, om jeg vil eller ikke, indrømme dem, at opholde sig hos os. Velan da! bliver hos os! Men een Ting betinger jeg mig. Skjuler Eders Skam, saameget muligt. Thi, skulde Eders Forfatning vorde bekjendt i Landsbyen, saa koster det mig Livet. Jeg har gjort mig saa meget til af Eder, jeg har fortællet saa meget Fordeelagtigt om Eders Stilling i Kjøbstæden, at man kun vil udlee mig og drive Spot med mig, hvis kun et eneste Ord om Eders Forfatning kommer ud blandt Folk."

For deres egen Sikkerheds Skyld lovede Susanne og Ernstine 'dette, og levede meget indgetogent i det faderlige Huus.

Der blev talt Meget og Forskjelligt derom i Landsbyen. Mangen En mumlede temmeligt lydeligt om Hr. v. M'' og den listige Kriigsraadinde. Ernstine hørde det, og skammede sig. Og naar slige Rygter kom for F's Øren, beed han sig rasende i Læberne og stampede med Foden.

En Morgen sad Ernstine ved Vinduet. Da gik hendes forrige Elsker, Tobias, forbi. Hun vilde just lukke Vinduet, idet han stod udenfor

samme og hilsede. Hun takkede høfligt. Tobias blev staaende.

Han. Nsa, Ernstine! allerede saa hastigt tilbage fra Kjøbstæden?

Ernstine. Ja, som han seer!

Han. De synes vel ikke om Kjøbstæden?

Ernstine. Nej!

Han. Kjøbstæden vilde vist heller ikke behage mig. Jeg priser Landsbyen.

Ernstine. Han har ret.

Han. Derfor vil jeg ogsaa leve og døe i Landsbyen. Der gives ogsaa hos os Fornøjelser. Stæderne have dem ikke for sig alene. Saaledes have vi paa Onsdag et Bryllup her i Byen.

Ernstine. Saa? Hvo skal da have Bryllup?

Han. Jeg skal have Bryllup med Niemeiers Magdalene.

Ernstine blev rød. Hun kunde ikke taale at see Tobias i Øjnene. Hurtigt afbrød hun Samtalen, og lukkede Vinduet.

Paa denne lille Høyn havde Tobias længe luret. Nu gik han hjem med høj Triumf i sit Hjerte.

Endeligen nærmede sig Ernstines og Susannes Forløsningsdag. For at deres pludselige Forsvindelse ingen Opsigt skulde gjøre, fortællede den gamle F' i hele Byen, at hans Døttre om en kort Tiid vilde reise bort. Mange og isærdeleshed

deres Naboer, troede denne Fabel; men Susanne og Ernstine laae oppe i Kammeret, og fødte to velskabte Drenge. Dette skeete om Morgenen Kl. 3. Faderen var tilstedeværende, og Anne forrettede Gjordemodertjeneste. Fødselen gik meget heldigt af. Mødrene og Børnene befandt sig vel. Men den gamle F· løb med Panden mod Væggen: saameget forbittrede dette Udfald ham. Han havde fyldt sine Døttre med lutter skadelige Medikamenter, og derfor ventet, at de skulde have født døde Børn. Dette skeete ikke, Han grundede altsaa paa andre Midler til at skaffe disse elendige Skabninger afvejen. En djevelsk Tanke foer igjennem hans Hoved.

"Hvad? sagde han til sig selv — hvad om Du kastede Børnene ud i Elven. Intet Menneske i Landsbyen veed Noget deraf. Dine Døttre maae holde reen Mund, eller de udsprede deres egen Skændsel. Om sex Uger ere de rene og uskyldige, som før, og jeg er reddet, jeg og min Ære!"

I Førstningen gysede hans faderlige Følelse. "Børnemorder!" — skreeg en Stemme i hans Inderste; men den tav igjen, efter at han nøje havde overvejet, hvorledes han bedst kunde redde sin Ære og frie sig for Skændsel, og — den første Beslutning sejrede.

Da han kom ind i Kammeret igjen, sad Moderen ved Sengen, og fældede Kummerens bittre Taarer paa de diende Spæde. Det ere Ulyk

kens Frugter — sagde den gamle Moder — men uskyldige Orme. Vi ville opdrage dem i Dygt og Ære, og, hvis de vorde store, foreholde dem deres Mødres Fejltrin, som et Spejl!

Han. Det vilde kun være Synd; bedre, om vi forebygge det. Jeg har allerede udtænkt en Plan, som skal falde bedre ud.

Moderen. Naa? og denne Plan ...?

Han. Jeg sætter Børnene ud.

Moderen. Men det vil koste Penge!

Han. Det koste, hvad det vil. Bedre er det, at vi med de Penge, vi endnu have tilovers, frakjøbe os denne Skændsel, end at vi lade dem ruste i Skuffen, og føde vor egen Skændsel. Altsaa afsted ... jo før, jo bedre! Lad mig sørge derfor. Jeg har opspurgt en Kone i Nabolavet, som skal opamme Børnene.

Susanne og Ernstine spurgde, hvo denne Kone var og hvad hun hedde. Men F. svarede ikke derpaa, tog Børnene, som de laae i Sysset, og bar dem bort. Ængstligen udstrakde Susanne og Ernstine deres Arme efter deres diende Børn; de anede ligesom deres Faders gruelige Forehavende, og vinkede ad Moderen, at hun skulde gaae efter ham. Hun gjorde der ogsaa; men hun kom for sildigt. F. sprang med sit Bytte ned af Trappen, puttede de spæde Børn i en Sæk, og gik hurtigt ud af Huset. Da den gamle Moder kom ned i Stuen, var hendes Mand borte. Hun ledte efter

ham i det hele Huus, i Kjelderen, i Gaarden, paa Loftet, men der var ingen Siegmund at see eller høre. Hun gjorde sig besynderlige Tanker, hendes Aande stemtes i hende, hendes Hjerte bævede. Litgbleeg styrtede hun ind i sine Døttres Kammer, og fortællede dem, hvorledes det var gaaet. De græd bitterligt.

"Jesus Kristus! — raabde Ernstine — om han myrdede mit Barn!"

Denne Tanke betog hende gandske. Susanne bleegnede, og sank tilbage i Sengen. Den gamle Moder græd, og vreed sine Hænder.

Midlertiid var F' kommen nær henimod Elvbredden. Floden løb bagved Landsbyen. Det var endnu tidligt om Morgenen. Solen var endnu ikke opstaaet. Byens Faarehyrde dreev paa samme Tiid Hjorden ud, og mødte ham. Gjerne vilde Siegmund have gaaet afveien; men Vejen var meget smal. Han var overmaade bange for at Børnene, som han bar i en Sæk under Armen, skulde skrige, og forraade ham for Hyrden, som kom ham saa nær.

Hyrden. Hvorhen saa tidligt?

Siegmund. Til Elven.

Hyrden. Hvad har Han i den Sæk?

Siegmund. Et Par Grise, som jeg vil bruke.

Hyrden. Hans So har maaskee kastet for mange Grise?

Siegmund. Rigtigt. Derfor vil jeg afskaffe de overflødige. God Morgen!

Hyrden. God Morgen!

F' gik og saae sig imidlertiid meget ængstelig tilbage. Det mærkede Hyrden. Allerede, da han talede med ham, syntes han, at opdage en Ængstelighed og Forlegenhed i hans Aasyn. Han dreev sin Hjord nærmere mod Elven, for at holde Øje med Siegmund, og lurede bag en Busk, hvor han kunde overse Alt. Da Siegmund naaede Elven, begyndte Børnene, paa hvis spæde Legemer Morgenluften virkede heftigt, at skrige høit. Hyrden lyttede, og sprang, da han saa omtrent kunde formode, hvad der foregik, gjennem Buskene, for at redde de Uskyldige. Men netop i samme Øieblik kastede Siegmund Sækken ud i Floden, og Bølgerne opslugede de Spæde. Nu stod Hyrden bagved Siegmund. Denne havde ikke lagt Mærke til Hyrden, i det han sprang over Engen.

Hyrden. Kjære Sognefoged! hvad har Han der gjort?

Siegmund. (seer forskrækket tilbage) Jeg ... har kastet Grisene ud i Floden.

Hyrden. Jeg hørde jo Børneskriig.

Siegmund. Gud bevare os! hvor skulde det komme fra?

Hyrden. Saa har jeg vel hørt feil.

Sigmund. Formodentligt.

Hyrden. Er det sandt, at Hans Døttre ikke længer tjene i Kjøbstæden?

Siegmund. Ja!

Hyrden. Ere de da endnu hjemme?

Siegmund. Nej! de ere igaar Morges reiste til C*, for at besøge en Moster.

Hyrden, som lagde Mærke til den Forlegenhed, med hvilken Siegmund udtalede hvert Ord, gik bort, uden at yttre sin Mistanke. Saasnart Siegmund ogsaa var gaaen bort, kaldte Hyrden paa sin Dreng, overgav ham Faarene til Opsyn, gik hjem til sin Kone, og fortællede hende, imod at hun maatte love ham Tavshed, hvad han havde seet. Efter sin Kones Raad gik han til Herredsfogeden, og angav Siegmund som en sandsynlig Barnemorder. Herredsfogeden, en streng, retfærdig, men tillige menneskekjerlig Mand, lod Stokkemændene komme, og gik med dem hen til Siegmunds Gaard.

Midlertiid kom Siegmund hjem. Hans Kone, som havde længtes meget efter hans Hjemkomst, styrtede ned af Trappen, og fløi ham imøde med disse Ord:

"For alle Helliges Skyld, Mand! hvor har Du gjort af Børnene?"

Han. Jeg har allerede sat dem ud.

Hun. Paa mine Knæ besværger jeg Dig — sig mig: hvor ere de?

Han. Prøv ikke længer min Taalmodighed! Jeg siger Dig: Børnene befinde sig vel, bedre end

hos deres Mødre. Men jeg forbyder Dig, at lade Dig merke med Noget.

Hun. Jesus Kristus! Du har myrdet Børnene.

Han. Kone! vær ingen Nar!

Den stakkels, gamle Kone græd, skreeg og vreed troſtlos sine Hænder. Hun foreſtillede sig sine Døttres sande Forfatning: hun gyſede, da hun i Tankerne saae sin Mand i Galgen: thi hun var ligesaa overbeviist om, at dette Mord var begaaet, som om at hun ingen Deel havde deri, og, at det ikke vilde blive skjult, var allerede en afgiort Sag.

Hun gik op i sine Døttres Kammer, for at troſte dem. Ernſtine laae i Beſvimelse paa Sengen, og Suſanne græd. Med Meje bragde hun Ernſtine til Live igjen.

"Hvor er mit Barn?" var det første Ord, hun udſtammede.

Moderen ſtammede, og vilde indbilde hende en Uſandhed, for at troſte hende, da hun hendelsesviis saae gjennem Vinduet, at Herredsfogeden tilligemed Stokkemændene kom. Et uvilkaarligt Skriig foer ud af hendes Mund. Derefter ſprang hun opſlog Hænderne ſammen, og græd.

"Ak Jesus! Jesus! raabde hun — min Mand! Ak jeg ulykkelige Kone!"

Hun foer ned af Trappen. Da hun traadte ind i Dagligſtuen, ſad hendes Mand liigbleeg i Læn-

destolen. Omkring ham stode Stokkemændene og Herredsfogeden.

Hun. Hr. Herredsfoged! for Guds Skyld! hvad vil De?

Herredsfogeden. Det er godt, at Hun kommer! Hun vil maaskee være aabenhjertigere, end Hendes Mand.

Hun. Ak! Jesus! hvad er der paafærde?

Hun sank ned i en Lændestol, og skjulede sit Ansigt med begge Hænder.

Siegmund. Hvad vil De mig vel? Hr. Herredsfoged!

Herredsfogeden. At Han skal tilstaae Sandhed uden Tilbageholdenhed. Løgn vil ikke hjelpe Ham, da Hans Gjerning allerede er aabenbar.

Siegmund. (sittrende) Hvilken Gjerning?

Herredsfogeden. Han har begaaet Barnemord.

Siegmund forfærdedes og sagde:

"Ak! du gode Gud! naar De allerede veed det.... Jesus, ja! jeg kan ikke nægte det. Jeg har kastet Drengene i Vandet."

Hans Kone faldt ned af Stolen, og døde. Stokkemændene hentede Bysvendene, og Siegmund lod sig godvillig fængsle. Han blev bragt til Raadhuset i Torg'. Da man løftede ham op i Vognen, sagde han:

"Haver Medlidenhed med min Døttre!"

I nogen Tiid holdt man Tildragelsen skjult for Ernstine og Susanne. Men, da de forlangde at tale med deres Moder og Fader, og dog Ingen af dem lod sig see, saa kunde man ikke længer dølge Sandheden for dem. Ernstine faldt, da hun hørde sit Barns Endeligt, død om i Sengen. Susanne døde vel ikke strax, men hun blev afsindig. Hun fantaserede, nævnede uophørligt sin Forførers Navn, og døde i Spindehuset. Siegmund F. blev radbrækket.

Vee over Forførere!!!

III.

Den skjønne Møllerdatter.

(Fra Aaret 1784).

Henrik V. havde arvet efter sin Fader den saakaldte Blaadals Mølle, og levede der som en Pebersvend tilligemed sin yngre Broder, der ligeledes havde fattet den Beslutning, aldrig at gifte sig.

Henrik var i det højeste fyretyve Aar, da en rejsende Møllersvend en Aftenstund tog ind til ham. V. var en forekommende venlig Mand, der med megen Artighed og Godhed behandlede Tjenestesøgende, og bevertede dem paa bedste Maade, da hans Mølle var en af de anseligste i Landet.

Han havde just holdt sit Maaltid, og kastede sig paa en lille Kanape, som stod bag Kakkelovnen, og begyndte følgende Samtale med ham:

V. Hvor har Han hjemme?

Møllersvenden. I B.!

V'. I B.? Hm!.... jeg er ogsaa bekjendt i B'.

Møllersvenden. Saa? Hvem kjender Han der?

V'. Ja! da maatte jeg regne Mange op. Men — fremfor Alt — kjender Han en Familie ved Navn Birkholz?

Møllersvenden. (fuld af Forundring) En Familie ved Navn Birkholz? Den maae jeg vel kjende: jeg er selv en Birkholz.

V'. (bliver meget fornøjet og springer hurtigt ned af Kanapeen) Knegt! Plager Djevlen Dig? Er Du en Søn af den gamle Martin Birkholz?

Møllersvenden. Ja! det er jeg!

V.' kyssede ham med Hjertensglæde, og lod nu sætte for ham, hvad Huset formaaede. Derpaa satte han sig hos ham, opmuntrede ham til at fortælle Mere, og Adam — saaledes hedde Møllersvenden — efterkom hans Ønske. Hvor ofte blev ikke nu den ærlige Martin nævnet! V' fortællede ham, at han var ligesaa godt bekjendt i B', som i sit eget Huus, og at han der var opvoxen med hans Fader.

"Jeg erindrer nu — sagde Adam — at min Fader har nævnet Hans Navn for mig, da jeg begav mig paa Rejsen. Han syntes dengang at være meget rørt, og paalagde mig, at jeg skulde

erkondige mig, om Han endnu levede, hvor Han opholdt sig, og om Han befandt sig vel."

"Jeg lever meget vel! — sagde V. — det seer Du nok. Denne Mølle er med Lov og Rette tilfalden mig, som den Førstefødte, og min Broder har kun en Prioritetet deri, som beløber sig til 8000 Rdlr. Verket selv tilligemed Ager, Eng og Grund tilhører mig aldeles. Dog lader os forbigaae dette! Jeg taler ikke gjerne om timeligt Gods. Langt vigtigere Spørgsmaal staæve mig paa Læberne. Da jeg nemlig gik med din Fader i den B.'ske Skole, levede der i din Bedstefaders Huus en ung Pige, en elskværdig Skabning. Hun var fader- og moderløs, og langtude beslegtet med Eders Familie. Jeg holdt meget af Pigen, og hun elskede ogsaa mig inderligt. Vi vare stedse sammen; den Ene kunde ikke leve uden den Anden. Naar Hanne havde et lille Stykke Kage, skulde jeg altiid have det Halve deraf."

"Pludseligen kaldte min Fader mig hjem. Jeg fandt Adspredelse og andre Piger: jeg forglemde Hanne, og arvede Mølen efter min Faders Død. Nu skulde man tænke, at en saa vidtløftig Næringsvei, som min, havde gjort en Kone nødvendig; men nej! alle de Ansigter, som jeg saae i Blaadal, behagede mig ikke; de fra Staden endnu mindre; og, da min Broder lovede, at han heller ikke vilde gifte sig, indgik jeg den Akkord med ham, at jeg heller ikke vilde gifte mig,

og besørede min Næringsvej og Huusholdning med Karle og Piger. Men, hvis jeg vidste, at Hanne endnu var ugivt, . . . jeg kunde da, ved Gud! gjerne hæve den med min Broder gjorte Akkord, og . . .“

Adam. (hastig) Han kunde maaskee endnu faae ifinde at gifte sig med hende?

B*. Det kunde jeg, og det gjorde jeg vist ogsaa.

Adam. Top! Han skal faae Hanne.

B*. Hvorledes? Er hun endnu ugivt?

Adam. Nu er hun atter ugivt; hendes Mand er død.

B*. Du maae fortælle mig noget Mere herom, kjære Adam!

Adam efterkom hans Ønske, og sagde ham, at Hanne længe havde ventet paa hans Tilbagekomst; men, at hun, da han ikke kom, ikke længer vilde modsætte sig sin Faders Bønner, og givtede sig med en meget riig Snedker i B*, som for kort siden døde af Tærendesyge. Med denne Snedker — fortællede han videre — har hun en Datter, som nu er otte Aar gammel. Barnet tegner til at vorde en meget smuk Pige, og Moderen sparer ingen Møje, for at give hende en anstændig, og ikke den almindelige, borgerlige Opdragelse.

B*. skjenkede denne Fortælling sin hele udeelte Opmerksomhed, og blev siddende i Tanker ved Siden af Adam, der snart læste i hans Hjerte. Adam begyndte:

Naar Han har Lyst til at rejse til B*, saa skeer det dog vel ikke tilfods, da Han selv har Heste og Vogn. Jeg har nu rejst omkring i ser Aar, og længes efter at komme hjem. Min Fader veed ikke, hvor i Verden jeg er. Jeg vilde gjerne give ham Efterretning om mig, og helst bringe ham den selv. Tag mig derfor med. Jeg skal undervejs forkorte Ham i Tiden, ved at fortælle Ham, hvad jeg har erfaret i Verden!"

B* saae til sin Broder, som laae paa en Bænk ved Kakkelovnen, og med Opmerksomhed havde hørt paa Fortællingen om Hanne. Ludvig — saaledes hedde Broderen — loe i Skjegget, og sagde langt om længe i sin sædvanlige ligegyldige Tone: "Naar Du ikke kan glemme den Engel, saa tag hende. Maaskee føder Din Kone Dig en Stamherre, og, naar Møllehjulet ikke kalder mig, rider jeg Ranke med ham."

"Kjære Broder! — raabde Henrik — Du fritager mig altsaa fra mit Løfte! Tak, — tusind Tak! Sandeligen, Broder! jeg opfylder intet af Dine Forslag med større Fornøjelse, end det nærværende. I Morgen, Adam! rejse vi til B*. B* ligger vel tredive Mile herfra? Saadan en lang Rejse er jeg just ingen Elsker af. Men hvad hjelper det? Rejse maae jeg nu engang. Altsaa bedre tidligt, end sildigt.

Adam var meget vel tilfreds dermed. Henrik besørgede sine huuslige Anliggender; overdrog

Møllen og Avlingen til sin Broders Omsorg: formanede Karle og Piger til Flid, og gav Kudsken Befaling, at smøre Vognen, at pudse Hestene og at tage Livriet frem.

Den følgende Dags Morgen gik Rejsen for sig. Vejen var behagelig: Vejret meget yndigt, og Adam overmaade snaksom. Han holdt ærligt Ord, og fordreev paa en meget behagelig Maade Tiden for sin Ledsager. B. havde, for at gjøre den lange, besværlige Rejse saa behagelig, som muligt, forsynet sig med en god Deel nye hollandske Dukater og blanke Dalere. Paa Rejsen nød de ikke jevn Huusmandskost, ikke heller drak de Øl, da Bakkus's ædle Frugt var Henriks Element. Til Brug paa Rejsen førde han med sig et eget Flaskefoder, fordi han kjendte den maadelige Forfatning, i hvilken Vertshuus Vinkjelderne pleje at befinde sig. Adam havde aldrig paa nogen af sine Vandringer levet saa fornøjelig en Dag. Idetmindste gjorde Henrik sig al mulig Umage, for at bevidne ham sin Taknemmelighed for de gode Efterretninger, han gav ham om Hanne.

Endeligen kom de til B. Hans Vens Mølle laae udenfor Byen paa en meget behagelig Slette, der var gjennemskaaren af en bred Flod, som drev Møllen. Adam sprang ned af Vognen. Der var Ingen ved Vinduet. Men Møllen gik, og et fremmet Ansigt, En af Møllersvendene, traadte frem og hilsede ham venligt.

"Er min... er Mester Birkholz hjemme?" — spurgde Adam.

Møllersvenden. Ja! han er inde i Stuen, og spiser Aftensmad.

Adam. Hans Kone vel ogsaa?

Møllersvenden. Nej!

Adam. Ikke?

Møllersvenden. Hun har allerede spiist.

Adam. Enten hun har spiist eller ikke, det kommer vel ud paa Eet?

Møllersvenden, som ikke indsaae Grunden til denne Bemerkning, rystede betænkeligt paa Hovedet, og tænkde nøjere over dette besynderlige Indfald, og fandt, efter alvorligt Overlæg, at der er en betydelig Forskjel mellem at spise og ikke spise. Adam vilde ikke længer staae og vente paa hans Reflexioner, men styrtede ind i Stuen, faldt sine Forældre og Søskende om Halsen, og forglemde den ærlige Henrik, der imidlertiid blev siddende paa Vognen, fordi han ventede en højtidelig Modtagelse. I Stuen faldt Kys, Taarer, Spørgsmaal og Kjertegn. Unge og Gamle bleve satte i Virksomhed, især deles hed Moder Birkholz. Hun satte frem Alt, hvad Kokken og Kjelder formaaede. En Skinke og et Par Kander gammel Viin gav hun til Bedste, for at vedergvæge sin Søns Gane. Endnu sad Henrik paa Vognen og ventede paa Modtagelse. Omsider, da denne Spøg varede ham for længe, oplæftede han sin Stemme:

"Halla, I Navneunge! skal da en ærlig Karl overnatte herude under den aabne Himmel? Jeg kommer rigtigt nok efter Solens Nedgang; men I maae dog give mig et Natteleje; ellers skal Pokkeren tage Jer allesammen!"

Adam vaagnede af sin Drøm, som Gjenfindelsens Frød havde dysset ham i, og Henriks Stemme naaede hans Øre. Han sprang op, og raabte:

"O! jeg Ubesindige, Utaknemmelige! Har jeg da ladet min bedste Ven sidde ude paa Vognen!"

Alle. Din Ven? Paa Vognen?

Adam. Ja!

Alle. Hvor er han da? Er Du ikke alene, og kommen tilfods?

Adam. Nej! — Lader mig kun gaae, jeg skal komme strax igjen.

Alle fulgde ham. Da Adam kom udenfor, sagde Henrik:

"Naa, Du Krabat! har Du reent slaaet mig af Hovedet? Nu kan jeg taale et Par Flasker Mallaga, for at faae det stivnede Blod til at løbe igjen; thi Natteluften er fordømt kold." Den gamle Birkholz kunde ikke begribe, hvad alt dette vilde sige, og rystede betænkelig paa Hovedet. Hans Kone stod ved Siden af ham, og saae fuld af Forundring paa Henrik, fordi han talede saa frit og fortroligt med hendes Søn. Hendes Nys-

gjerrighed var overmaade stor; hendes Studsen endnu større, da hun betragtede ham ved Lys, og saae en smuk, meget fiint paaklædt Mand. Hun tillige med sin Mand rystede endnu paa Hovedet og fulgde den fremmede Mand ind i Stuen.

Henrik. Naa god Aften! Børn!

Alle. Han skal være meget velkommen!

Adam. Hvor er Fader?

Henrik. Kjende I mig ikke mere?

Adam. Seer kun ret paa ham!

Henrik. Fra Top til Taa! der maae dog idetmindste være eet Haar paa mig, der vil erindre Eder om de gamle, forløbne Tider.

Man gjettede og brød sit Hoved, og Ingen kunde komme paa rette Spoer. Endeligen traadte den gamle Birkholz nærmere hen til ham, førde ham hen til den brændende Kamin, og slog et Par store Øjne op.

"Aha — sagde han — Næsen er det, og de blaae Øjne. Hvis jeg ikke tager gandske feil, saa er Du Fetter Henrik fra..."

"Blaadal!" — raabde B' glad, udstrakde sine Arme, og trykkede den gamle, ærlige Birkholz til sit huldе Hjerte.

Nu bleve Alle paa ny glade og virksomme. Der blev snakket, drukket og leet, saa at den gamle Molle nær havde styrtet ned. Man satte sig tilbords, spiste og var glad. Med eet raabde Henrik:

"Men jeg er ikke værd, at Jorden skal bære mig, og at saa mange gode og glade Mennesker sidde omkring mig. Jeg har reist tredive Mile, og siger Eder ikke engang, hvad min Hensigt er."

Fader Birkholz. Derom har jeg allerede villet spørge Dig.

Henrik. Naa? Hvorfor har Du da ikke gjort det?

Fader Birkholz. Fordi jeg har glemt det.

Henrik. Ej! over det vigtige Hvorfor! Nu saa hør da: jeg vil gifte mig.

Fader Birkholz. Du er endnu ugift? — Næsten skulde jeg gjette det!

Henrik. Ja! Gamle! Gjet kun; Du er paa Sporet.

Fader Birkholz. Hanne...?

Henrik. Kjæreste Birkholz! det er det Navn, der henrykker mig.

Fader Birkholz. Det er mig kjært! saa vorder dog Hannes Ønske, som hun saa ofte og længselfuldt yttrede, opfyldt.

Henrik. Hun er jo Enke?

Fader Birkholz. Og hvad for en Enke? Lauber — saaledes hedte hendes Mand — var rig, og arvede for nogle Aar siden ser tusinde Rigsdaler. De kjøbde sig derfor en smuk Gaard med frugtbare Enge og Agre til. Hun har en

eneste lille Pige, som hedder Marie. Hun skal nu enda arve den hele store Formue.

Henrik. Tael mig kun ikke mere om hendes Penge. Hvad kommer mig hendes Penge ved? Jeg forlanger hendes Person, og intet Mere.

Den hele Aften blev der nu talt om Hanne. Henrik nævnede kun hende alene, og gav den Gamle adskillige Lejligheder til at nævne hendes Dyder. Hanne boede i Byen. Strax blev der sendt et Bud, som skulde forberede den rige Enke paa et Besøg. Budet kom hurtigere tilbage, end man havde ventet, og bragde den lille Marie med sig.

Fader Birkholz. Allerede her igjen, Elias?

Elias. Jeg har ikke været hos Madam Lauber. Lille Marie mødte mig undervejs, og udlod sig med, at det neppe kunde nytte at melde hendes Moder Besøget, fordi hun den hele Nat havde været meget syg.

Henrik sad ved Kaffebordet, og betragtede nøje den nydelige lille Skabning, som i Skjønhed langt overgik sin Moder. Ved det Ord "syg" sprang han op.

"Hvorledes? — raabde han — syg er hun? Min Gud! — Hun er dog ikke dødeligt syg?

Marie saae stivt paa den fremmede Mand, og glædede sig i sit Hjerte over, at han tog saa megen Deel i hendes Moders Skjebne. Hun spurgde hemmeligen sin unge Fetter om: hvo denne Mand

var. Hun erfoer hans Navn, men, desværre! dermed fik hun ikke Hemmeligheden at vide. Midlertiid skyndte hun sig afsted, og fortællede sin Moder Alt. Moderen tænkde videre derover; men hun kunde slet ikke forklare sig, hvad dette Besøg vilde sige, hvo han var eller hvad han vae.

Uagtet hendes Sygdom, besluttede dog Henrik at gjøre et Besøg hos hende. Den gamle Birkholz ledsagede ham. Siden Henriks Bortrejse til Blaadal havde Meget forandret sig i B'. Han kjendte neppe Gaderne og endnu mindre Hannes Huus; thi det var nu opbygget efter den nyeste Smag. Hun sad paa en Kanapee, og saae noget bleeg og sygelig ud, da Henrik traadte ind. Hannes Hukommelse var bedre, end Birkholzes; thi saasnart B' traadte ind, kjendte hun ham. Med aabne Arme foer hun ham imøde, og raabde:

"Henrik! er det muligt? Er det Dig selv?"

"Ja, det er mig! — sagde B' — og hvor glæder det mig, at jeg har Dig igjen. Nu skal Du ikke igjen komme fra mig." Han holdt hendes Haand fast indsluttet i sin, og i hendes Øje perlede Glædestaarer. Henrik følde dybt det Udbrud af hendes følsomme Hjerte, og gav hende et hjerteligt Kys, hvilket hun med Glæde betalede. Derpaa viisde hun ham sit Barn.

"See! — sagde hun — Henrik! det er min eneste Fødte, det eneste Minde om min Lau-

ber, som jeg elskede ligesaa inderligt, som Dig. Men jeg skulde have holdt mit Dig givne Løfte ubrødeligt, naar jeg dengang kun havde faaet en Efterretning fra Dig. — Ja, ja! de Tider ere nu forbi. Vi ville holde os til det gamle Ordsprog: "Mennesket bestutter, men Gud raader."

Henrik forstod ret vel Meningen af disse Ord, og vilde just ikke strax modsige dem, fordi han først nyligt var kommen. Meget mere ansaae han det rigtigst, først at udforske hendes Hjerte og Sindelav.

Hanne var syg, da Henrik kom ind til hende; denne Svaghed tog til formedelst den pludselige Glæde, som hans Ankomst foraarsagede hende. Han blegnede nogle Gange, og blev endeligen saa mat, at hun maatte sætte sig. Paa denne Mathed fulgde en Besvimelse, der varede en god halv Time. Da hun kom til sig selv igjen, forlangede hun at komme i Seng. Henrik sendte strax Bud efter Lægen. Dr. U. kom, undersøgde Sygdommen, og rystede betænkelig paa Hovedet. Han udlod sig ikke med, hvad det egentligen var for en Sygdom; men skrev en Recept, og lovede at komme snart igjen. Han holdt ærligt Ord. Men han rystede endnu betænkeligere paa Hovedet. Sygdommen havde tiltaget. Henrik veeg ikke fra hendes Seng. Han vaasede hende, og vaagede over hende. Birkholz og hans Kone kom af og til. Henrik fældede de bitreste Taarer, naar hen-

des Sygdom, som syntes at rejse sig af en betydelig Nervesvækkelse, tog til. Da den med hver Dag blev heftigere, nødsagedes V* til at opholde sig i B* længere, end han havde ventet. Han underrettede sin Broder om Omstændighederne, og bad ham, at have Opsyn med Husvæsenet; thi Venskab fordrede Opoffrelse, og han kunde og turde og borde ikke vige fra sin Hannes Sygeleje, da Hanne havde været den eneste Aarsag til hans Rejse.

Broderen, som elskede Henrik, og havde kun hans Vel til Øjemeed, var strax villig til at efterkomme hans Forlangende.

Da Hanne havde ligget syg i tre Uger, kaldte Lægen en Aften tund, da Hanne just var falden i en Slummer, Henrik hen til en Side, og sagde til ham:

"Jeg seer vel, at De er Madam Lauber inderligt hengiven. Desmere smerter det mig derfor, at jeg maae bedrøve Dem med en sørgelig Efterretning."

Henrik sittrede og anede intet Godt.

"Madam Lauber — vedblev Lægen — er meget syg. Hendes Nerver ere slappede; hendes Livskraft er nærved at standse. Hun lever neppe fem Dage endnu."

Henrik V* blev forfærdet, og vreed sine Hænder. Store Taarer trillede ned over hans

Kinder. Derpaa greeb han Lægens Haand og sagde:

"Hr. Doktor! De jager med denne Efterretning en gloende Dolk i mit Hjerte. — Jeg kan ikke nægte det: jeg elsker hende. Jeg vil endog sige Dem Mere: for Guds Øjne er hun allerede min Brud. Er Deres Kunst istand til at redde hendes Liv, maae De forlange min halve, ja! min hele Formue. Jeg giver Dem den med Glæde!"

Uagtet Lægen kunde være bleven fortrydelig over, at V* troede at kunne bestikke hans Kunst med foragteligt Guld, blev han dog ikke fortørnet paa ham, fordi han saae, at den brave Mand var saa ubeskriveligt forferdet.

"Om De end vilde love mig Millioner — sagde Lægen — vilde jeg dog ikke være istand til at forlænge hendes Liv. Mine Lægemidler virke ikke mere"

De fem Dage forløb. Hanne merkede selv, formedelst sine Kræfters Aftagelse, at hun i alt skulde forlade Verden. — En Aftenstund, da hun følde sig noget bedre, forlangde hun, at Alle, Henrik undtagen, skulde gaae ud af Værelset. Ifølge hendes Forlangende blev han alene hos hende. Hun greeb hans Haand, kyssede den, og drog et dybt Suk. Da aabnede sig hendes Mund:

"Kjære Henrik! jeg indseer meget vel Aarsagen til din Reise til B*. Jeg maatte gandske miskjende din ædle Karakteer, hvis jeg formodede urigtigt. Du elsker mig endnu ligesaa varmt, som fordum. Gud gjengjelde Dig det; jeg kan ikke mere. Nu, da jeg staaer ved Gravens Rand, forsvinder al Forstillelse. Jeg erklærer altsaa reentud for Dig, at jeg endnu er Dig ligesaa hengiven, som i mine unge Dage, og at jeg, hvis jeg havde beholdt min Sundhed, med Glæde vilde have givet Dig min Haand og Formue. Det kan nu ikke skee, da mit Endeligt er nær."

Henrik stod hen i Taarer.

Hun vedblev: "Kun een Byrde trykker mig, gjør mig min Bortgang af Verden tung."

Henrik. Og den er...?

Hun. Min lille Marie. Henrik! kan Du opfylde een Bøn?

Henrik. Gjerne! forlang! skulde det og koste mit Liv!

Hun. Nej! saa megen Opoffrelse forlanger jeg ikke. Min Marie er lille og uopdragen; hun behøver Pleje og Opdragelse. Alligevel har jeg Ingen i Verden, som vil antage sig hende. Birkholz's ere vel gode Mennesker; men de have mange Børn. Du er den Eneste, til hvem jeg har Tillid. Henrik! Jeg besværger Dig ved den hellige Gud; afslaae mig ikke min Bøn! Tag min Marie til Dig! Vord mit Barns Fader!

Henrik. Hjerteligt gjerne. Hun skal vorde min Datter; thi hendes Ansigt bærer Dydens Glands. Jeg vil opdrage hende til Dyd og Ærbarhed, og, for hendes Skyld, aldrig giøre mig.

Hun. Nu dør jeg med Ro og Glæde.

Hun lagde sig tilbage i Sengen, og faldt i en kort Slummer. Derpaa lod hun sin Marie komme, omfavnede og kysede hende, velsignede hende, og . . . døde.

Ingen i B. sørgede inderligere over hendes Død, end B. Han græd Dag og Nat, og kunde neppe komme til sig selv igjen. — Efter nogen Tids Forløb, da han var kommen sig lidet af sin Sorg, solgde han Hannes Huus og Gaard, tog Prætioser til sig, og rejste med Marie tilbage til Blaadal.

Vi forbigaae nu adskillige Aar i Historien, og forsikkre vore Læsere, at Marie med inderlig Ømhed elskede den gamle B., som om han havde været hendes Fader. Da hun blev voxen, forestod hun aandske alene hans Husholdning, og, da han behandlede hende, som sit Barn, forekom hun i Alt sin Velgjørers Ønsker. Hun blev meget skjøn. Hun lignede en ung Rose, der spreder sin Duft over den hele Have. Hendes Skjønhed blev almindeligt bekjendt, og lokkede en Hob Bejlere hid, der, lig Sommerfuglene, sværmede omkring hende. Man kaldte hende overalt den skjønne Møllerdatter. Saa skjøn og fuldkommen, som hendes Legeme,

var ogsaa hendes Sjel. Henrik havde ingen Bekostning sparet, for at give hende en fiin Opdragelse. Hun havde ikke alene lært til Fuldkommenhed sin Religion, at regne og skrive, og deslige Skolevidenskaber, men hun dandsede endog ligesaa nydeligt, som hun talede Fransk. Hendes Sang var reen og melodisk, og hendes Klaveerspil henrykkende. Ingen overgik hende i at forfærdige Fruentimmer-Netheder, og hendes Brodererier vare saa fuldkomne, som muligt. Ligesaa tegnede hun fortræffeligt . . . . . selv i Ridekunsten var hun Mester.

Man kan let begribe, hvormeget denne elskværdige Skabning havde indynder sig hos den ærlige Henrik. Han bevogtede hende, som en Ædelsteen. — Marie var just ikke ubekjendt med sine egne Fortrin: hun vidste, at hun var skjøn; dog forfaldt hun ikke til Stolthed. Heller ikke opvakte disse Egenskaber hos hende Forhaabninger, som strakte sig over hendes Stand. Hun havde en borgerlig Tænkemaade. Dette vidste Henrik ret godt. Han tvang hende heller ikke til uden Overlæg at tage imod noget af de Tilbud, der dagligen gjordes hende.

Han udforskede engang hendes Tanker i denne Henseende; og Marie svarede ham:

"Finder jeg en Mand, der tænker, som jeg, og om hvem jeg i Forvejen kan sige, at jeg vil kunne gjøre ham, og han mig lykkelig — saa gi-

ver jeg ham uden Betænkning min Haand, om han end var en — Bonde!"

Endnu havde hun ikke erklæret, om Nogen af de hende omsværmende Friere stemmede overeens med hendes angivne Grundsætning. Efter al Anseende havde heller Ingen af dem Alle hendes Bifald; thi de vare for det meste Narre og Spradbasser. Mangen En, der syntes hende for fiin, lod hun løbe med en lang Næse. Mange maatte føle hendes Vittigheds Braad, og kløe sig bag Ørene. Med de Fleste spøgede hun, som Barnet med Poppen, dog uden at forvæmme en Eneste; thi dette tillod hendes gode Hjerte ikke.

I saadant Skjemt fandt V* stor Behag. Han sad med sin Pibe i Lendestolen, og loe hjerteligt, naar hun fortallede ham et saadant muntert Indfald. En Frier blev borte efter en anden, da Marie ingen Anstalt gjorde til Jawrd. I nogen Tid var hun temmeligt fri for Friere. Men efter, haanden indfandt de sig igjen. De gjorde hende atter Tilbud; men — Marie gav dem Afslag. Huset blev atter roligt. Henrik saae det gjerne; thi han kunde for sin Død ikke lide de vindige Herrer.

Marie havde nyligt fyldt sit syttende Aar, da Præsten derpaa Stedet døde. Han efterlod sig Ingen, uden en gammel Huusholderske, der tog til Staden, for at leve hos En af sine Slegtninge. Kaldet stod ledigt i et halvt Aar. Da blev det

besat med en ung Mand, der — som det syntes — forbandt modne Kundskaber med et moralsk godt Forhold.

Da han kom til Blaadal, var hans første Bekymring, at erhverve sig sin Menighedes Kjærlighed og Tillid. Han besøgte alle Indvaanerne i Byen, og talede meget venskabeligt med dem. Dette syntes disse gode Folk meget vel om; de byggede ham paa egen Regning en ny Præstegaard, forsynede den med smuk Bohave, og sendte ham Adskilligt til Brug i Køkkenet, som passede for en Ungkarl; thi D. var ikke gift.

Endnu havde han aldrig gjort noget Besøg i Møllen. Man havde endnu ikke fortællet ham Noget om Marie. — Da han nu for første Gang vilde aflægge Besøg hos den gamle Henrik V., og traadte ind i Huset, kom Marie ham imøde i en meget net Dagligdragt, som forhøjede meget hendes naturlige Skjønhed. Ikke alene dette, men tillige hendes hele Adfærd, røbede, at hun ikke var nogen simpel Møllerdatter. Dette opvakte D.'s Opmærksomhed. Han traadte nogle Skridt tilbage, skiftede Ansigtsfarve, og følde sig virkeligt i Forlegenhed. Marie mærkede det, og smilede. Alligevel nødte hun ham til at træde højere op i Stuen.

"Med Deres Tilladelse, Hr. Pastor! — sagde hun — jeg skal strax kalde paa min Fader."

Hun sprang afsted, og lod Præsten være i nogle Øieblikke alene. De fik nu Tid til at tænke sig lidet om. Dog vidste han ikke, hvad han skulde tænke om Pigen. Midlertiid havde han jo selv hørt, at B. var hendes Fader.

Hun kom tilbage, og fandt Præsten staaende ved et Skilderi, som han meget opmærksom betragtede. Det var en Egn omkring B. De var bekjendt der, og Skilderiet forekom ham meget bekjendt.

Marie. Kjender De den Egn? Hr. Pastor!

Præsten. Det er — som jeg synes — en Egn omkring B.

Marie. Det er ogsaa.

Præsten. Jeg er meget vel bekjendt der.

Marie. Saa er De maaskee født i dette skjønne Land?

Præsten. Min Moder var født der.

Marie. Det er mig kjært, at træffe i Dem en Landsmand.

Præsten. Mig sandeligen ogsaa; De gjør vort Fædreland Ære.—

Marie. Vil De dermed sige en Satire over det kjære Fædreland eller mig?

Præsten. Ingen af Delene, Jomfru! Min Mund er ikke skabt for Satiren, men for Sandheden.

Marie. Saa er Deres Sandhed en Smigrerinde, der kunde vorde farlig for min Forfængelighed, dersom jeg længer hørde paa den.

Præsten beundrede Pigens hurtige Svar. Han havde gjerne fortsat Samtalen, hvis ikke V' ved sit Komme havde afbrudt den. V' gjorde en dyb Kompliment for Præsten, og sagde ham adskillige Ducører, hvilke Præsten paa den venskabeligste Maade gjengjeldte. Midlertid sik Marie Tiid til at betragte Præsten fra Siden af. Hendes Øie dvælede opmerksomt paa hans Ansigt. Hun fandt det behageligt og smukt. V' vidste at faae hende til at tage Deel i Samtalen. Præsten lod, som om han gjerne vilde høre hende tale, og vendte ikke sit Øie fra hendes Læber, naar de aabnede sig. Oh hvor gjerne saae ikke V' dette. — Her forløb flere Timer; og endnu sad Præsten, som naglet til Stolen. V' fornøjede sig derover; thi han syntes godt om D'. Han fandt noget Indtagende hos denne unge Mand. Nu vilde Præsten staae op og gaae bort. Men den gamle V' holdt ham tilbage.

Nej, Hr. Pastor! — sagde han — ikke saaledes! De bliver hos mig, drikker et Glas Viin med mig, og tager til Takke med et Smørrebrød. Min Marie vil strax gjøre Anstalt."

Marie hoppede afsted, og D' blev. Da hun var ude i Spiiskammeret, drejede Samtalen sig paa hende. V' talede Meget om hendes gode

Egenskaber, uden at lægge Mærke til, at Præsten var en Kandidat til Ægtestanden. Ethvert Ord til hendes Roes havde Vægt for ham. Tillige fortællede V* ham de nærmere Omstændigheder, hvorledes denne Skat var kommen i hans Hænder. Tilsidst tilføjede han:

"Pigen er ikke fattig. Hun ejer næsten 80000 Rdlr., naar jeg regner den Arv med, som hun kan vente efter mig."

Præsten havde vel anseet Mølleren for rig; derom vidnede hans kostbare Bohave. Men saa Meget havde han ikke ventet. Han gjorde store Øjne, da V* nævnede Summen; og strax opstod det behagelige Ønske i hans Sjel, at favne Marie, som sin Kone. Hun kom med Dækketøjet, og efter hende fulgde en Tjenestepige, som dækkede Bordet. Man spiiste paa engelsk Tin og Porcellin. Skeer, Knive og Gafler vare af Sølv. Maaden var ogsaa meget velsmagende. Man fik tre Retter og ægte Champagne. Aldrig tilforn havde D* spiist i saa behageligt Selskab. Herved blev hans Tilbøjelighed til Marie endnu heftigere.

Hvis det er sandt, at en skjøn Pige bliver endnu skjønnere ved Lys, saa var dette virkeligt Tilfældet med Marie. Hun lignede mere en Gudinde, end et dødeligt Væsen. D* opbød al sin Veltalenhed, for at underholde dette lille Selskab, og det lykkedes ogsaa ret vel, da Marie bidrog Sit

til Underholdningen. Den gamle V· var meget fornøjet herover. Han var en godmodig Mand, men manglede Verdenskundskab. Han havde kun seet Verden i to Aar, og i denne Tid kun samlet liden Erfaring. Han tiltroede derfor Præsten alt Godt, og bemærkede ikke, at et umærdigt Menneske let kunde findes i den geistlige Stand. D· syntes at være en elskværdig Mand. Han havde et interessant Udvortes, og et blidt, velvilligt Hjerte. Derved erhvervede han sig mange Venner og blandt Fruentimmerne Beundrere. Pigerne forrede Kjerlighed til ham ved første Øjekast. Saaledes gik det med Marie; saaledes gik det med hendes Fader. D· vandt en stor Sejerne hos dem. V· saae ham allerede i Tankerne, som sin Svigerson. D· triumferede i sit Hjerte. Han ansaae dette Parti for et af de sjeldne; og arbejdede fra den Dag af paa at lokke den skjønne Møllerdatter i sit Garn. Hvor gjerne lod ikke Marie sig lokke. Hun mærkede ikke den Slange, som laae skjult under Rosen.

Da Præsten omsider gik, bad V· ham at besøge ham oftere... og at det ikke maatte vare for længe, inden han kom igjen. Af qvindelig Undseelse kunde Marie ikke sige det samme; men i hendes Øjne stod den ømmeste Indbydelse skreven. D· læste den, og gik med den ømmeste Følelse bort.

Han kom hjem, men fik kun liden Søvn. Den skjønne Marie stod uophørligt for hans Øine. Hans Fantasi malede ham tusinde vellystige Billeder. Han vaagnede tidligt om Morgenen; og hans første Tanke var — Marie. Havde det været tilladt, ... saa vilde han strax havet løbet til Mollen og begjære Maries Haand og Hjerte.

Netop i det han stod op og vilde gjøre sig en Spadseretuur i Marken, kom der et Bud fra den nærmeste Kjøbstæd, og leverede ham et Brev. Budet fik Betaling og gik. Men D' skiftede Farve, da han fæstede et Øie paa Udskriften. Bævende aabnede han Brevet. Da det indskrænkede Rum ikke tillader os, at afskrive det hele Brev, ville vi ikkun anføre et Uddrag deraf:

"... Mit hele Væsen følde Glæde, da "jeg erfoer din Befordring, stemme Mand! "Og derom har Du ikke tilskrevet mig eet Ord! "Det maatte jeg først erfare af det Zittauske "Ugeblad og den Dresdenske Avis! Ogsaa "er — som jeg hører — dit Embede ind"bringende. Det kan ernære en brav Kone, "og den vil jeg af Hjertet være Dig. Vi "have nu i otte Aar kjendt hinanden! Ene"beligen ere vi da nu ved din Flid, elskede "Frits! komme Maalet nær. Min Moder

"og jeg glæde os i Haabet om, snart at "høre fra Dig. I Tankerne kysser Dig

Din Josefine."

Med mørke Aasyn foldede han Brevet sammen, stoppede sig en Pibe i bak, og gjorde sig en Fidebus af Josefines Brev. Derpaa tog han Hat og Stok og gik ud af sin Gaard.

Hans Vej førde ham forbi Møllen. Marie stod med sin Fader i Vinduet. I dette Øieblik havde hun formodenligt ikke ventet at see ham — over hendes Kinder udbreedte sig den fineste Rødme. V. aabnede Vinduet og sagde:

"Hvorfra saa tidligt? Hr. Pastor!"

D. stod stille og besvarede hans Spørgsmaal. V. bad ham, at spise Frokost hos ham; men under et Paaskud afslog han det. Hans hele Væsen var kommet i Uro formedelst Brevet. Han gik, og lovede at komme en anden Gang.

Mine Læsere ville letteligen kunne indsee, hvorledes det forholdt sig med Josefines Brev. D. havde studeret i L., og der lært at kjende Josefine, der tilligemed sin Moder ernærede sig ved at sye og brodere. I otte Aar havde han været bekjendt i hendes Moders Huus. Og længe efter hans Bortrejse fra L., vexlede de Kjerlighedsbreve med hinanden. D. lovede i sine Breve, at han vilde agte hende, saasnart

han kun fik et Embede, om det end var lidet. Josefine holdt ovennævnte Ugeblad og Avis, for at de alle ledige og besatte Embeder i hele Saxen her i Byen anførte.

Efter D-s Befordring udeblev hans Brev. Denne hans Tavshed ansaae hun ikke, som en Følge af Koldsindighed fra hans Side, men tydede meget mere, at han nu havde saa mange Forretninger, at der ingen Tid levnedes ham til at skrive hende til. Undertiden sagde Moderen:

"I det mindste kunde han dog have skrevet os et Par Linier til — det havde været hans Skyldighed."

Josefine følte dybt den bittre Sandhed, som laae i disse Ord; dog undskyldte hun ham. Moderen tav, og ventede den ene Postdag efter den anden, men — forgjeves.

"Sæt Dig engang, Josefine! — sagde Moderen noget bitter — og skriv ham Sandheden." Josefine adlød, skrev Brevet, hvoraf mine Læsere have læst et Uddrag, og leverede det paa Posthuset. Dets Virkning er os allerede bekjendt. D- blev meget forfærdet, da han saae Josefines Haand: han anede Følgerne af sin overilede Forlovelse, og følte, hvor rigtigt de Ældre og Fornuftige handle, naar de erklære unge Mandfolks, isærdeleshed unge Stu-

berendes, tidlige Forlovelser for Daarligheder. Der indtræffe saa ofte Omstændigheder, som forlede dem til Meeneed. D' erfoer nu selv Sandheden heraf. Da han kom til Blaadal, var det endnu hans faste Forsæt, at ægte Josefine; thi han kjendte hende, som en ædel, brav Pige, kjendte hende nøje, ja! havde endog prøvet hende i Noden. Hvorofte var han ikke udsat for Mangel, medens han var en fattig Student; og hendes Hænders Arbejde skjenkede ham den halve Underholdning: hendes Moder gav ham Frokost og Middagsmad: og havde gjerne givet ham Værelse og Klæder, hvis deres Evne havde tilladt det. De havde altsaa Begge Fordring paa hans Tak. Og denne kunde han nu, ved at opfylde sit Løfte, let have betalt; thi hans Præstekald indbragde i det mindste henimod 600 Rdlr. om Aaret.

Men Josefines Forhaabninger leed et farligt Stød, da han fik Marie at see. Josefine — saaledes talede hans Lidenskabet — var Skjøn; men Marie var et Ideal af Skjønhed. Han troede, at have elsket Josefine; men han tilbad Marie. Josefine var fattig; Marie var derimod en hovedrig Pige. Hvilke Udsigter i Fremtiden, dersom han fik Marie til Kone! Han havde megen Lyst til Læsning... hvor fuldelig kunde han ikke tilfredsstille denne Lyst, naar Maries 30000 Rdlr. stode til hans

Tjeneste. Med Josefine kunde han leve fornøiet, og han behøvede ikke at indskrænke sin Huusholdning. Marie var en Engel, og overøsde ham med Tryllerier og Overflødighed af alle Bequemmeligheder.

Denne Sammenligning anstillede Præsten paa sin eensomme Spadseretuur. Han overvejede Sagen nøiere, og søgde at finde et Middel til paa en god Maade at vorde Josefine qvit. I disse Øieblikke — saaledes er det menneskelige Hjerte — forglemde han alt det Gode, han havde nydt af Josefines Moder; han tænkde kun paa den fattige og den rige Pige. Han kjendte f. Ex. Josefines gode Hjerte, og var, hvad hende angik, vis paa, at vorde fri dragen for sit Troskabsløfte; men han forestillede sig hendes Moders Strenghed som den vanskeligste Hindring for ham. Han kjendte hendes Heftighed, og vidste, at hun ikke vilde standse, førend hun fik gjort ham en Streeg i Regningen, naar hans Forbindelse med den skjønne Møllerdatter blev bekjendt. Dog overvandt omsider Maries Fortrin alle Vanskeligheder.

"Gud! — udbrød han — tilgiv, om jeg ikke handler saaledes, som jeg af Pligt og Taknemmelighed burde handle! Josefine er en skjøn, retskaffen, moralsk-god Pige; men Marie er en Engel mod hende. Hun har Læsning, Vid,

Forstand — hun er Skabningens Mesterstykke. Jeg maae bryde min Eed; jeg maae!"

Med denne Beslutning, der vist ikke gjorde hans Stand nogen Ære, kom han hjem til sin Bolig. Han satte sig strax ved sit Skriverbord, og besvarede Josefines Brev med følgende Ord:

"Det er sandt, min huldе, gode Pige! jeg "fortjener Dine Bebrejdelser, fordi jeg har væ- "ret saa efterladen, ikke at underrette Dig om "min Befordring. Men Du vilde upaatvivle- "ligt, dersom Du var her, og saae det meget "Arbejde, der siden min Embedstiltrædelse har "hvilet paa mig, give mig Din Haand til For- "soning. Jeg har neppe saa megen Rolighed, "at jeg kan faae dette Brev skrevet, da jeg, "fordi min Præstegaard er under Bygning, "maae opholde mig i en usel Bondehytte. "Om fem Uger er min Gaard færdig, og da "tænker jeg ogsaa, at jeg skal have det værste "Arbejde fra Haanden; da skal jeg ikke nøle "noget Øieblik med at ile i Dine Arme. Me- "re skal Du mundtligen faae at vide, da Lejlig- "heden denne Gang ikke tillader mig at skrive "videreløftigere."

Blaadal d. 5te Maj 17··.

Din

Gotthold Frederik D·, Pastor.

Brevet var kort og fyndigt, og tillige temmeligt koldt. Josefines Moder følde det; men Josefines gode Hjerte lagde Mere i Ordene, end der virkeligen laae deri. Hun blev atter rolig; hendes Moder vaa og sig Mine af Rolighed, da Klogskab og Nødvendighed tvang hende dertil.

Præsten meende, at denne var den rette og eneste Vej, at opholde Josefine med tomme Løvter, og at dysse hende i Søvn, for desbedre at kunne bedrage hende. Hans Bestræbelser lykkedes ogsaa temmeligt vel. Han haabede inden fem Ugers Forløb, at have Maries Ja og at have holdt Ja-Ord. Derfor gik han meget flittigt til Møllen. V. og Marie saae ham meget gjerne. Af disse hyppige Besøg opstod fra Møllerens Side Hengivenhed, inderligt Venskab, og i Maries Hjerte heftig Kjerlighed, som hun formedelst sin medfødte aabne Karakteer ikkelet kunde skjule. At eje Præsten var hendes høieste Ønske. Hans Udvortes og hans — som det syntes — fortræffelige Karakteer udmerkede ham saa meget fra hendes forrige Friere, at hun maatte være blind, hvis hun ikke gav ham Fortrin for alle hende bekjendte unge Mænd. V. saae denne Kjerlighed spire, saae den med Glæde vore, og velsignede det Øieblik, i hvilket han var bleven bekjendt med Præsten. Han saae med Fryd sine gamle Dage imøde; han malede sig Fremtiden med de skjønneste Farver, og fandt i Maries omhyggelige Pleje Alt, hvad D.'s Løvter endnu lode

ham tilbage at ønske. Endnu havde denne intet Ord ladet falde. Marie var ogsaa tilbageholdende, og V· bemerkede en dyb Taushed; fjorten Dage vare nu forløbne. D·s Hjerte bankede, naar han tænkte sig et Afslag af Marie; thi, skjønt han næsten var overbeviist om, at hun igjen elskede ham, opstod dog stundom den Tanke hos ham:

"Hvad? om hun agtede sine Penge højere, end mit Hjerte? hvad? om hendes Ønsker gik ud paa en glimrende Gjenstand?"

Dette gjorde ham urolig. Han greb Hat og Stok, for at gaae til Møllen, og endeligen at aabne sit Hjerte for Molleren. Lykkeligviis traf han den Gamle alene.

"Dersom De var kommen et par Minuter før, da havde De truffet Marie — sagde den gamle V·. Marie er nyligt gaaet ud i Marken. Det er et skjønt Vejr i Dag. De kunde have gjort hende Selskab."

Præsten lod ham forstaae, at denne Tidende var ham ret kjær, da han just ønskede at tale med ham alene.

"Med mig? — sagde V· forundret. Det glæder mig. De veed vel, at jeg gjerne taler med Dem."

Præsten. De har — for at jeg strax skal tage Bladet fra Munden...

V·. Ret saa. At tage Bladet fra Munden — det er er en herlig Vane; det er bedre,

end den Forstillelse og Tilbageholdenhed, hvoraf der i al Evighed Intet kommer ud. Og, da denne Aabenhjertighed ogsaa forudsætter Sandfærdighed, saa...

Præsten. Taler jeg ogsaa Sandhed, hvis Tjener jeg er. De har ... en Datter.

V·. Og, jeg troer, en god Datter!

Præsten. Marie er en god Pige!

V·. Og, hvilket ogsaa er vigtigt, en duelig Pige. Har De maaskee en Frier til hende?

Præsten. Ja!

V·. Det er mig kjert. Med saadanne Forslag kan man ret anbefale sig hos Pigerne. Men hvad hedder han vel?

Præsten. Det er mig selv!

V·. Saa? Kjære Hr. Pastor! om De ogsaa bragde mig det største Lod i Lotteriet, saa kunde De ikke gjøre mig større Glæde dermed, end med Deres nærværende Beslutning. Seer De... jeg vil betale Lige for Lige og igjen tale Hjertesproget — just Dem, og ingen Anden, har jeg ønsket mig til Svigerson. De er just en Mand, jeg kan lide. De tænker ædelt og retskaffent. Der er min Haand; hvis Marie vil, saa veed jeg Intet, som kan være hinderligt i denne Henseende.

Præsten omfavnede den gamle brave Mand, og bevidnede ham sit Hjertes oprigtigste Tak. V· lovede, at udforske Maries Tanker, saasnart

hun kom hjem, og strax at give ham Underretning derom. "Saa — sagde han — maae De selv forsøge Deres Lykke hos hende."

Præsten sagde Farvel, og gik hjem med et langt lettere Hjerte, end han var kommen.

Kort efter kom Marie hjem fra sin Spadseretuur. Hun sprang glad og munter ind i Stuen, og bragde Fader V. en Buket af friske Blomster. Smilende modtog han den og leverede hende sin Pibe, hvilken hun under Fortællingen om sin Spadseretuur stoppede. Hun sprang selv ud i Kokkenet og kom rygende tilbage. V. tog Piben og satte sig i Lændestolen. Marie tog sit Strikketøj og satte sig paa sin sædvanlige Plads ved Vinduet.

V. Dersom Du var kommet lidt tidligere hjem, havde Du truffet Fremmede her.

Marie. Formodentligt Præsten?

V. Ja! — Det er dog en elskværdig Mand, den Præst.

Marie. Ja, tilvisse!

V. Han var her for et Øieblik siden, og bekjendtgjorde mig en Nyhed, som jeg af Hjertet glæder mig over.

Marie. En Nyhed?

V. For Dig har den ingen Interesse. Imidlertid kan jeg sige Dig, at han vil gifte sig.

Marie blev kjendeligen rød, og spurgde sitrende:

"Hvem vil han da gifte sig med?"

V. Med en riig Kjøbmandsdatter fra A.

Marie skiftede Farve, lod Strikketøjet falde, saae ud af Vinduet, og søgde paa alle mulige Maader at skjule sin Forlegenhed. Imidlertiid trillede een Taare efter den anden ned over hendes skjønne Kinder.

V. saae alt dette med Henrykkelse, og tav længe bomstille. Han betragtede hende med et skarpt Blik, og hendes Graad tog til. Dette Syn smertede den Gamle; han vilde med eet gjøre Ende paa hendes Qval, og sagde:

"Hvad Pokkeren! lille Marie! hvad fejler Dig? Du græder jo?"

Marie. (sittrende) Græder jeg? (hulkende) Ak Gud! nej! jeg er jo munter!

Hun vilde i Hast løbe ud af Stuen. V. holdt hende tilbage.

"Det var dog — sagde han — den bedste Maade, at aflokke Dig Din Hemmelighed paa. Havde jeg stykkevis udspurgt Dig, maaskee jeg ikke engang til i Aften var bleven klogere paa Dig, end før."

Marie. Hvad vil De sige dermed, kjære Fader?

V. At Du er forelsket i Præsten.

Marie. Det veed jeg ikke eet Ord af, kjære....

V'. Pige! negt det ikke! Du har forraadt Dig. Dine Taarer over Præstens uformodenlige Giftermaal have afslaret Dit Hjerte for mig.

Marie. Hvad vilde det vel hjelpe mig, om jeg ogsaa....?

V'. Meget, Alt. Med eet Ord: Præsten har været her og forlangt Dig til sin Kone. Det er kun Spøg med den rige Kjøbmandsdatter.

Marie blev bedrøvet. Taarene forsvandt paa hendes blussende Kinder. Hun kunde ikke længer forstille sig. Hun omfavnede sin Fader, og tilstod omsider, at hun elskede Præsten ubeskriveligt, og at hun uden at besidde ham ikke kunde vorde lykkelig.

Denne Erklæring opfyldte hans Hjerte med Glæde. Han sendte strax Bud efter Præsten, uagtet Marie af alle Kræfter satte sig derimod. V' tog imod ham i Døren. Marie var gaaet ned i Haven, og havde sat sig i et Jasmin-Lysthuus, for at belave sig paa at modtage Præsten. Præsten gik ind i Stuen, og hans Øje søgde Gjenstanden for hans Ønsker.

V'. De søger forgjeves her efter Marie. Hun er gaaet ned i Haven.

Præsten. Naa — hvad har jeg at haabe?

V'. Alt! — Jeg fortællede hende, at De skulde givtes med en anden Pige. Hun græd.

Nu, tænkde jeg, er Vejen banet; nu kan Hr. Pastoren selv sørge for Resten.

D' var udenfor sig selv af Glæde og foer ud i Haven. Han fandt snart Marie. Nu opstod imellem dem en Samtale, som vi hjerteligt gjerne skulde meddele vore Læsere, hvis vi ikke maatte befrygte, at de allerede i andre Fortællinger have fundet lignende Kjerlighedserklæringer. Vi sige derfor ikke mere, end at Marie, ubekjendt med Forstillelseskunsten, og overvældet af Kjerlighedens Magt, faldt D' om Halsen, og forsikkrede ham, at hun kun i hans Arme ventede at finde Livets Held. — De Elskende gik nu ind i Stuen.

Her opstod en rørende Scene. Den gamle B' tog deres Hænder, lagde dem i hinanden og velsignede dem.

"Gud tildele Eder den højeste Lykke — sagde han, og en Taare glindsede i hans Øie — han bestrøe Eders Livs Vej med Roser! O, see I en hemmelig Torn under deres Blade, saa værer enige om at bryde den af! Elskende Hjerter kunne bedst lindre for hinanden Livets Kummer. I kunne selv letteligen forhøje Eders fordiske Glæde."

Marie græd, og Præsten selv var meget rørt. Man bestemde Bryllupsdagen, og allerede den følgende Søndag skeete der Tillysning fra Prædikestolen. Den hele Landsby glædede sig over dette skjønne Par; man lykønskede dem af Hjertet.

Mange misundte Præsten; thi det Lod, han havde trukket, var meget værdt. Marie fandt i hans Hjerte og i hans Besiddelse Alt, hvad hun havde haabet. Hendes Ønsker vare allerede opfyldte. Hun saae en lykkelig Fremtid imøde, og hendes Kjerlighed til Præsten blev i kort Tid saa heftig, at en Skilsmisse fra ham uden Tvivl vilde have kostet hende Livet.

Af alt dette hørde Josefine ikke et Ord, da L· laae femten Mile fra Blaadal. Hendelsesvis erfoer hun denne skrækkelige Nyhed.

Da hun en Aftenstund sad og snakkede med sin Moder om D·, lankede En paa Døren. Josefine aabnede den, og en gammel Fætter af hende, der ellers boede i S·, men havde kjøbt sig et Gods i Egnen ved Blaadal, traadte ind. Josefine havde stedse holdt meget af denne Fætter, fordi han var hendes eneste Slegtning paa Mødrene-Side, og havde undertiden understøttet hende med sin Formue. Han var kommen til L·, for at kjøbe Udstyr til sin Datter, der skulde have Bryllup med en Amtmand i Egnen ved Blaadal. I Gjæstgiver-Gaarden vilde han ikke logere, fordi han havde en Deel Louisdører hos sig; han bad derfor Josefines Moder om Natelogie. Josefine dækkede Aftensbordet, og Kurthejm — saaledes hedte denne Mand — lod nogle Flasker Viin hente, som han meget rigeligt betalede. Over Bordet blev nu talt om Adskilligt. Blandt An-

det fortællede Kurthejm, at den Egn, som han nu boede i, var et sandt Paradiis.

"S· — sagde han — er omringet af lutter yndige Landsbyer; og de adelige Godser ejes af Herskaber, hvis uskrømtede Venskab jeg nyder. Især deleshed er Hr. von Burgleben, som boer i Blaadal, en ypperlig Mand."

Josefine og hendes Moder bleve meget opmerksomme, da han nævnede Blaadal.

"Blaadal?" udbrød Josefines Moder.

Kurthejm. Finder De noget Besynderligt ved dette Navn?

Moderen. Aah nej! — Dersom det er det Blaadal, som jeg mener, saa...

Kurthejm. Naa?

Moderen. Saa har jeg og min Datter en Bekjendter der.

Kurthejm. I Blaadal? Hvo er det da?

Moderen. Præsten. Kjender De ham?

Kurthejm. Skulde jeg ikke kjende ham? Det er en ung, indsigtsfuld Mand. Jeg traf ham hos en Møller V·, hvis Datter han skal have.

Josefine blegnede, og holdt sig fast ved Stolen, for ikke at falde omkring. Moderens Øine funklede af Forbittrelse; dog tvivlede hun, om det ogsaa var D·. Hun spurgde om hans Navn, og Kurtheim nævnede det. Den stakkels Kone bævede.

"Er det vist — spurgde hun videre — at Præsten vil ægte Møllerens Datter?"

"Saa vist — svarede Kurthejm — som jeg her sidder hos Dem. I Søndags var jeg i Blaadals Kirke, og hørde, at han selv lysde sig og sin Marie af Prædikestolen."

Nu kunde Josefine ikke længer holde sig. Hun sank af mægtig til Jorden. Kurthejm, der strax opdagede Aarsagen, fortrød sin Uforsigtighed, sprang til og bragde hende til Live igjen. Hun var meget mat, og forlangde at komme i Seng. Moderen opfyldte hendes Forlangende og klædte hende af. Da Moderen igjen kom i Stuen, spurgde Kurthejm:

"Hvad er det?"

Moderen. En bedragen Pige!

Kurthejm. Hvorledes hænger det sammen?

Moderen. Præsten D' i Blaadal....

Kurthejm. Er Bedrageren? D' er, som det synes, en lumsk Tyv! Jeg har vel hørt tale om Josefines Forlovelse, men ikke vidst, at D' var hendes Kjereste; ellers skulde jeg have underrettet Dem herom. Imidlertid kan Bedrageriet endnu vorde forebygget. Først om fjorten Dage skal Bryllupet være. Henvend Dem til Konsistoriet, fremlæg hans Breve, som han har skrevet til Josefine, og udvirk et Forbud mod hans Vielse. Jeg skal selv i Morgen gaae for Dem til

Assessor B*. Ham kjender jeg; han er min Ven; han vil vist ikke negte mig sin Bistand.

Moderen takkede ham hjerteligt for dette Løvte, og trøstede sin Datter dermed.

Kurthejm fortællede Assessoren Historien, og han lovede strax at hjelpe Josefine. Hun skulde kun bie i otte Dage.

Disse otte Dage vare for den Gamle en Evighed. Endeligen vare de forbi. Nu ilede hun til Konsistoriet, aflagde tilligemed sin Datter en Eed, at det de havde meldt om D*, var Sandhed, og erholdte en med Akademiets Vaaben forsynet Ordre:

"At Præsten, Gotthold Frederik D* i Blaa-
"dal, indtil videre ikke maatte ægte Marie
"Lauber fra B*; og at han selv skulde møde for
"Konsistoriet i L* den 1ste August d. A."

Josefine modtog dette Dokument med en vis Henrykkelse; thi nu fik hun i det mindste Hevn over ham.

Da de kom hjem, sagde Moderen til hende:

"Gaae nu strax hen til en Vognmand! Jeg vover Liv og Alt, for endnu engang at see den Nederdrægtige, og rejser selv til Blaa-dal."

Josefine ajorde Indvendinger herimod. Men hun maatte alligevel gaae og lave sig til Rejsen. Det vare endnu tre Dage til Bryllupet. Vog-nen kom, og Moder og Datter begave sig paa Rej-

sen. De naaede lykkeligen Blaadal, og toge ind i Kroen, hvor de lejede sig et lidet Kammer. De kom til Blaadal en Løverdag Aften, og Søndagen derefter skulde Bryllupet være.

D' anede ikke det Uvejr, som trak sammen over hans Hoved. Han sad hos sin Marie, som allerede i nogen Tiid havde forestaaet hans Huusholdning. Man gjorde vel en og anden Bemerkning derover; men den qvindelige Svaghed undskyldte hende, og hendes Ære kunde det ikke skade, da hendes lovformelige Forbindelse med hendes D' var saa nær for Haanden.

Søndagen frembrød, som den skjønneste Dag i hendes Liv. V' vide, at hans Datters Brylupsdag skulde være saa pragtfuld, som muligt. Dog havde han kun indbudet Faa til Højtiden; men sine udsøgteste Venner, der toge oprigtig Deel i hans store Glæde.

Morgenen var neppe frembrudt, førend Alt i Møllen var i Bevægelse. Marie var opstaaet førend Solen, og D', som allerede havde udsovet, vakte sin Embedsbroder, Præsten fra Schlichtefeld, som var kommen, for at forene ham med hans Marie. De sad og underholdt hinanden med Betragtninger over hans Lykke, og Pastor Seebach — saaledes hedde Præsten fra Schlichtefeld — kaldte ham en lykkelig Mand. Seebach var en ædel, from Mand; han tog Menneskene, som de vare, og havde de bedste Tanker om Alle.

Her saae han kun paa det Udvortes; men de Menneskers Hjerter, som han i Dag skulde forbinde, kjendte han ikke. Marie kom i en nydelig Morgendragt hen i Præstegaarden og snakkede en halv Times Tiid med dem; derpaa gik hun tilbage til Mollen, for at pynte sig. Klokkerne lode til Gudstjenesten, ved hvis Slutning Vielsen skulde gaae for sig. Seebach prædikede meget rørende og afhandlede et Thema, som svarede fuldkommens til Dagens Højtidelighed. Enhver tog levende Deel deri.

Hvad Josefine følede ved denne Morgens Anbrud ere vi ikke istand til at begribe. Hun var her, for at gjøre en Pige i Bund og Grund ulykkelig. Det smertede hende overmaade, fornemmeligt da hun overalt hørde Lovtaler over Marie. Enhver som nævnede hende, rørede Ærbødighed for hende. Hvor gjerne havde hun ikke opgivet al sin Ret til ham. Havde hun været alene, havde hun vist rejst tilbage igjen, uden at gjøre Brug af Konsistoriets Forbud.

Ikke saaledes tænkde hendes strenge Moder, hendes Hjerte kogde af Raseri og Hevngjerrighed. Neppe kunde hun oppebie den Time, da det skulde forundes hende at gaae løs paa sin Fiende med alle Hevnens Vaaben. Kirken var fuld af inden- og udenbyes Folk, som brændte af Begjerlighed efter at see det skjønne Par. Josefine og hendes Moder blandede sig i Sværmen, og toge Plads tæt

bagved Alteret, for, da Sakristiet var tæt ved Prædikestolen, at blive ubemerkede af D'. Marie var hos ham i Sakristiet. Hun traadte frem ved Siden af sin Brudgom. Enhver glædede sig over at betragte den saare skjønne Marie. Man stimlede tæt op til Alteret; og Seebach traadte frem. Orgelet tonede; en højtidelig Sang stemde alle Tilstedeværende til Andagt. V' græd som et Barn. Han var inderligt glad over sin Datters Lykke. Han sang med brændende Andagt, og himmelsk Glæde malede sig i hans Aasyn. Josefine saae Marie, og traadte skjelvende tilbage; thi saa skjøn havde hun ikke forestillet sig hende. Selv hendes Moder syntes at være noget forlegen. Da hun anstillede Sammenligning mellem Marie og sin Datter; thi denne faldt aabenbart igjennem for hiin. Men desuagtet blussede i hende Hevnens Lue endnu stærkere end tilforn.

"Just fordi hun er skjøn — mumlede hun ved sig selv — skal han føle, hvormeget det smerter, at miste den, man med sit hele Hjerte er hengiven!"

Josefine forstod hende ikke ret, og satte sig ned paa en Steenbænk, for ikke at falde om paa Gulvet.

Netop vilde Seebach begynde sin Tale til Brudeparret, da Josefines Moder trængde sig med Konsistoriets Ordre i Haanden gjennem Vrimlen af Tilhørere.

"Kjære Mennesker! — raabde hun — gives en Ulykkelig Plads!"

Seebach tav; Marie kastede sit Blik hen over Sværmen, og D' skiftede Farve; thi han kjendte strax Stemmen. Nu traadte Moderen frem, og overleverede Seebach Papiret. Han læste det og gav det til D' med disse Ord:

"De seer selv, H. Pastor! at jeg ikke tør vie Dem!"

Han lagde Bogen fra sig, stak Dokumentet i Lommen og traadte ned fra Alteret.

D' kunde ikke tale eet Ord. Marie, som havde kastet et Øje i Dokumentet, inden Seebach tog det til sig, faldt med et skrækkeligt Skrig til Jorden. Man bar Fader og Datter besvimede hjem. En Deel af den nysgjerrige Mængde fulgde efter dem, og en Deel blev tilbage i Kirken og befattede sig med Josefine, som laae bag Alteret og var et Offer for de meest rasende Følelser. Endnu stod D' for Alteret og stirrede paa Josefines Moder, som ved sit Komme havde frarevet ham Masken. Med en djevelsk Latter traadte hun tæt hen til ham og saae ham stivt i Øjnene.

"See, Nedrige! — sagde hun — saaledes hevner sig den fornærmede Kjerlighed! Gaae didhen (her viisde hun bag Alteret, hvor Josefine laae) og betragt Offeret for Din Troløshed! Du har sønderknuust hendes Hjerte, som Du har brudt

Din Eed. Men Du skal haardt undgjelde for begge Dele!"

Hun forlod ham, gik hen til Josefine og ledsagede hende hen til Gjestgivergaarden, hvor hun blev modtagen af den nysgjerrige Mængde, hvilken hun igjen omstændeligen fortællede Anledningen til sit Forhold.

Alle gyste over D.'s skændige Handling og fattede det bitreste Had til ham. Man beklagede den ulykkelige Marie og den gamle V.. Begge laae i en Slummer, som lignede Døden. V. kom først til sig selv igjen. Og strax forlangde han at tale med Pastor Seebach. Marie laae i Sengen og raslede. Den pludselige Skrek, og Tabet af hendes D. havde berøvet hende Forstanden. Alligevel forsikkrede Lægen, at hun igjen kom sig.

Seebach kom, og V. talede i Eenrum med ham.

"De er en redelig Mand; — sagde V. til ham — derfor kan jeg tale aabenhjertig med Dem. Af Alt, hvad jeg seer og hører, kan jeg begribe, at min Datter er bleven bedragen, at Pastor D. har handlet skændigt, i det han har indgaaet en ny Forbindelse og brudt en ældre. Maatte jeg raade, skulde han aldrig faae Lov til oftere at komme i mit Huus. Men Marie elsker ham saa høit; jeg tør ikke behandle ham med saadan Strenghed. Opfyld

min Søn! Gaae til den ulykkelige Piges Moder! Tilbyd hende denne Pung; (i det samme leverede han ham en Pung) der er 8000 Daler i den. Tilkjøb igjen min Datter hendes Ro og Lykke! Besøg Moderen, at hendes Datter afstaaer sin Ret til D', og bring mig hendes skriftlige Afstaaelse!"

Seebach lovede at opfylde hans Ønske, og gik hen i Gjestgivergaarden. Han traf Moderen ved Datterens Seng. Josefine laae meget syg. Hun modtog Præsten med forekommende Godhed. Seebach forærtede nu sit Ærinde med muligste Delikatesse.

"Jeg beklager — sagde Moderen — den gamle B', at jeg var nødsaget til at saare ham saa dybt; men endnu mere beklager jeg ham, at han troer at kunne betale min Datters Ro med usle 8000 Rdlr. Tag De hans Penge igjen tilbage, Hr. Pastor! jeg kan og vil ikke gjøre Brug af Tilbudet!"

Seebach talede endnu meget med hende om denne Punkt, og troede at skulle overtale hende; men alle hans Bestræbelser bleve frugtesløse. Hun blev urokkelig ved sin Beslutning, og han gik med uforrettet Sag hjem igjen.

B' vreed sine Hænder, og sagde grædende: "Nu faaer det gaae, som Gud vil! Jeg har gjort Mit. Gud forbarme sig over mit ulykkelige Barn!"

Marie raſede uophørligt, nævnede D.s Navn, og ſkar Tænder.

Den følgende Morgen hørdes det Rygte, at Joſefine havde taget Livet af ſig ſelv. Rygtet bedrog ikke. Joſefine havde, i det hendes Moder var indſlumret, grebet en Sax, ſom laae paa Bordet, og gjennemboret ſit Hjerte. Da Moderen opvaagnede, laae Datteren død i Sengen. Den ulykkelige Moder vreed ſine Hænder ved dette Syn, forbandede Præſten, ſom hendes Datters Mørder, og fulgde med ſønderknuuſt Hjerte Liget til Graven. Marie fik Intet heraf at vide; thi hun havde endnu ikke faaet ſin Samling. D. kom ikke ud af Huſet. Joſefines Moder rejſde hjem. Efter nogen Tids Forløb, ſendte B. et Bud til D. og lod ham byde til ſig. Han lovede at komme. B. modtog ham med et bedrøvet, bleegt Aaſyn.

"De har forkortet mine Levedage — ſagde B. — og dog tilgiver jeg Dem. Maatte dog min Marie, maatte dog Gud ogſaa tilgive Dem! Hun har miſtet ſin Forſtand. Jeg har forſøgt Alt, for at helbrede hende. Alt har været forgjeves. Kun De alene er tilbage. Gaae De til Marie. Maaſkee kan Synet af Dem redde hende!"

Han lovede det, og gik ind til Marie. Det var et gyſeligt Syn for ham. Der laae

den Ulykkelige udstrakt paa Leiet, med blege Kinder og indfaldne Øjne, der stirrede hen paa eet Punkt. Han blev ligesom slaaet af Lynild ved Synet af hende. Han saae stivt paa hende, nærmede sig langsomt hendes Seng og greb hendes Haand. Hun følde det ikke, og lod rolig sin Haand ligge i hans. Men snart mødtes deres Blik. Hun bevægede Munden, som om hun vilde smile. Hun slog med Haanden, og sagde med svag Stemme:

"Han kommer ikke igjen; han er gaaet til sin Pige!"

"Kjære Marie! saade D' — jeg er jo hos Dig. Jeg forlader Dig aldrig meer!"

"Du? — sagde hun ligesyldig. Ja! jeg kjender Dig. Du er det slemme Menneske, som saa skændigen har bedrøvet den stakkels Marie og Josefine. Gaae, gaae — Dine Hænder ere blodige. Og jeg — jeg.....!"

Ved disse Ord sank hun tilbage i Sengen, og store Taarer trillede ned over hendes Kinder. Hun vendte Ryggen til ham, og han maatte gaae bort med uforrettet Sag. V' ventede paa ham udenfor Døren. D' fortællede ham nu Alt.

"Og nu Hr. Pastor! — sagde V' — forskaan mig for Deres Besøg, hvis jeg ikke skal forbande Dem."

Præsten svarede Intet, gik bort, og kom hulkende hjem til sin Gaard.

Saaledes forløb flere Maaneder. D' rejste til L' og fremstillede sig for Konsistoriet, for at tale sin Sag. Man modtog ham meget uvenskabeligt, saa meget mere da Josefines Selvmord allerede var blevet bekjendt. D' udtrede Fortrydelse over sit Fejltrin, og blev suspenderet paa eet Aar. Man sendte en Kandidat til Baadal. D' lejede sig et lille Værelse. Grammelse over alle disse Tildragelser fortærede ham. Han levede neppe i fire Uger derefter. Dog skjulede man hans Død for Marie; thi der gaves virkeligen Timer, i hvilke hun havde sin fulde Forstand. I mørke Timer udbrød hun som oftest i Bøn. Hun laae ofte hele Timer paa Knæ, og bevægede Læberne; men Ingen hørde et høit Ord.

En Dag faldt hun i en sød Slummer. Lægen kom i det samme ind i Værelset. Han gav sig i Samtale med den gamle V', som sjeldent veeg fra hendes Seng.

"Jeg maae — sagde Lægen — sige Dem en Omstændighed, som jeg gjerne vilde skjule, men som De dog bør vide, naar De kun..."

V' O! Hr. Doktor! jeg er siden hiin ulykkelige Bryllupsdag saa vant til Ulykker, at

De ikke behøver at bruge nogen Fortale. Skjul den derfor ikke!

Lægen. Den angaaer Deres Datters Sygdom.

V· (opmerksom) Naa?

Lægen. Men — fat Dem!

V· Kan hun ikke leve?

Lægen. Jo! jeg haaber det. Men — hun er frugtsommelig.

V· Hellige Gud! Mit Ulykkes Maal er fuldt!

Lægen søgde at berolige ham; men han var nærved at fortvivle. Han maatte anvende alle Religionens Trøstegrunde, for at gyde Trøst i hans Hjerte. Lægen havde imidlertiid gjettet rigtigt. Marie var virkeligt frugtsommelig. Der indfandt sig saa mange Kjendetegn, at den gamle V· ikke længer tvivlede derom. Hun selv kjendte ikke sine hemmelige Lidelser. Hendes Tungsind tog til, jo mere hendes Forløsning nærmede sig. Man maatte endog binde hende.

Hendes Forløsnings-Time kom. Hun blev med hver Time roligere. Hendes Aasyn var muntert, hendes Øje glindsede, og hun forlangde at tale med sin Faber. V· kom og talede længe og uafbrudt med hende. Han glædede sig over at see hende saa rolig. Ikke havde hun i lang Tiid

talt om Præsten; nu nævnede hun hans Navn. Hun forlangde at tale med ham. V· trak paa Skuldrene.

"Er han maaskee død? kjære Fader! — sagde hun gandske rolig. Dølg det kuns ikke for mig. Jeg er belavet paa Alt."

V·, som hørde hende med eet at tale saa fornuftigt, faldt i stor Forundring, og fortællede hende Alt, hvad der havde tildraget sig; selv Josefines Død og hendes egen Vanvittighed lod han ikke uberørt. Hun hørde stiltiende paa Fortælleren, og græd, da hun erfoer D·s Død. Endnu heftigere græd hun, da hun blev overtydet om sin Frugtsommelighed.

Mod Aften fødte hun en Søn. Hun kyssede Barnet og trykkede det til sit moderlige Bryst. Da hun nu var gandske rolig og havde sin fulde Samling, tog man ikke i Betænkning at lade hende beholde Barnet. Hun tog det paa sine Arme, ammede det selv og spøgede med det. V· glædede sig hjerteligt herover.

"Gud være lovet! — sagde han — min Datter har vel tabt sin Ære; men hun er dog bleven min Alderdoms Støtte."

Saaledes forløb nu et halvt Aar. Barnet lignede en Engel. Marie havde nu aldeles faaet sin Sundhed igjen. Hun spadserede overalt med

sit Barn, og paatog sig, ligesom tilforn, den gamle V·s Huusholdning. Men hun nævnede aldrig Præstens Navn, og i Kirken kunde aldrig Nogen faae hende; thi hun havde en Skræk i sig for Alteret, ved hvilket hun skulde have været forenet med D·.

En Dag besøgte V· en Ven i M·, og sagde, da han forlod Møllen, at han først sildigt om Natten kom hjem. Marie blev alene hjemme med sit Barn og besørgede sine huuslige Forretninger. Møllen stod; og ikke alene V·s Broder, men endog alle Karle og Drenge vare i Marken. Marie saae sig alene. Eensomheden virkede heftigt paa hende. Hun blev lidt efter lidt tungsindigere. En Kone af Byen kom, for at besøge hende. Marie var taus og grædd. I Skumringen forlod hun Huset, og gik med Barnet paa Armen til Kirkegaarden. Mange Mennesker saae hende gaae derhen. Karlene og Drengene kom hjem. Der var ingen Marie. Man ventede med Engstlighed paa hende. Allerede var Klokken 10, og endnu kom hun ikke. V· kom endeligen hjem Klokken 11, og forlangde strax at tale med Marie. Neppe var han kommen indenfor Døren, førend der hørdes et gyseligt Skrig udenfor Vinduerne. Døren sløj op; og den ulykkelige Marie styrtede ind i Stuen med et bleegt An-

syn, flagrende Haar, og en blodig Dolk i Haanden. Hendes Blik var rædsomt. Hun havde atter mistet sin Forstand. Hun loe og græd i Eet. Hendes Vanvittighed gik strax over til Raseri; man maatte atter binde hende. Hendes Barn fandt man paa dets Faders Grav, hvor hun havde myrdet det. Nogentiid efter kom hun i et Hospital, hvor hun fik god Pleje.

V. døde fire Uger efter af Slagflod. Fred med hans Aske!

IV.

Ludvig A*

(Et Fragment. *)

....“Ogsaa har jeg erfaret, at De har i Sinde, at udgive Børnemorderes Levnetsbeskrivelser. Jeg glæder mig hjerteligt over, at jeg kan levere Dem et lidet Bidrag dertil. Det angaaer en Historie, som for kort siden opvakte almindelig Opmerksomhed her. Jeg selv kjendte meget nøje Heltinden i Historien; jeg var En af hendes Slegtninge og Fortrolige; og alle sine Hemmeligheder betroede hun mig. Verden har talt Meget og Forskjelligt om denne Pige, fornemmeliat efter hendes Død; men hendes Kjerlighedshistorie er endnu en Hemmelighed for mange Indbyggere i A*: og kun jeg er istand til at udbrede Lys over den. Mærkværdigt var ikke hendes Liv; ej heller var hendes Kjerlighed det.... men hendes Død

*) Dette Fragment er uddraget af et Brev til Udgiveren.

Udg. Anm.

var i alle Henseender merkværdig, fordi hun døde, uden .... dog læs og bedøm De selv, om hun fortjente alle de haanlige Skjeldsord, som man overøsde hende med, da hun døde. Jeg betjener mig imidlertid af opdigtede Navne, da jeg har for megen Agtelse for de kande, til at jeg skulde offentligen nævne dem. Ogsaa, tænker jeg, gjør Navnet Intet til Sagen."

I Aaret 179* kom jeg til A* i den Hensigt, der at fortære en Deel af mine Rentevenge. Dette kunde jeg her langt anstændigere, end i L*, hvor jeg i eet Aar tilsatte tusinde Rdlr., uden at jeg lærde at kjende Livets Glæder. A* skjenkede mig saa mange Glæder. Dertil bidrog Meget den smilende Egn, som mellem A* og B* har megen Lighed med en Schwejzeregn. Hvor lykkeligt levede jeg ikke her! hvor mange glade Timer nød ikke min Aand, naar Naturen kaldte mig fra mine alvorlige Forretninger!

Blandt de Mennesker, jeg her lærde at kjende, var ogsaa en ung Pige, som formedelst sit Udvortes interesserede mig overmaade meget. Hun var ikke skjøn; men i hendes Aasyn laae saadanne yndige Træk, der strax indtoge mig for hende. Lavater har efterladt os en stor, tyk Bog om Fysiognomiken; og, om jeg saa traf Ansigter, som gandske modsagde hans Mening, saa stadfæstede

dog Vilhelmine — saaledes hedte min Veninde — fuldkomment hans Dom. De Træk, som forskjønnede hendes Ansigt, vidnede om Hjertensgodhed, Beskedenhed og Blidhed.

Jeg gjorde hendes bekjendtskab i A*, hvor jeg traf hende i Mollen. Hun talede kun Lidet; men det, hun talede, bar Præget af en klar Forstand og ikke sjeldent af Vittighed. Derover undrede jeg mig meget; thi jeg vidste, at hun ikke havde nydt nogen fortrinlig Opdragelse, at hun heller ikke var af nogen fornem Familie, og at hun ernærede sig, om just ikke kummerligt, saa dog temmeligt knapt, af et og andet Fruentimmer-Arbejde, som hun havde for Andre. Endnu opmerksommere gjorde mig hendes Klædedragt, som var efter den nyeste Mode i den A*ske Verden. Jeg indlod mig i Samtale med hende, og fandt hende meget underholdende; ja jeg kom endog efter, da hun spurgde om mit Fædreland o. s. v., at jeg var langtude beslegtet med hendes Moder, som for kort siden var død. Dette var mig en stor Fornøjelse. Hun fortællede mig Adskilligt om sin Levemaade, og bad mig at besøge sig den følgende Dag; dette gjorde jeg ogsaa. Hun boede i et nydeligt lille Huus. Hos hende boede hendes Søster, der, ligesom hun, var noget forvoxen, men ikke saa indtagende; heller ikke forstod hun, saa godt som Vilhelmine, at indtage mig. Hun talede overmaade lidet, og saae ængstlig ned paa

sit Arbejde, som bestod i Brodering og Syning, et Arbejde, som, især hvad Vilhelmine angaaer, meget vel ernærer mange saadanne Piger i A*. I deres Værelse var meget reenligt. Deres Møbler vare ikke efter den nyeste Mode — hvo kunde forlange det? — men dog heller ikke aldeles gammeldags. Bordene vare hvide, som Alabast, og Tinnet, som jeg saae i Rækkerne, var ægte engelsk. I Stuen var et Sølvtaffeluhr, og et Guld-Lommeuhr med en meget sirlig Indfatning, som afvang mig Beundring, hængde paa Væggen. Til deres Opvartning havde de en lille Dreng, som gik i Byen for dem og kjøbte, hvad de behøvede. I det jeg var hos dem satte han Frokost frem, som bestod i Konfekt og en Flaske Mallaga. Jeg frabad mig vel dette... men et Blik fra Vilhelmine qvalde hvert Ord i min Mund, og jeg tog for mig af Frokosten, for at fremtrylle hendes Venlighed.

Vilhelmine drak ikke mere, end et halvt Glas, og fortsatte Dikkursen, som morede mig overmaade meget. Hun gav mig en Skildring over A., som vist ikke gjaadede Byen til Ære. Dog — den havde vel for største Delen sin Grund i den slemme Vane, at Indbyggerne i en Stad aldrig ere fornøjede med deres Opholdssted. Dette var ogsaa her Tilfældet; thi Vilhelmines Klager vare ikke af megen Betydenhed. Jeg blev over en Time hos hende; jeg lovede at komme igjen, og... gik.

Jeg erkyndede mig nu meget omhyggelig om Vilhelmine; og Enhver, som kjendte hende, gav hende den bedste Roes.

"Pigen — saa hedte det overalt — lever stille, og har den bedste moralske Karakteer."

Dette var mig nok; og jeg tænkte med fuld Alvor paa, at forbinde hende med en Mand, som var hende værdig.

En Dag var jeg i den R·ske Havn. I et Lysthuus fandt jeg et stille, udvalgt Selskab, hvoriblandt jeg ogsaa blev Vilhelmine vaer. Hendes sædvanlige Ledsager, en vis Rusmann, for hvis moralske Karakteer jeg havde al Agtelse, sad ved Siden af hende. Ligeoverfor saae jeg En ved Navn R·, som med et tiltrækkende Udvortes forbandt en temmeligt dannet Forstand. Han førde Ordet, og alle Tilstedeværende hørde med Opmerksomhed paa ham. Jeg agerede den stille Jagttager, og bemerkede, at Vilhelmines Øje med Velbehag hvilede paa hans Ansigt, at hun gjerne underholdt sig med ham, og at hun endog søgte Lejlighed til at tale med ham. Jeg havde ikke det Ringeste herimod; meget mere glædede jeg mig hemmeligt over denne hendes Tilbøjelighed, fordi jeg, om der nogensinde blev Noget af dette Parti, spaaede Pigen en smuk Mand. Men — hvor forskrækkedes jeg ikke, da jeg hørde, at denne

R* var gift. Dog tav jeg, for endnu nøiere at lægge Mærke til Vilhelmine; da det var meget muligt, at hun ikke nøie nok kjendte Manden og var uvidende om, at han var gift. En Ven, som just hørte med til Selskabet, fortællede mig dette. Men, da jeg saae mig om, var Vilhelmine forsvunden tilligemed R*! Jeg forlod Selskabet og søgte efter dem i adskillige af Qvarterene i Haven, men fandt dem ikke. Endeligen saae jeg Vilhelmine paa hiin Side af en Høi i R*s Arme. Hun saae mig og vinkede ad mig. Jeg sprang gjennem Haven over Broen, og i nogle faa Minuter var jeg hos hende. Nu troede jeg ganske vist, at læse i hendes Aasyn den qvindelige Undseelse. Men jeg tog Feil. Hun blev sig selv lig, tog mig under Armen og gik tilbage med mig til Haven. R* fulgde mes os.

Ikke saasnart var jeg alene med Vilhelmine, førend jeg spurgte hende, hvor hun havde gjort denne Mands Bekjendskab. Hun vilde netop besvare mit Spørgsmaal, da to Fruentimmer, som hørte til Selskabet, kom til, og hindrede hende i at tale videre om denne Materie.

Man gik tidligt hjem. Da jeg ret brændte af Nysgjerrighed, ledsagede jeg hende hjem. Lykkeligviis vare vi alene, da hendes Søster var gaaet ud. Hun bragde selv denne Materie paa Bane, som jeg saa meget ønskede mig Lys i.

"De har vist i Dag — sagde hun — fattet Mistanke til mig, da De saae mig i en Mands Selskab . . ."

Jeg. Hvorfor det? Man kan jo gjerne spadsere med en givt Mand, uden at tabe sit gode Rygte.

Hun. Det er sandt. Men det er virkeligen min egen Skyld, da jeg først i Gaar har gjort hans Bekjendtskab.

Jeg. (forundret) Saa?

Hun. Verden dømmer saa forskjelligt derom, og min egen Samvittighed gjør mig grundede Bebrejdelser; men jeg er nu ikke istand til at beherske mine Lidenskaber!

Jeg. Hvorledes? De elsker ham?

Hun. Med den første Kjærligheds hele Heftighed. Jeg elsker ham saa høit, som et Fruentimmer kan elske en Mand. Jeg elsker ham ubeskriveligt.

Jeg. Saa beklager jeg ham og Dem.

Hun. Hvorfor ham?

Jeg. Fordi han kan være letsindig og ligegyldig nok til at overtræde de Pligter, han skylder sin Kone.

Hun. De siger: letsindig og ligegyldig. O! R· har kæmpet som en Mand. Han lærde at kjende mig i E·. Hans første Blik gjorde heftigt Indtryk paa mit Hjerte. Hans underholdende Væsen, hans gode Hjerte fuldendte Sejeren.

Jeg erfarede, at han er gift. Jeg lærde endog at kjende hans Kone, for selv at prøve, om hun har Fortrin for mig, eller jeg for hende. Jeg var saa upartisk, som muligt. Jeg fandt, at hun er et gandske almindeligt Fruentimmer, der paa ingen Maade er istand til at gjøre sin Mand lykkelig, og som meget mere griber enhver Lejlighed til at forbittre ham Livet. Den stakkels ulykkelige Mand forsøgde i Førstningen Alt, for at blidgjøre hendes Karakteer; han gjorde hende Foræringer, viisde hende mange Kjertegn, og stræbde af al Kraft at forvøje hende. Hun blev alligevel ligegyldig imod ham, og gjengjeldte hans Kjerlighed med Bebrejdelse og — Had. Kan De fortænke R* i, at hans ømme, gode Hjerte søgde et andet, der lønnede ham med Kjerlighed? Kan De fortænke mig i, at jeg opvakdes til Medlidenhed, at jeg elskede ham, og i min Kjerlighed skjenkede ham Vederlag for saa mange ulykkelige Timer? Imidlertiid sværger jeg Dem ved Gud, at endnu Intet er passeret imellem os, som i mindste Maade kunde fornærme den Eed, han ved Guds Alter har svoret sin Kone.

Jeg. Men maaskee i den tilkommende Tiid?...

Hun. Min Dyd vil bevare mig fra dette Skridt.

Jeg. Menneskets Ønsker vorde stedse dristigere. Hvad da? Hvad, om det har lange

Udsigter, inden De kan vente, at Deres Medbejlerskes Plads vorder ledig ved hendes Død?

Herpaa kunde hun Intet svare mig. En Strøm af Taarer styrtede ned over hendes Kinder. Jeg greb hendes Haand, og sagde til hende:

"Vilhelmine! De seer her en Ven, der, ved Gud! mener det vel med Dem. Deres Vel ligger mig paa Hjerte; jeg ønskede saa gjerne at blidgjøre Deres Kaar. Den første Tjeneste, jeg ønsker at De vil modtage af mig, er en Advarsel mod de Farer, der true Deres Dyd. De binder Dem til en Mand, som De dog ikke med Rette tør kalde Deres. Hans Omgang udsætter Dem for mange Farer, som for den dadlesyge Verdens haanlige Omtale. Man sætter Dem i Klasse med gemene Fruentimmer, som forføre gifte Mænd; man belyver Dem endog, og fælder falske Domme om Deres Sædelighed. Overvej dette nøje! Og for aldeles at betrygge Dem for et Fald, der synes kun alt for vist, vil jeg foreslaae Dem en Mand, som . . ."

"Jeg takker Dem for Deres gode Tilbud — sagde Vilhelmine; — det er mig et nyt Beviis paa Deres ædle Tænkemaade; men hvad denne Mand angaaer, saa kan og tør jeg ikke gjøre nogen Brug deraf, da jeg virkeligen, i det mindste nu, har Afsky for Ægtestanden.

Jeg gjennemskuede Vilhelmines Hjerte. Saa godt og ædelt det end var, saa var det dog nær ved at vorde forført. R* besad det udeelt. Jeg gyssede, naar jeg tænkde paa Følgerne af hendes Omgang med ham. Jeg advarede hende endnu eengang; og hun lovede mig endeligen, at nytte mit Vink. Imidlertiid maatte jeg rejse til M*. Formedelst Forretninger maatte jeg forblive der i fem Uger. Endeligen kom jeg tilbage til A*. Jeg gik strax op til Vilhelmine. Hun var ikke hjemme. Istedetfor hende traf jeg Vilhelmines Søster.

"Min Søster — sagde hun — er rejst til C*"

Jeg. Alene?

Hun. Nej! R* er med hende.

Jeg. Hvorledes staaer det til med dem?

Hun. Ved det Gamle.

Jeg beed mig i Læberne. Det: "ved det Gamle" lod mig endnu ane mere. Det kunde allerede være kommet videre med hende; og hvorvidt? Jeg maatte have Vished. Just en Morgen, da jeg stod og vilde gaae hen til hende, kom hun uformodenligt til mig. Jeg fandt dette Besøg saa meget mere overraskende, da hun aldrig tilforn havde været hos mig. Paa hendes Læber laae en Bekjendelse, som jeg meget længtes efter at høre. Da hun havde sat sig ned, græd hun og greeb min Haand.

"Ak, gode Fætter! — sagde hun — hvilken ulykkelig Skabning er jeg ikke!"

Jeg gjorde store Øjne og søgte at berolige hende. Hun fandt sig noget styrket, og vedblev:

"Havde jeg dog adlydet Dem! Havde jeg dog skvet denne R*, skulde jeg maaskee endnu have været en uskyldig Pige. Ak! nu har jeg tabt Alt — Ære, Dyd og Tilfredshed. Jeg har været svag nok til.... o! skaan mig for en Bekjendelse, som marrer mig i Sjelen!"

Vilhelmine var udenfor sig selv. Hun hulkede højt, faldt mig adskillige Gange om Halsen, og besvoer mig ved Gud og alle Hellige, at jeg maatte raade og hjelpe hende. Jeg gjorde, hvad jeg kunde, og sagde, at, hvis hun kun i mindste Maade følde sig stærk nok dertil, skulde hun løsrive sig af R*s Snarer.

"Det kan jeg ikke — udbrød hun endeligen rørt. Nej! ved Gud! det kan jeg ikke!"

"Ja, saa veed jeg intet Raad! — svarede jeg hende noget fortredelig. Her er kun eet Middel; og dette er Skilsmisse. Det koster Dem en haard Kamp; jeg veed det. Men denne Kamp har gode Følger, og Deres Hjertes Tilfredshed til Hensigt.

Hun overvejede mine Ord lidet. Dervaa udbrød hun: "Nu velan! jeg vil tvinge mig. Jeg vil skrive R* et Brev til, hvori jeg forbyder

ham at komme til mig; thi mundligen kan jeg ikke."

Jeg roesde hende for denne Beslutning, og opmuntrede hende til at udføre den. Endeligen gik hun. Jeg saae just i samme Øieblik R· gaae over Gaden; jeg opholdt hende paa Trappen, for at han ikke skulde møde hende.

Vilhelmine kæmpede med alle Skilsmissens Qvaler, og hun skulde — syntes mig — have vundet den herligste Sejer, hvis R· havde været saa standhaftig, som hun. Allerede næste Morgen tilskreev hun ham følgende Billet:

"Jeg elsker Dig: men jeg tør ikke længer "elske Dig; jeg maae bryde det Baand, som "mit Hjerte knyttede med Dig. Beskyld mig "ikke for Utroskab; den begaaer jeg ikke imod "Dig. Afbrød jeg derimod ikke vor utilladelige "Omgang, saa begik jeg Utroskab mod Din Ko"ne, som, om hun end ikke vorder elsket af "Dig, dog bliver Din Kone. Ludvig! tænk paa "Dig selv; betragt min Forfatning. Forglem "mig, ligesom jeg maae glemme Dig. Der, hvor "Du er fri for dette Forhold, i hvilket Du nu "staaer, er jeg Din Kone! Her tør jeg ikke "være det! Besøg mig ikke mere; tael ikke of"tere med mig! Jeg maae fra nu af være frem"med for Dig!

Vilhelmine."

R' grød som et Barn, da han modtog dette Brev. Hans Fornuft kunde ikke misbillige dette Skridt af Vilhelmine; og dog dadlede hans Hjerte det. Hans Kone plagede ham; han søgte Adspredelse i den fri Natur, og gik til A'. Her traf han Vilhelmine. Hun sad tilligemed en god Veninde lidet fra sin Bolig. Han kastede et vemodigt Blik paa hende. Da hun blev ham vaer, stod hun op og gik gjennem Haven ud til B'. Ved Strandbredden laae en Lystbaad. Hun lod sig tilligemed sin Veninde sætte over til C'. Neppe saae R' dette, førend han fulgde efter. De mødtes paa et Vinbjerg. R' brød sig ikke om dette fremmede Fruentimmers Nærværelse; han bestormede Vilhelmine med Kjertegn, besvoer hende, at hun maatte tilbagekalde de haarde Ytringer i Brevet, og hun var svag nok til at lade sig overtale af sin Veninde, der — som det syntes — fandt Behag i saadanne Koblerier, og gav efter for R's paatrængende Bønner.

Jeg har endnu Intet sagt om R's Formuesomstændigheder. R' var en velhavende Mand; men han blev anseet rigere, end han egentligen var. Hans hele Formue bestod, da jeg lærde at kjende ham, i 3000 Daler. Han udsatte sine Penge i sikkre Prioritæter; men dette varede ikke længe. R' kom i slette Selskaber, spillede højt og uheldigt. Dog vidste Vilhelmine Intet heraf. Dertil kom, at han gik i Kaution for en vis

Lieutenant Weltau, der ikke kunde betale en Veksel. Denne Weltau var et slet Menneske, der misbrugde R.'s Retskaffenhed og Svaghed. Veksten skulde først betales om eet Aar; imidlertiid var R. ubekymret. For at forøge hans lille Kapital, laande hans Kone paa Pant. Saadanne tjenstvillige Sjele gives der mange af i C.

R.'s Kone kjendte imidlertiid meget vel sin Mands hemmelige Omgang med Vilhelmine. Hun gjorde ham — som billigt var — mange bittre Bebrejdelser derfor, og søgde ofte Lejlighed til at ærgre Vilhelmine; hvilket ogsaa undertiden lykkedes hende ret vel. R. betalede Lige for Lige, og trøstede sin Pige saa godt han kunde.

Hans Omgang med Vilhelmine, hvorom jeg fra den Tiid af mindre bekymrede mig, fordi hun med Forsæt havde brudt det hellige Løvte, hun havde givet mig, drog meget sørgelige Følger efter sig. Vilhelmine blev frugtsommelig. Intet Menneske, ikke engang hendes Søster, fik det Mindste deraf at vide, og denne veed det maaskee endnu i denne Time slet ikke. Hun tog nu sjeldnere ud, for at skjule sin Skam; imidlertiid fattede hun en Plan, som giver hende Plads i disse Blade. Da hendes Forløsningsdag nærmede sig, tog hun med R. til D., hvor hun kjendte en gammel Kone, der havde lovet at pleje hendes Foster. R. foregav, at hun rejste med ham til en Veninde i

L·; og hendes Søster troede det. Allerede den følgende Dag var R· igjen i C·.

K· var Vidne til hendes Skændsel. Hun fødte en Pige. Men neppe var hun bleven forløst, førend hun knuste Barnets Hjerne. Den Gamle troede det, hun foregav, at Barnet var dødfødt, og beg ov der i sin Have.

Efter fjorten Dages Forløb kom Vilhelmine tilbage til A·. Hun havde allerede sit sunde Udseende igjen; og intet Menneske anede Bedrageriet.

R· levede endnu en Tidlang med Vilhelmine i største Harmoni. — Nu var Aaret udløbet; Vexlen skulde betales. Weltau forsvandt med Eet, og R· skulde betale. Han var nærved at fortvivle; thi hans Formue var smeltet til nogle faa hundrede Daler. Naar han ikke kunde betale, havde han Skændsel at vente. Og han var en Mand, der Intet agtede højere, end — Æren.

Hvad skulde han gjøre? Han besluttede: "Du skal dø, saa undgaaer Du Skændsel!"

Denne Beslutning meddeelde han sin Pige. Hun forfærdedes. Hun gjorde ham Forestillinger, henviiste ham til Religionen, kaldte ham en Selvmorder..... Alt forgjeves. Han blev urokkelig ved sit Forsæt, og vilde just forlade hende for evigt, da hun i det samme spærrede Døren og holdt ham tilbage.

Hun. Ludvig!

Han. Hvad vil Du?

Hun. Det er den første Gang, at Du forlader mig med Forbittrelse.

Han. Det er det.

Hun. Slemme Mand! har jeg fortjent det af Dig?

Han. Nej, Vilhelmine! men hvad hjelper Alt. Jeg maae dø, da jeg kun kan reddes ved et Mirakel.

Hun. Er der da intet andet Middel?

Han. Nej!

Hun. Om Du fik Betalingstiden udsat?

Han. Saa forlængede jeg ogsaa min Qval. Engang skal jeg dog betale. Weltau er en Skurk — mit Blod kommer over ham.

Hun. Velan! da Intet kan redde Dig: da Alt forlader Dig — hvorfor skal jeg da leve? Hvor Du vandrer hen, følger jeg Dig — jeg dør med Dig!

Han. (fuld af Glæde) Vilhelmine!

Hun. Jeg veed det — vi begynde en farlig Reise? Men Din Pige har Mod til at følge Dig!

R. var udenfor sig selv af Henrykkelse. Han trykkede hende til sit Hjerte, og begyndte strax at ordne sine huuslige Anliggender. Han havde endnu 300 Daler tilbage. Han betalede en og anden Spillegjeld, og lejede en Slæde, for at kjøre

til F*. Her var en meget god Gjestgivergaard. F* kjendte Verten meget nøje, da han allerede ofte havde taget ind til ham med Vilhelmine.

Det var just Juleaften, da R* kjørde med sin Pige til F*. Han tog sine Penge og et par Pistoler med sig.

Vilhelmine tog nu den ømmeste Afskeed med sin Veninde, som hun havde holdt en meget fortrolig Omgang med, uden at Veninden anede Aarsagen til denne udmerkede Ømhed. Derpaa satte hun sig i Kanen med R.* De naaede Gjestgivergaarden, og R* sendte strax Kanen tilbage med det Tillæg, at den skulde afhente dem den følgende Dag. Kudsken lovede det, og kjørde tilbage.

R* blev siddende nede i Gjestestuen, hvor adskillige Gjester forsamlede sig. En Ven af ham, ved Navn Kuhlemann, traadte ind i Stuen. Kuhlemann tog en Pistol frem, som han undervejs havde kjøbt af en Jøde, og spurgde R*, hvormeget han troede at den var værd.

R* tog den, besaae den, og sagde ham sin Mening. Nu kom Vilhelmine hendelsesviis til at tale om en Materie, som hun meget ønskede bragt paa Bane. "For en Fortvivlet — begyndte hun — maae et saadant Instrument være en velkommen Gjest. Et ubetydeligt Tryk, og Traaden, som forbinder Sjel og Legeme, er overskaaret."

K*. Det er sandt!

Hun. Det er overhovedet vel en let Død, at skyde sig selv?

K·. Ja! den letteste, man kan tænke sig. Hvorlænge piner ikke et Menneske sig, naar han hænger, qvæler, drukner sig, eller skærer Struben over? Han ligger ofte hele Timer, inden han virkeligen dør.

Hun. Men hvor sætter man vel saadant Instrument bedst, naar man vil skyde sig?

K·. Man sætter det bedst i Munden; thi, om ogsaa Haanden sitrer, træffer man dog Hjernen. Mange sætte den for Hjertet. Men af den Mening er jeg ikke. Naar Hovedet springer itu, saa er Sagen klar.

Hun. Ja! det kan jeg begribe.

Vilhelmine talede endnu Meget med Kuhlemann om denne Dødsmaade, uden dog i mindste Maade at røbe den hemmelige Aarsag, hvorfor denne Materie interesserede hende saa meget. Kuhlemann fandt ogsaa Underholdning i denne Samtale. Henimod Aften tog han Hat og Stok, sagde Farvel og gik hjem. Strax efter forlangde R· et Værelse for sig og Vilhelmine alene; hvilket Verten med Fornøjelse tilstedede ham, da han allerede ofte havde overnattet her med Vilhelmine.

Nu forlangde R· Aftensmad og et par Flasker Vin. Vilhelmine blev noget tankefuld. Det var den sidste Aften i hendes Liv. Hun hav-

de befalet Gud sin Sjel; men Navnet "Selvmorderske" stod i al sin Fælhed for hende. Hun saae for sig et Land, som Mange før hende vare overvandrede til; men hvorfra Ingen endnu var kommen tilbage.

Vistnok kunde en svag Piges Hjerte let forsage ved saa mørke Udsigter; dog blev hun standhavtig. Hun havde givet R. sit Ord, at ville døe med ham. Hun faldt ikke paa at bryde det. Hun var hans Elskte; hun vilde nu vise ham, at hun ogsaa var istand til at døe med ham. Imidlertiid strømmede Taarer ned over hendes Kinder. R. saae det, og slog Rynker i Panden. Vilhelmine trak ham til sig paa Kanapeen, omfavnede ham, og sagde under en Strøm af Taarer:

"Ludvig! kan Du blive vreed over at jeg græder? Ak! Gud! jeg er jo kun et Menneske, kun en svag Skabning. Jeg er vis paa min Død, men ikke paa et andet bedre Liv, eller en evig Gjenforening med Dig. Ikke er det Døden, som skrekker mig; thi uden Dig vil og kan jeg ikke leve. Men Selvmordet alene er Aarsag til mine Taarer. Naar jeg nu træder frem for Gud — og det vil snart skee — hvad skal jeg da svare, naar han med Tordenstemme siger til mig: "Ulydige! hvo har kaldet Dig? Hvor torde Du selv overskære Livets Traad?" See, Ludvig! dette er det, som martrer mig!"

R· blev alvorlig, og blandede sine Taarer med hendes.

De sadde begge paa Kanapeen og græd, da Opvartningspigen kom ind til dem med Aftensmaden og dækkede Bordet. Da hun kom ned til sin Herre, fortællede hun ham, hvad hun havde været Vidne til.

"Hm! — sagde Værten — det vil ikke have meget at sige. Forelskte ere som Hunde og Katte. Snart kysses og snart rives de. Om de endog græde, vilde de dog snart holde op.

Da Pigen bragde Vinen op, stod Aftensmaden endnu urørt, og . . . . Begges Øine vare fulde af Taarer. En ode Stilhed herskede i Værelset.

"Har De endnu Mere at befale?" — spurgde Pigen.

"Nej! for i Aften ikke; — svarede R· tørrende sine Øine — men i Morgen tidligt ville vi have Kaffe."

Pigen gik, og R· lukkede Døren ilaas. Vilhelmine satte sig grædende til Bords ved Siden af ham. Begge spiiste kun Lidet. Vinen perlede i Glassene. Vilhelmine drak et halvt Glas; hendes Taarer faldt ned i Vinen.

Da de havde spiist, stoppede R· sig en Pibe Tobak, som han røgede halvt. Derpaa lagde han den paa Bordet, og skreev sit Navn paa den med Blæk, som han ..ligemed Papiir og Pen havde

iforvejen forlangt af Verten. Nu satte han sig hos Vilhelmine paa Kanapeen, og talede længe med hende, tildeels om religiose Materier. Efterhaanden blev hun virkeligen roligere og slyngede sin Arm om hans Hals. De kyssede hinanden med brændende Heftighed. Endeligt slog Klokken halv Tolv, Vilhelmine gyssede; thi nu havde hun kun en halv Time tilbage at leve i. Hun brugde den til adskillige Betragtninger over den hende forestaaende Død, og R* satte sig ned ved Bordet, og skreev et Brev til sin Kone af følgende Indhold:

"Naar Du, kjære Kone! læser disse "Linier, er jeg ikke mere. Tilgiv mig, at "jeg gjør et Skridt, som maaskee koster Dig "Din Roligheds. Jeg kunde ikke handle anderledes, da den nederdrægtige Weltau ved sit "Bedrageri tvinger mig dertil. Forsag ikke! i "hiin bedre Verden, hvor Fordomme vige, sees "vi igjen. Jeg maae bede Dig at besørge mine "Sager, som jeg ikke selv kan afgjøre. Det "Guldurh, som ligger i mit Skatol, tilhører "Hr. von Frølich; giv ham det igjen; han "har laant 12 Rdlr. derpaa. Gaae til Hr. "Oberst von Vinkelmann; fortæl ham min "Ulykke, og beed ham at give mig og min Vilhelmine, som dør med mig, en ærlig Begravelse. Trøst Vilhelmines efterladte Sø-

"ster. Lev vel! lev evigt vel! Jeg er Din "o. s. v."

Under Brevet skreev Vilhelmine:

"Jeg dør frivilligen med R*!

Vilhelmine."

Da Klokken slog tre Qvarteer til Tolv, var Brevet færdigt.

R* stod op, og ladede Pistolerne. Vilhelmine satte sig ned i Kanopeen og saae grædende paa ham. Da han var færdig, satte han sig ved hendes Side.

"Vilhelmine — sagde han, i det han saa paa Uhret — endnu have vi tretten Minuter tilbage! Vi ville bruge dem til at sige hinanden et evigt Farvel. Hans Stemme var bævende. Forestilling om Dødens Rædsler betog ham. Vilhelmine faldt ham om Halsen, og udbrød hulkende:

"Ludvig! lev vel, lev evigt vel! I hiin Verden samles vi for evigt."

Nu slog Klokken Tolv. R* tog den ene Pistol, og leverede Vilhelmine den. Hun tog den med Standhavtighed, og lagde den i Munden. Han tog selv den anden og gjorde ligesaa. De holdt hinanden i Haanden, og ved det tredie Haandtryk trykkede de — efter Aftale — Begge paa een Gang Pistolerne af, og ... deres Hoveder laae i tusinde Stykker for deres Fødder.

Verten havde sit Sovekammer nedenunder. Skuddet vakde ham af hans Søvn. Han kaldte paa sin Kone. Hun havde Intet hørt.

"Der gik et Skud af!" — sagde han.

"Jægeren er vel her i Nærheden; — svarede hun ligegyldig — sov i Guds Navn!"

Det blev Morgen. Alt kom i Bevægelse i Huset. Vertinden lavede Kaffe, og lod Pigen bære den op efter R·s Forlangende. Hun bankede sagte paa Døren; Ingen hørde det. Hun gik ned igjen, fordi hun meende, at Gjesterne sov endnu. En halv Time efter gik hun igjen op til Døren; men hun maatte atter gaae ned med uforrettet Sag. Verten blev opmerksom. Han gik selv op til Døren og forsøgde at lukke den op; men det lod sig ikke gjøre.

"Der maae være mødt de Mennesker en Ulykke!" sagde han.

Han gik igjen ned, tog en Stige og satte den op til Vinduerne. Han steeg op; men Gardinerne vare nedrullede; saa at der kun var en lille Aabning forneden, gjennem hvilken han kunde see begge de Elskendes Fødder. Han slog en Rude itu, for bedre at undersøge Sagen.

"Jesus! — udbrød han forfærdet — hvilken Skam for mit Huus!"

Nu blev Døren brækket. Hvilket gyseligt Syn! De Elskendes Legemer sadde i Kanapeen. Endnu laae deres Hænder i hinanden. R's Pistol laae paa Gulvet. Vilhelmine holdt endnu sin i Haanden. Paa Gulvet saae man tre Øjne, en halv Tunge og nogle Tænder. Af R's Hoved var kun Halvdelen tilbage. Hjernen laae blandet med Blod paa hans venstre Skulder.

Værten sendte strax et Bud til A' og meldte Sagen for Magistraten. Hele A' kom i Oprør. Ethvert Barn paa Gaden talede om denne blodige Tildragelse.

Jeg stod just i mit Vindue, da Folk begyndte saaledes at vrimle paa Gaden. Jeg faldt i Forundring over den Bevægelse, hvori Alt var; jeg spurgde om Aarsagen hertil. Min Nabo fortælede mig i Korthed hele Historien. Jeg blev yderst forbavset og næsten udenfor mig selv. Vilhelmine stod for mig i Tankerne. Jeg gysede over hendes blodige Endeligt. Omsider klædte jeg mig paa; og just idet jeg vilde gaae til D', for at see de Afslivede, kom der en fremmed Dreng ind til mig, og leverede mig et Brev. Jeg spurgde ikke

om hans Navn, og han skyndte sig bort. Jeg brækkede Brevet. Studsende foer jeg tilbage. Jeg saae Vilhelmines Haand. Hun skreev:

"Naar De modtager dette Brev, saa er den "Haand, som skriver det, kold. Jeg døer, jeg "døer med R**. Spørg ikke om de hemmelige "Aarsager til dette gruelige Skridt. Maatte "dog aldrig noget Menneske opdage dem! Kort "*** jeg maae døe! Jeg døer med min "Elskte. Jeg var uadskillelig fra ham i Livet, "jeg vil ogsaa være det i Døden. De var min "Fortrolige. Jeg vil derfor endnu betroe Dem "en Hemmelighed: Jeg gaaer ud af denne Ver- "den med en tung Samvittighed. Jeg var "Moder. I D** gjorde jeg Barsel. Jeg fødte "en veskabt Pige. Men jeg frygtede for "Skændsel, og.... myrdede mit Barn. Den "gamle Kone, hos hvem jeg gjorde Barsel, "veed Intet af dette Mord. Men Navnet, "Barnemorderske" gjør min Overgang "fra denne til hiin Verden tung. Beed for en ulykkelig, forført Pige! Beed for min Sjel, "der seer en mørk Fremtid imøde. Lev evigt "vel!

R** den 24de Decbr. 179*.

Vilhelmine**."

Paa Bordet fandt man Brevet, som R* havde skrevet til sin Kone, et Portræt af Vilhelmine, som var gandske vaadt af Taarer, og R-s Tobakspibe. R's Kone tog Portrættet, og hun var ikke at overtale til at give det fra sig. Ligene bleve i Stilhed begravne.

